Michel Lebrun

castelul cu MONȘTRI

HORROR
402

BARICADA

Coperta : ANDREI DAN

MICHEL LEBRUN
„LES OGRES“

© MICHEL LEBRUN, 1971

© LIBRAIRIE DES CHAMPS—ÉLYSÉES, Paris, France, 1990

ISBN 2-7024-2026-5

© EDITURA BARICADA, sucursală a Grupului de Investiţii şi Programe, Str. Domniţa Anastasia nr. 17, Bucureşti, România

Toate drepturile rezervate. Orice reproducere, integrală sau parţială, prin orice mijloace, efectuată fără consimţământul editurii este ilegală şi constituie un delict sancţionat de Codul Penal

ISBN 973-9081 10 x

MICHEL LEBRUN

CASTELUL CU MONȘTRI

Traducere de
DOINA LEREANU

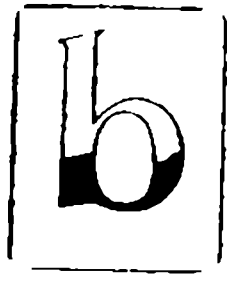

EDITURA BARICADA
BUCUREȘTI, 1992

Lector : RODICA BRETIN

Tehnoredactor : VALENTIN CARAGHIORGHIEV

PARTEA ÎNTÎI

TOCĂNIȚĂ DE VIȚEL — REȚETĂ PROPRIE

Timp de preparare : 20 de minute. Timp de coacere : 2 ore și jumătate.

Cantitățile pentru 6 persoane : 1 kg de carne de vițel, 2 pahare de vin alb, 60 g morcovi, 100 g ceapă, 50 g unt, 1 lingură de făină, un ou, sare, piper, verdeață, 250 g ciuperci, zeama de la o lămîie, 150 g slănină afumată.

IMPORTANT : *înainte de coacere, carnea trebuie lăsată în apă timp de 30 de minute...*

1

Mîna brună, cu unghiile tăiate scurt, se plimbă încet pe trupul gol al Françoisei. Cu ochii închiși, cu răsuflarea întretăiată, aceasta își simte carnea tresărind delicios sub mîngîieri. Încearcă să ghicească ce drum va lua mîna iubitului, dar se înșeală de fiecare dată. Atunci, se lasă cu totul în voia plăcerii pe care o simte urcînd în ea. Se destinde. Bărbatul o sărută ușor pe sîni și ea geme :

— Vino. Acum.

Nerăbdătoare, îl călăuzește în ea. Nu se mai poate stăpîni și geme din ce în ce mai tare, pe măsură ce mișcările își întețesc ritmul. Fețișoara ei urîtă se crispează într-un rictus. Bărbatul încearcă să o sărute pe gură, dar ea, cu o mișcare bruscă a gîtului, se refuză. Vrea să păstreze sărutările pentru mai tîrziu. După.

Deodată, se aud bătăi violente în perete şi o voce furioasă, răguşită, strigă :

— Gata, aţi terminat odată ? Că eu mă scol la 6 ! Eu merg la muncă, nu ca alţii !

Vraja s-a destrămat. Iubiţii, gîfîind încă de plăcerea întreruptă, se desprind. Cu pumnul întins spre perete, bărbatul scrîşneşte :

— Ticălosul ! Mă duc să-i sparg mutra !

— Taci, te rog !

El reia, puţin mai încet :

— Nu, aşa nu se mai poate, trebuie neapărat să-ţi găseşti o cameră numai a ta, unde să putem sta liniştiţi.

Întins lîngă ea, îşi aprinde o ţigară, trage un fum şi i-o trece ei. Ea trage pe nas fumul cu gust acru, suflîndu-l spre tavanul cu zugrăveala cojită de umezeală.

Nu-i spune că mîine va pleca ; şi-a găsit de lucru în provincie. Dacă i-ar spune-o, el s-ar înfuria şi n-ar lăsa-o să-l părăsească. Iar ea s-a săturat de Paris, de camera asta de hotel sinistră, de slujba de spălătoare de vase. Ar vrea să vadă şi alte lucruri, să încerce şi altceva, orice.

Cu privirea pierdută, urmăreşte distrată afişul de pe perete, unica pată de culoare în cenuşiul camerei ; afişul reprezintă golful Rio.

Bărbatul se uită la ceas. Brăţara, din metal auriu, sună uşor. Mormăie :

— E ora unu, la dracu' ! Trebuie să mă car.

Din nou furios, strigă spre peretele acum tăcut :

— Şi eu muncesc ! Şi eu mă scol la 6 !

Speriată, Francoise îi acoperă gura cu palma şi îl sărută, mai mult ca să-l facă să tacă, decît din dorinţă. El o dă la o parte, sare, suplu, în picioare, se îmbracă grăbit. Un ultim sărut :

— Ne vedem mîine, ca de obicei ?

— Da.

Ca de obicei, înseamnă la 11 noaptea, după ce-şi termină ea serviciul la restaurant. De obicei, merg împreună pînă la imobilul unde locuieşte ea, trec tăcuţi prin faţa geamului portăresei, o iau pe scara din dos şi urcă la etajul 7, ca să se închidă în cămăruţa asta de serviciu.

Mîine el o va aştepta zadarnic în faţa restaurantului. Françoise va ieşi din viaţa lui, fără un cuvînt. Ahmed îi place, dar îi e cam ruşine cu el. I s-a ivit o ocazie să-şi schimbe viaţa şi se foloseşte de ea, asta-i tot.

Cu banii găsiţi în plic, a plătit chiria pentru încă o săptămînă, pentru cazul în care nu se va înţelege cu noii stăpîni.

A trecut pe la restaurant să-şi ia restul de bani. Din bucătăria care miroase a grăsime rîncedă, şi-a recuperat bluzele de lucru. În trecere, Gaston, şeful, i-a pipăit şoldurile pentru ultima dată, de altfel, fără vreo intenţie anume : la vîrsta lui, nu se mai gîndeşte decît la băutură, e singura plăcere care i-a mai rămas.

Iat-o acum în trenul de 5 după-amiază, în direcţia Caen. Coboară la Evreux, conform instrucţiunilor din scrisoare. Deasupra ei, în plasa pentru bagaje, se află valijoara care conţine tot avutul ei. Şi-a cumpărat o revistă ca să citească pe drum. E un foto-roman, o poveste frumoasă de dragoste. Françoise ştie bine că pe ultima pagină, orfana cea săracă se va căsători cu industriaşul bogat, pentru că între timp se va descoperi că era de familie nobilă.

Bărbatul așezat în fața ei își lipește genunchii unul de altul, ușor stînjenit.

Săptămîna trecută, în timp ce aștepta răspunsul la oferta ei de serviciu, s-a dus la o ghicitoare, madam Zora, care pentru 50 de franci i-a prezis că totul se va aranja cum nu se poate mai bine. N-au trecut decît trei zile și a primit scrisoarea. Era angajată pentru o lună de probă : semnatara strecurase în plic și o bancnotă mare, ca acont.

Totul va fi bine. La proprietatea asta de la țară, la aer curat, cu masa și casa asigurate, Françoise va face economii. Salariul e bun și ea e sigură că stăpînii vor fi mulțumiți de ea.

Scoase scrisoarea din poșetă și o mai citi o dată :

„Domnișoară,

Am plăcerea să vă informez că v-am reținut oferta. Serviciul nu e dificil și nici obositor ; muncile cele mai grele le face altcineva, un bărbat. Singurul inconvenient e că sîntem destul de izolați. Dar pot să vă garantez că veți găsi aici o viață de familie, hrană din belșug și o locuință confortabilă.

Vă aștept luni seara. Mergeți la gara Saint-Lazare și luați trenul de Caen, de la ora 17. La 18,15 coborîți la Evreux. În fața gării se află stația autobuzului de Elbeuf, care pleacă la 18,30. Îl rugați pe șofer să oprească în locul numit Quitteboeuf. Acolo vă voi aștepta eu, cu mașina, ca să vă conduc la Domeniu.

Anexez un avans de 100 de franci pentru călătorie, care vă vor fi reţinuţi din salariu, la sfîrşitul lunii.

Cu speranţa că amîndouă nu vom avea decît de cîştigat, şi cu cele mai bune sentimente,

Semnat : (indescifrabil)"

Françoise împăturește la loc scrisoarea, pe care a citit-o deja de atîtea ori, încît a învăţat-o pe dinafară. Conţine cîteva formule magice, ca „viaţă de familie", „locuinţă confortabilă", „domeniu".

E un castel, probabil. Un vast domeniu provincial... cu o grămadă de servitori. N-o vor privi oare cu dispreţ ?

Ea e aşa de cenuşie, de săracă, de umilă...

Dintr-o dată i se face frică ; ar vrea ca trenul să se oprească, să poată coborî... sau mai bine să se întîmple un accident, o ciocnire.

— O ţigară ?

Bărbatul din faţa ei îi întinde, cu un zîmbet promiţător, un pachet de ţigări americane. Françoise, readusă brusc la realitate, îi aruncă o privire indignată şi refuză scurt, după care se adînceşte din nou în lectura fotoromanului.

Cine se crede ăsta ? Nu ştie că are de-a face cu o castelană ?

2

E deja noapte cînd autobuzul o lasă pe Francoise cu valiza ei la Quitteboeuf. În staţie e un bărbat, dar nu pe ea o aşteaptă. Întîmpină o femeie grasă, încărcată de pachete prost legate, o sărută pe amîndoi

obrajii, îi ia pachetele din mînă, o urcă într-o vechitură de camionetă neagră și pornește. Între timp autobuzul a plecat.

Françoise se uită în jur cu teamă. Cătunul, oarecare, i se pare sinistru. Singura sursă luminoasă e vitrina unei cafenele-tutungerie-băcănie, de unde se aud hohote groase de rîs. Un cîine vagabond, răpănos, vine să adulmece picioarele călătoarei care, instinctiv, își ia valiza în brațe și se apropie de vitrina luminată.

Poate a înțeles greșit data, ora, locul ? Să mai stea mult aici, așteptînd să vină cineva să o ia, cum fusese prevăzut ? Scoate din nou scrisoarea, o desface, la lumină, o recitește în grabă. Totuși astăzi, aici, trebuie să vină să o ia. Probabil patroanei i s-a întîmplat ceva neprevăzut. Françoise va aștepta cuminte. S-a făcut răcoare. Își ridică gulerul pardesiului.

Acum o cuprinde o nouă neliniște ; dacă scrisoarea e o farsă ?... Imposibil. Atunci bancnota de 100 de franci... ? Nu trimiți atîția bani numai din plăcerea de a face o glumă.

Françoise se hotărăște să mai aștepte o jumătate de oră. Apoi va intra în cafenea și-i va telefona viitoarei patroane, pentru instrucțiuni. Scoate din nou scrisoarea, și atunci își dă seama că semnătura este indescifrabilă, că nu există nici adresă, nici număr de telefon. De data asta o cuprinde panica. Matahala de cîine de adineauri se întoarce cu o porcărie în gură. Cînd Françoise face un pas spre el, se îndepărtează, mîrîind.

În spatele ei, ușa debitului se deschide brusc. Iese un bărbat, cam nesigur pe picioare. Fără să-i dea vreo atenție, se descheie la pantaloni și urinează pe perete, cu un suspin prelung.

Françoise își ia valiza și o duce puțin mai departe. Dacă într-o oră nu vine nimeni, va intra în cafenea și-și va spune povestea. Poate că sătenii o cunosc pe castelana care a dat anunțul pentru o fată în casă.

Ușurat, consumatorul intră din nou în cafenea. Prin ușa deschisă, un miros de rachiu ajunge pînă la Françoise.

Și atunci, de pe o străduță lăturalnică, la 20 de metri de ea, apare o mașină. Oprește aproape de Françoise și semnalizează cu farurile. Françoise aleargă spre automobil.

Portiera se deschide. Se aude o voce :

— Am întîrziat, urcă repede. Pune-ți geamantanul în spate.

Mașina e un Break. Cu stîngăcie, Françoise deschide portbagajul și își pune valiza. Apoi se așază lîngă cea de la volan, o femeie cu fața prelungă, tunsă scurt, în jur de patruzeci de ani, care îi zîmbește, arătîndu-și dinții foarte albi.

— Dumneata ești Françoise ? Eu sînt doamna Boistel. Virginie Boistel, mai cunoscută ca mătușa Boistel. Poate ai auzit vorbindu-se despre mine.

— Nu, nu cred.

— Totuși, rețetele mătușii Virginie sînt faimoase... Probabil, cărțile de bucate nu te interesează.

— Ba da, dar...

— Nu-i nimic, n-are nici o importanță. Nu te-am angajat ca bucătăreasă, ci ca femeie de serviciu. Știi să calci ?

— Da, doamnă.

— Perfect. Pentru restul, nici o problemă.

Break-ul rulează în viteză pe străduțele întunecoase, din care lumina farurilor nu dezvăluie decît o mică

parte. Trec peste un pîrîu secat. Depăşesc o troiţă cu un Christ scheletic. Françoise încearcă să-şi stăpînească timiditatea, ca să răspundă întrebărilor patroanei.

— Ai călătorit bine ?

— Foarte bine, mulţumesc.

— Ce făceai în restaurantul unde ai lucrat ? Erai chelneriţă ?

— Nu, spălam vasele.

— Şi nu-ţi plăcea, bineînţeles. Îţi dădeau să mănînci ?

— Da.

Doamna Boistel — mătuşa Virginie — priveşte scurt trupul subţire al Françoisei şi izbucneşte în rîs :

— Nu prea era grozavă hrana, îmi pari slăbuţă.

— Ba sînt puternică ! protestează Françoise, căreia remarca i s-a părut că ascunde o nelinişte.

Mătuşa Virginie lasă să-i scape alt hohot de rîs — sincer, simplu, dătător de încredere. Toată persoana ei răspîndeşte un miros plăcut de apă de colonie. Şofează cu îndemînare. E o adevărată doamnă. Lîngă ea, Françoise se simte în siguranţă.

— Eşti frumuşică, ai probabil pe cineva la Paris — un iubit, poate un logodnic... ?

— N-am pe nimeni. Întotdeauna am fost cam sălbatică. N-am prieteni.

— Dar familia dumitale ? Părinţii ştiu că ai venit să lucrezi în Normandia ?

— Nu. N-am scris încă nimănui.

— Trebuie să le scrii, să le dai de ştire.

— Da, sigur, am să le scriu.

— Sînt sigură că ne vom înţelege foarte bine. Munca nu-i prea grea, o să vezi. Sîntem trei în casă : eu, un

văr mai în vîrstă, care-mi serveşte drept administrator — el face muncile cele mai grele — şi bebeluşul...

— Aveţi un bebeluş ? Cît are ?

— Opt luni. În seara asta n-o să-l vezi, e puţin bolnav. La vîrsta asta sînt atît de fragili... Îţi plac copiii ?

— Foarte mult. Pe surorile mele eu le-am crescut.

— E perfect.

Françoisei, drumul începe să i se pară lung. Deodată, recunoscînd deluşorul de mai-nainte, are impresia că s-au întors de unde au plecat, dar nu îndrăzneşte să spună nimic. Doamna cunoaşte drumul mai bine decît ea, iar dealurile seamănă toate între ele.

— Ai lăsat adresa, ca să ţi se trimită corespondenţa ?

— Nu, primesc puţine scrisori... şi de fapt, nici nu mi-aţi dat adresa !

— Ah, numai eu sînt în stare de aşa ceva ! Întotdeauna mi se pare că toată lumea ştie unde stau !

Şi rîde iar. Acum maşina încetineşte.

— Am ajuns.

Un zid lung de cărămidă roşie şi, între doi stîlpi înalţi, o poartă impunătoare din lemn masiv. Doamna Boistel claxonează de două ori cu nerăbdare.

— Nu te mişca, rămîi în maşină : cîinii nu te cunosc încă. Ţi-e frică de cîini ?

— Da...

— Ai noştri sînt răi, dar după ce se vor obişnui cu tine n-o să te atace. Nu-ţi fie teamă.

Poarta se deschide încet — mai întîi un canat, apoi celălalt, lăsînd să se vadă o alee cu pietriş, mărginită de copaci înalţi. În lumina felinarelor, frunzele strălucesc ca nişte elemente de decor.

Un bărbat scund, în pantaloni de călărie și cizme cu carîmb înalt, cu pieptul îngust mulat într-un tricou fără mîneci, împinge unul din canaturi. Trei cîini lupi, enormi, apar și se opresc locului nemișcați, cu labele încordate, cu botul întins, cu urechile ciulite.

Break-ul pornește, intră în parc. Prin geam, se aude strigătul celei de la volan :

— Ține cîinii, Pierre-Armand, pînă o conduc pe mititica asta.

— S-a făcut !

Automobilul intră pe alee. Pietrișul scîrțîie sub cauciucuri. După o curbă de aproape 50 de metri, apare casa : fațada înaltă, alb cu roșu, pătratele luminoase ale ferestrelor. Numai parterul e luminat, dar Françoise, cu răsuflarea tăiată, își dă seama imediat că are în față castelul visurilor sale. Trei etaje acoperite cu țiglă și la fiecare etaj cîte opt ferestre. Nu e chiar un castel, cel mult un conac, dar arată destul de impozant pentru cineva obișnuit cu o cameră mobilată din arondismentul al 18-lea.

— Bine ai venit la Domeniu ! îi spune mătușa Virginie, coborînd din mașină.

Françoise își ia valiza și o urmează, urcînd cele șase trepte de la intrare.

Din vestibulul luminat ia naștere o scară.

— La etaj sînt numai dormitoarele și biroul meu. Pe aici, bucătăria și oficiul ; lasă-ți valiza jos, să-ți arăt.

Françoise descoperă bucătăria vastă, oficiul imens și pivnița unde un butoi de vin e cocoțat pe un suport de lemn în formă de X.

— În partea cealaltă sînt cîteva camere, sufrageria și salonul-bibliotecă, pe care-l folosim ca living. Asta-i tot. Acum vino cu mine să-ți arăt camera ta.

La primul etaj, un culoar lung cu patru uşi.

— În fund e camera mea, cu sala de baie. Alături e camera lui Pierre-Armand şi aici, chiar lîngă scară, a ta. Sper să-ţi placă.

Virginie împinge uşa, apasă pe comutator şi Françoise descoperă cu plăcere camera care va fi numai a ei. Un pătrat vast în care se află un pat mare, un şifonier burtos şi o comodă care ţine loc de noptieră. Pe a treia parte din lungime, un paravan de lemn împarte camera în două. Doamna Boistel îl face să culiseze.

— Iar asta-i baia ta personală. Îţi place ?

Şi încă cum ! Are un lavabou şi o cădiţă de baie, roz amîndouă. De un suport de plastic atîrnă două prosoape imense, groase şi catifelate.

— Te las să-ţi aşezi lucrurile liniştită. Ai tot timpul să faci o baie — cred că simţi nevoia să te destinzi. Cînd eşti gata, să cobori la masă.

Uşa se închise în urma ei, paşii energici se îndepărtează, descresc pe scară. Ţinîndu-şi respiraţia, Françoise ascultă. Jos se închide o uşă, se aud voci nedefinite şi din nou linişte, o linişte desăvîrşită.

Françoise se relaxează, se îndreaptă spre una din cele două ferestre înalte, dă la o parte draperiile, o deschide, se apleacă deasupra pervazului şi trage în piept, cu deliciu, aerul proaspăt de afară. Un vînt uşor face să murmure frunzişul. O pasăre de noapte îşi ia zborul, cu zgomot. Cîinii aleargă pe pietriş. Françoise e fericită.

Închide fereastra şi-şi scoate mantoul, pe care îl agaţă în imensul şifonier, apoi îşi deschide valiza, din care-şi scoate cele trei rochii, pe care le netezeşte cu

mîna şi le pune pe port-mantouri. Restul, mai tîrziu. Deocamdată, o să facă o baie — în cada ei personală.

Pe cînd apa curge din belşug şi sărurile de baie se dizolvă în volute albăstrii, fata se dezbracă. Goală, se postează în faţa oglinzii care împodobeşte unul din pereţii colţişorului-toaletă şi se priveşte din cap pînă-n picioare. E frumoasă ! Se-ntoarce, se roteşte şi izbucneşte în rîs, cu gîndul la amantul ei. Ahmed s-ar îmbolnăvi dacă ar şti de ce lux e ea acum înconjurată !

Printr-un orificiu minuscul din peretele alăturat, Pierre-Armand o observă cu atenţie pe fata care, fără nici o bănuială, pozează în costumul Evei.

În sfîrşit, se bagă în cadă.

Suspinînd, Pierre-Armand aşază la loc, deasupra orificiului, tabloul care-l ascunde de obicei. Iese din cameră, păşind fără să facă zgomot, apoi coboară în salon, la Virginie. Cu picioarele ridicate pe un taburet, Virginie îşi savurează whisky-ul şi se uită la televizor, la un film cu Guy Lux.

Înainte de a se aşeza lîngă ea, Pierre-Armand îşi ia paharul, care-l aşteaptă pregătit, îşi pune două bucăţi de gheaţă, pe care le scoate din frapieră. Aprinde o ţigară, bea o înghiţitură şi spune :

— Nu e prea grozavă. Parcă-i o pisică jupuită — n-are fund, n-are sîni... Ai nimerit-o prost.

— A ! Pentru ce-avem noi de gînd cu ea, e chiar prea seducătoare !

Apoi tac şi-l ascultă cu încîntare pe Enrico Macias în recital.

Sînt nişte oameni simpli, în fond.

3

După cină, pe care au luat-o în oficiu, Françoise spală vasele, sub supravegherea vigilentă a mătuşii Virginie, care-i arată unde să le aşeze, pălăvrăgind fără încetare.

— Farfuriile şi platourile le pui aici, în dulapul special. Faţa de masă, în sertar, împreună cu şerveţelele ; poţi să le pui oricum, n-are importanţă, nu sînt maniacă, totul e să le găseşti cînd ai nevoie de ele. Gunoiul din găleată îl arunci în incineratorul din spatele casei. Aici sîntem la ţară, nu vine nimeni să ridice gunoiul, aşa că sîntem obligaţi să... În cazul în care Pierre-Armand şi cu mine lipsim de acasă — se mai întîmplă — ai o grămadă de provizii în frigider şi tot felul de lucruri în congelator. Vezi, nu riscăm să murim de foame...

Şi deschide, în faţa Françoisei, o uşă înaltă, albă, descoperind un dulap frigorific, unde ar încăpea cu uşurinţă o vacă întreagă, şi ale cărui etajere sînt pline de produse congelate.

— Asta pentru că aşezarea cea mai apropiată se află la doisprezece kilometri şi facem piaţa o dată pe săptămînă. Cu ce avem aici putem rezista şi unui asediu...

Trînteşte uşa grea, zîmbeşte şi o bate uşor pe Françoise pe obraji :

— Eşti moartă de oboseală, nu-i aşa ? Du-te repede la culcare. Poţi să dormi liniştită, Pierre-Armand se scoală primul şi tot el pregăteşte gustarea de dimineaţă. Cît despre mine, nu mă scol niciodată înainte de nouă, zece dimineaţa...

— Bebeluşul nu vă scoală noaptea ?

O clipă, Virginie pare uluită, apoi răspunde, cu oarecare întîrziere :

— Seamănă cu maică-sa, are un somn de plumb.

— Cum îl cheamă ?

— Roland. E foarte drăgălaş ; o să-l adori, sînt sigură.

Françoise, privind-o pe Virginie în plină lumină, se gîndeşte fără să vrea că s-a hotărît cam tîrziu să facă un copil. Lumina electrică îi dezvăluie fără cruţare ridurile, ascunse cu grijă de fondul de ten, un început de laba-gîştii, fire de păr albe pe la tîmple. Are cel puţin patruzeci de ani.

Nu întreabă nimic, nu acesta e rostul ei. Dar femeia asta energică, elegantă, îngrijită, modernă, care se înmormîntează în căsoiul ăsta, într-un fund de ţară, cu un moşneag, un bebeluş şi trei cîini enormi, trebuie să aibă un motiv serios. Pînă acum, nu i-a vorbit niciodată de soţul ei sau de tatăl copilului. Aici se ascunde o dramă sau, cine ştie, un secret... Ca în cărţi.

Culcată în pat, cu braţele şi picioarele desfăcute, Françoise aşteaptă să i se facă somn, dar somnul nu vine. Casa e la fel de tăcută, numai un pas uşor se aude prin tavan. La catul al doilea merge cineva. E, desigur, doamna Boistel, care s-a dus să-şi culce bebeluşul...

Camera lui o fi deci la ultimul etaj ? Pare ciudat, să laşi singur un copil atît de mic... Dna Boistel doarme la etajul unu, sau cel puţin aşa i-a spus Françoisei. Deşi, de obicei, ca să le fie cît mai la-ndemînă noaptea, mamele dorm cît mai aproape de prunc...

De sus, filtrate prin grosimea tavanului, se aud motive muzicale stranii, mereu aceleași. Françoise, ciulind urechea, înțelege pînă la urmă că e o cutiuță muzicală, una din acele jucării de copil care se pun în mișcare cu ajutorul unei manivele.

Acum aude foarte limpede gînguritul voios al unui bebeluș care se joacă.

Fără să știe de ce, liniștea o cuprinde cu totul și se lasă în voia somnului.

Undeva în casă, o pendulă bate rar trei bătăi răgușite. Virginie aruncă o privire spre Pierre-Armand care, numai în slip, stă pe pat lîngă ea, fumîndu-și veșnica țigară.

— E ora trei. Crezi că a adormit ?

— Sigur. Dar asta are vreo importanță ?

— Mergem ?

— Cum vrei.

E goală sub déshabillé-ul vaporos. De multă vreme, între ei nu mai există pudoare și nici teamă. Uneori fac baie împreună, se spală unul pe celălalt, și asta fără nici un echivoc. Sînt doi tovarăși de drum, atît.

El se ridică, cu o supleță de felină. E slab, dar viguros : sub pielea tăbăcită de soare, mușchii i se reliefează armonios.

— Mă duc să pun chestia în mișcare. Pe urmă, e rîndul tău.

Ea îi zîmbește, întristată.

El iese din cameră, parcurge fără zgomot coridorul, urcă la etajul doi, intră în prima cameră din stînga și aprinde lampa.

Încăperea, goală înainte, e folosită acum ca debara. Îngrămădite unele peste altele, stau mobile despere-cheate, cufere cu cărți și ziare legate în pachete. Pe una din mese e un casetofon.

Pierre-Armand apasă simultan pe tasta de pornire și pe butonul care reglează sunetul. Cu un declic aproape neauzit, mașinăria pornește, dată la minimum.

O lasă să meargă cîteva secunde, apoi mărește brusc sonorul.

Se aud țipete de copil, violente, sfîșietoare.

— Françoise, repede, scoală-te !

Françoise tresare, smulsă din miezul unui vis, chiar în clipa cînd se căsătorea cu Saint-Honoré d'Eylau, fiul directorului companiei General Motors.

— Da...

— Micuțul e bolnav, plînge, are febră ! Mă duc după doctor ! Vrei să stai cu el și să ai grijă să nu se dezvelească ?

— Da, sigur. Mă duc.

— Hai, să-ți arăt drumul.

Cu ochii împăienjeniți de somn, Françoise iese cu greu din pat, își încalță papucii scîlciați, își pune halatul cel vechi și merge pe coridor, după doamna Boistel. Într-adevăr, urletele bebelușului umplu toată scara.

Se împiedică de o treaptă și se ține de balustradă. La etajul doi, în fundul culoarului, prin ușa întredeschisă, se zărește o lumină albăstrie. De acolo provin țipetele.

— Mulțumesc, draga mea ! Mă întorc cît pot de repede.

Virginie coboară în mare grabă. Singură, Françoise aleargă spre ușa deschisă, îi trece pragul și o închide mașinal în urma ei.

E o cameră de copil, cufundată într-o semi-penumbră. O veioză albastră luminează neclar pătuțul de unde se aud țipetele.

Deodată, cu un zgomot sec, țipetele încetează.

Françoise, neliniștită, se apropie de pătuț.

Virginie — mătușica Virginie — s-a oprit pe palierul ultimului etaj. În liniștea profundă care s-a lăsat, așteaptă ca Françoise să scoată primele urlete.

4

Soarele a alungat ceața dimineții. Virginie Boistel, bine înfofolită, și-a instalat masa de lucru pe terasa de la etajul întîi. De aici, privind prin frunziș ca dintr-un turn de veghe, poate cuprinde cu privirea șoseaua, poarta de intrare și cîmpul înconjurător.

Sub ea, pe alee, îi aude frămîntîndu-se pe cîini, care o simt aproape și ar vrea să vină la ea, dar nu pot să intre în casă.

Pe măsuța pliantă, Virginie a așezat cîteva cărți, un top de hîrtie și o mașină de scris portabilă. Bate repede, cu toate degetele, fără nici o ezitare și fără să se uite pe claviatură. Înainte, fusese stenodactilografă.

Uneori, cîte o formulare o pune pe gînduri și atunci, cu un tic familiar, rontăie un capăt de creion, special destinat acestui scop.

Pe șosea se vede acum apropiindu-se furgoneta galbenă a Poștei. Poștașul claxonează de trei ori, semn

că aduce un pachet sau o scrisoare recomandată. Altfel, corespondența obișnuită o lasă la cutie.

Virginie se ridică enervată. Cîinii sînt deja la poartă și latră cu furie. Nu-i latră așa decît pe poștași, pe comisionari și pe jandarmi, pe scurt, reprezentanții clasei de jos, pe care îi recunosc, probabil, după mirosul caracteristic. Virginie traversează camera, iese în fugă pe coridor, coboară. Pe balustrada scării, mîna îi alunecă pe ceva umed. E sînge. Contrariată, se șterge repede, din mers, cu o batistă fină. Trebuie să-i spună lui Pierre-Armand să curețe toate urmele astea dezgustătoare. Neglijent cum îl știe, probabil că a lăsat destule.

Virginie traversează grădina și cheamă cîinii.

— Jos ! Jos, bestiilor !

Ascultători, cei trei lupi vin să i se tîrască la picioare. Cu un ordin scurt, ea îi ține pe loc și se duce să deschidă poarta. Poștașul, un tip solid, localnic, roșu la față din cauza păhărelelor de calvados cu care s-a cinstit de cînd e în tură, își scoate cascheta și zîmbește :

— Frumoasă zi, nu-i așa, doamnă Boistel ?

— Chiar prea frumoasă pentru anotimpul ăsta. Înseamnă că pînă la Paști o să mai dea de cîteva ori gerul !

Poștașul scoate din mașină un chitanțier :

— Aveți ghinion : e o contravenție. Semnați aici.

Intimidat, își caută pixul, scotocind peste tot, și-l găsește pînă la urmă, ca de obicei, în spatele urechii. Ea îl ia de acolo cu mîna ei, atingînd ușor părul nespălat al poștașului, și semnează.

— Asta-i tot ?

— Nu, mai sînt și astea. A, și uitam ziarul.

I-ar place să mai stea puţin de vorbă cu femeia asta drăguţă, parfumată dis-de-dimineaţă, dar îi lipseşte curajul. Se grăbeşte să plece. Diseară, între două pahare de vin alb, la bistroul de lîngă biserică, va povesti tuturor, plin de sine : „Mi-a deschis uşa, aproape în pielea goală ! Aşa e cum vă spun ! Pe cuvîntul meu că numai să fi vrut..."

Virginiei îi place să se simtă dorită de bărbaţi — oricine ar fi ei. E încă tînără, dar nu pentru multă vreme, cu toate îngrijirile care-i iau în fiecare zi o grămadă de timp. Aşa că, o privire admirativă, de oriunde ar veni, e întotdeauna bine primită. Cît despre Pierre-Armand...

Cu un suspin, ea închide poarta, răspunzînd salutului unei bătrîne care trece pe bicicletă. Se întoarce înapoi spre casă, examinînd, plic cu plic, tot ce i-a adus poştaşul ; cîinii o însoţesc, hîrjonindu-se.

— Facturi ! Numai facturi !

O singură scrisoare pare să fie mai interesantă. E de la editorul ei, care o anunţă că intenţionează să rediteze culegerea de *Reţete exotice*. În sfîrşit, s-a hotărît ! Doar cartea s-a epuizat de atîta vreme...

Cînd ajunge la picioarele scării de la intrare, aude, dinspre grădina din spatele casei, un zumzăit zgomotos. Se pare că Pierre-Armand s-a hotărît în sfîrşit să se apuce de treabă.

Virginie îşi pune scrisorile pe pervazul ferestrei — o să le ia de acolo mai tîrziu — şi dă ocol casei. În spate se întinde o ţarină imensă, mai mult sau mai puţin părăginită, unde Pierre-Armand are o grădiniţă de zarzavat. În colţul din stînga, lîngă zid, sînt diverse acareturi : magazia de unelte, atelierul şi intrarea în beci.

După zgomotul asurzitor pe care-l face fierăstrăul, Pierre-Armand trebuie să fie în magazia de lemne. Virginie deschide portiţa grilajului care împrejmuieşte acareturile, o închide cu grijă, ca să nu intre cumva cîinii, şi se duce la Pierre-Armand.

Pe cît se pare, apariţia ei îl surprinde, căci fierăstrăul scoate brusc un mieunat furios, şi un nor de fum. Bărbatul apasă pe un buton, şi motorul începe să toarcă din ce în ce mai slab.

— A venit poşta ?

— Nimic deosebit. Ai lăsat urme de sînge pe balustrada scării.

— Bine, bine, ştiu, n-am zece mîini, nu pot să le fac pe toate deodată ! Trebuie să termin mai întîi cu grosul. Ai face bine să te duci să faci ordine în cameră, reţetele tale pot să mai aştepte !

Îşi şterge fruntea transpirată cu braţul gol, lăsînd o dîră de sînge amestecată cu sudoare şi porneşte din nou fierăstrăul, aplecîndu-se deasupra trupului decapitat, căutînd unghiul cel mai potrivit pentru a secţiona membrele cît mai eficace. Lanţul tăios pătrunde şuierînd în ţesuturile golite de sînge, despicîndu-le cu aceeaşi uşurinţă cu care un cuţit taie un aluat fraged. Se simte doar o uşoară rezistenţă cînd fierăstrăul atacă articulaţia osoasă, şi braţul, ţeapăn şi în acelaşi timp gelatinos, se desprinde şi cade pe pămînt.

Pierre-Armand, ca un tîmplar adevărat, a aşezat totul în jurul mesei care-i serveşte drept butuc cînd taie lemnele pentru răsadniţe. Ca să nu-şi murdărească hainele, s-a dezbrăcat la piele. Fîşii înguste de carne însîngerată i-au sărit pînă şi în păr. Toate vor dispărea fără urmă sub duş. Dar asta mai tîrziu.

Văzîndu-l, Virginie se simte doar uşor dezgustată, de parcă ar asista la hăcuirea unui porc sau a unui iepure.

Înainte de a se întoarce în casă, mai aruncă o ultimă privire capului tăiat, care s-a rostogolit pe jos şi o priveşte de-acolo cu ochii mari şi goi, adresîndu-i parcă, prin gura deschisă, schimonosită de spaimă, o ultimă chemare într-ajutor.

După o oră, cînd cadavrul nu va mai exista, cînd casa va fi curăţată iar hainele şi valiza micuţei arse în incinerator, Virginie va uita cu totul de existenţa ei. Chiar trebuie să facă un efort ca să-şi amintească dacă fata asta e a opta cu o asemenea soartă.

A opta sau a noua ? La urma urmei, n-are nici o importanţă.

În camera de oaspeţi, Virginie începe să golească şifonierul. Smulge de pe port-mantouri rochiile fetei şi le aruncă grămadă pe pat. Pe măsuţa lavaboului se află o periuţă şi un tub cu pastă de dinţi. Le ia de acolo.

Inventariază, fără nici o curiozitate, conţinutul valizei şi al poşetei, cele cîteva fotografii cu colţurile îndoite, şi rupe, fără s-o citească, o scrisoare cu grafia neîndemînatică.

Deodată, pe fundul valizei, ceva neobişnuit îi atrage atenţia. E un afiş împăturit în patru. Îl scoate şi îl întinde în faţa ei. E golful Rio. Culorile sînt strălucitoare, îţi lasă impresia de vacanţă. Afişul ăsta îl va păstra, ca şi cele cîteva bancnote găsite în poşetă. Virginie a

fost crescută în spirit de economie : pîinea nu se aruncă şi banii nu se ard.

Îi vor fi de folos pentru cheta de la slujba de duminică.

5

Pierre-Armand a terminat ce era mai greu şi a trecut la partea migăloasă — împărţirea cadavrului într-o duzină de grămăjoare de aceeaşi mărime. Cu măruntaiele face un pachet separat, din care cîinii se vor înfrupta îndată. Restul îl împachetează cu mare grijă, bucată cu bucată, în pungi de plastic. Băgate la congelator, se vor păstra atît cît e nevoie. De fapt, pînă acum, nici un cadavru n-a ţinut mai mult de zece zile, dacă pune şi oasele la socoteală.

E de necrezut cît pot să devoreze trei cîini-lupi. La început, Pierre-Armand era cam neliniştit în privinţa scheletului, dar şi-a făcut griji degeaba. Nici un femur, cît de gros, nu rezistă unor colţi ascuţiţi.

Capul, în schimb, se bucură de un tratament special. După ce îi scoţi ochii şi arzi părul şi sprîncenele, trebuie să-l pui la fiert cîteva ore, pînă cînd carnea se desprinde bine de pe os.

În ciuda aparenţelor, craniul e fragil. Cu un simplu ciocan, îl poţi preface într-o pudră care, amestecată cu un sac de îngrăşăminte, dă rezultate excelente la tufele de căpşuni.

Problema e cu dinţii : mai ales la subiecţii tineri, aceştia sînt practic indestructibili. Iar dinţii, după cum ştie toată lumea, sînt cel mai sigur mijloc de identificare în caz de anchetă.

Deşi nici Virginie, nici Pierre-Armand nu se tem de vreo anchetă — pentru că şi-au luat suficiente precauţii — e mai bine să nu păstreze asemenea indicii : la căderea nopţii, Pierre-Armand va săpa o groapă adîncă în spatele livezii, unde va îngropa periculosul maxilar.

Acolo va sădi apoi, ca de obicei, un pomişor.

Toate urmele suspecte au dispărut. În fundul congelatorului, nouă pachete, asemănătoare ca mărime, s-au adăugat rezervei de provizii. Nouă pachete, nouă zile de hrană pentru cîini.

Hainele, obiectele personale şi valiza, tăiată în bucăţi, au fost incinerate, iar în fundul livezii a mai apărut un pomişor.

— Ai lucrat cu spor ? întreabă Pierre-Armand, aşezîndu-se lîngă Virginie.

— Da, am scris patru reţete noi. A, sînt de rutină. Mi-e greu să mă concentrez cînd e aşa de frumos afară. Mai degrabă aş pleca în vacanţă.

— De ce nu pleci cîteva zile ? Aş putea să mă ocup şi singur de...

— Nu, nu vreau să las casa nesupravegheată. Mereu mi se pare că dacă aş pleca, s-ar întîmpla ceva rău.

— Nu fi prostuţă...

Îi ia mîna şi i-o sărută uşor. Ea zîmbeşte plictisită.

— Eşti drăguţ.

— Te iubesc.

Cîteva minute e linişte. Apoi Pierre-Armand strigă, ca pentru a-şi ascunde emoţia :

— După ziua asta, mi-e o foame grozavă ! Ce avem la masă ?

— Am făcut tocăniță Parmentier.

La televizor se transmite un meci de fotbal. Ca să fie mai liniștiți, au închis sonorul. Din cînd în cînd, schimbă, cu jumătate de glas, cîteva cuvinte.

— Germaine vine de Paști, în vacanță ?

— Nu știu, n-a scris încă. Știi că se hotărăște întotdeauna în ultima clipă.

Își degustă vinul. Cum nu și-au terminat sticla de vin la dejun, și-au adus paharele în salon.

— Să mă ierți, spune Virginie, dar urc la mine. Știi că eu, cu fotbalul...

— Vrei să-l schimb pe programul doi ?

— Nu, mulțumesc. Am de lucru.

— Să nu te culci prea tîrziu.

Ea se ridică, îl sărută pe obraz, ia o revistă de pe măsuță și se îndreaptă spre ușă. El o strigă :

— Virginie !

— Da ?

— Să nu uiți, mîine...

— Ce ?

— Trebuie să mai dăm un anunț.

PARTEA A DOUA

TOCĂNIȚĂ DE VIȚEL — SPECIALITATEA MEA *(urmare)*

Se taie carnea în felii. Se așază într-o cratiță, cu apă rece cît să o acopere. Se adaugă vinul alb. (Tocănița se poate prepara și numai cu vin alb. În acest caz, nu se mai pune apă.) Se adaugă morcovii și ceapa tăiate rondele, verdeața, se sărează și se piperează...

6

Cele două fete, încuiate în camera lor, fumează țigări pe care și le fac singure. Au închis fereastra cu grijă și au astupat spațiul de sub ușă cu prosoape, din cauza proprietarului, care are mirosul fin și, din cînd în cînd, își face rondul prin surprindere.

Stau pe niște perne, pe podeaua goală. Într-un colț se aude hîrîind un pick-up cu baterii. Discul s-a terminat de mult și acul zgîrie eticheta din mijloc, cu un scîrțîit regulat.

Rosebud n-ar trebui decît să întindă mîna ca să oprească aparatul sau să așeze acul la loc pe disc, dar nu e în stare. Torsul ăsta electric și zgîrieturile n-o mai deranjează, nici pe ea, nici pe Bogey.

Stau cu ochii în gol și cu un gol în suflet, cu gîndurile în altă parte. Pereții sînt plini de afișe la modă : Che Guevara, Peter Fonda pe motocicletă, în *Easy Rider*, și Bogey — cel adevărat, Humphrey Bogart, cu veșnica țigară în colțul gurii. Afișul este al fetei pe care

o cheamă Bogey. Bogey - actorul este, pentru Bogey - fata, în același timp tată, mamă și traficantul care îi vinde hașișul.

Cît timp să fi trecut ? Un mister fără importanță. Oricum, pick-up-ul a amuțit, cu bateriile complet epuizate. S-a făcut noapte, sau aproape. Încet, încet, toropeala se diluează, dispare.

Scena se înviorează. Rosebud și Bogey își mișcă membrele amorțite, se ridică. În cameră, mirosul de fum rece a devenit sufocant. Rosebud deschide fereastra, care dă spre o terasă minusculă, și se sprijină de pervaz, respirînd, cu ochii închiși, aerul rău-mirositor care urcă din strada Mazarine. E totuși proaspăt, bun, te răcorește.

— Mi-e foame, mormăie Bogey.

— Ei și ? Mai sînt biscuiți, mănîncă.

— La dracu' cu biscuiții. Mi-e poftă de o masă adevărată. Potol din ăla grețos, cu antreuri, friptură cu garnitură, brînză și desert. Ai ceva mălai ?

Rosebud dă din umeri, fără să răspundă.

— Bine, mă duc să agăț vreun moș. Tre' să halesc ceva.

Rosebud se întoarce și o privește, cu ochi lipsiți de complezență, pe fata care, de trei săptămîni, împarte camera cu ea. Bogey are nouăsprezece ani, dar pare de treizeci, cu fețișoara ei boțită, cu pungi sub ochi și cu părul slinos. Și, pe deasupra, rău făcută — cu șolduri prea late, cu pulpele prea groase și aproape fără sîni.

— Dacă te duci, ai grijă. Știi că e plin de curcani în civil, la ora asta. Brigada de moravuri și anti-drog. Cum te cunosc, pe unul din ei o să-l agăți.

— Și ce dacă ? O noapte la poliție, o fac și-ntr-un picior !

- Eu ţi-am spus. Ştii că, în ce mă priveşte, nu pot să vin să te scot.

— Oricum, pînă la urmă tot o să se ştie că eşti căutată ! Bine, vii cu mine sau mă duc singură ?

— Mai bine vin — aşa o să fiu sigură că nu faci vreo prostie.

Îmbrăcatul nu le ia mult timp : pentru Rosebud, o rochie lungă, indiană şi o panglică pe care şi-o leagă pe frunte. Pentru Bogey — ţinuta obişnuită, pentru că nu are altceva : blugi şi un tricou marinăresc, care se mulează pe sînii mici. Rar se întîmplă să se întoarcă de la vînătoare fără să fi „pescuit“ nimic.

— Gata. Vii ?

Bogey e nerăbdătoare. Rosebud însă mai întîrzie, ca să ascundă provizia de droguri într-o carte veche : *Tender is the Night,* a lui Scott Fitzgerald, al cărei mijloc a fost scobit pe o grosime de 80 de pagini : o jumătate de centimetru, loc suficient ca să ascunzi zece grame de haşiş. În plus, cavitatea e chiar lîngă cotorul cărţii, deci nu se poate observa la o răsfoire rapidă.

— Gata.

Rosebud aşază cartea la loc pe etajeră, printre celelalte, şi iese după prietena ei, pe coridor.

E probabil tîrziu, pentru că pe drum se întîlnesc cu doi travestiţi care lucrează la „Michou“, în apropiere. Nu face nimic, dimpotrivă : va fi mai simplu cu agăţatul. Bărbaţii se hotărăsc foarte greu să cineze singuri.

Fetele merg repede, aruncînd din mers cîte o privire în bistrourile luminate. Într-unul din ele, la intersecţia cu bulevardul Saint-Germain, îşi repereză prada : doi tipi, în jur de patruzeci de ani, care beau şi rîd cu hohote. Sînt la aperitiv, asta e semn bun. Parcă ar fi doi foşti camarazi de regiment, în reuniune comemorativă.

Intră în cafenea, ignorîndu-i cu superbie pe cei doi papagali, se instalează chiar lîngă ei, la bar, şi comandă două coca-cola. Nu au cu ce să le plătească, dar în privinţa asta sînt liniştite. Deja, unul din ei îi aruncă celuilalt, cu voce tare :

— Oo, ai văzut făpturile astea de vis ?

Al doilea răspunde imediat, rîzînd :

— Şi mai beau şi coca, ce ruşine !

Bogey îi şopteşte lui Rosebud, la ureche :

— Aştia nu-s curcani !

Rosebud e de acord. Îi dă semnalul, făcîndu-i cu ochiul, se ridică şi se îndreaptă spre casieră. Întreabă unde e toaleta — lucru pe care îl ştie, de altfel, foarte bine, şi care, pe deasupra, e indicat de o firmă luminoasă, chiar în capătul barului. E însă un pretext ca să dispară cîteva minute, timp în care Bogey se lasă agăţată fără probleme. E mai uşor, pentru o fată singură, să răspundă avansurilor unui necunoscut.

Cînd se întoarce, totul s-a rezolvat. Unul dintre tipi plăteşte ambele consumaţii.

— Îţi dai seama ? Domnii ne invită la cină !

Rosebud se prefface supărată. Nu se face, cu nişte necunoscuţi. Necunoscuţii insistă, se prezintă. Acum s-au aranjat toate.

Cele două cupluri ies din cafenea, sub privirea dezabuzată a barmanului, care bagă sub tejghea cele două coca-cola, desfăcute dar neatinse. Le va servi altora, mai tîrziu.

Cînd, la ieşirea din restaurant, au vrut să le dea tipilor papucii, ei s-au revoltat. Au trebuit să-i mai suporte încă o oră nesfîrşită, într-o discotecă sinistră, pînă s-o poată şterge, pe muteşte.

Înapoi în camera de hotel, se prăbuşesc pe pat, sătule dar furioase.

— Mi-e silă de viaţa asta, silă, silă !

— Şi ? Te împiedică cineva să te întorci acasă ?

— Da, mersi ! Nu-i ştii pe-ai mei ! Ah, cinşpe zile la ţară, fără nici o grijă... Chiar aşa ! Am să răspund la anunţ !

Anunţul. L-au descoperit ieri, într-un ziar de seară. L-au încercuit cu creionul roşu, rîzînd ca nişte nebune.

Căutăm fată în casă, 18—25 ani, pentru proprietate în Normandia. Muncă uşoară, bine plătită, masă şi casă asigurate, aer curat. Scrieţi pe adresa ziarului, pentru anunţul cu nr. 3442.

Asta le-a făcut să viseze. Sau cel puţin pe Bogey a făcut-o să viseze. Ţară, aer curat, mîncare din belşug, de trei ori pe zi... Pentru că, ce îi displace cel mai mult, în viaţa rătăcitoare pe care o duce, sînt mesele neregulate şi sărace.

Cu dosul mîinii, Bogey face loc pe noptieră şi se apucă de scris, sugînd, gînditoare, capătul pixului.

— Cu ce să încep ?

— Pune „Domnule".

— Da' nu ştim dacă e un domn sau o doamnă care a dat anunţul !

— Atunci pune „Domnule sau Doamnă".

Ascultătoare, Bogey scrie, scoţînd în acelaşi timp, un vîrf de limbă roz. Nu e obişnuită cu scrisul. Înainte de a aşeza pixul pe hîrtie, îl învîrte de cîteva ori prin aer, apoi scrie cuvîntul dintr-o singură trăsătură — parcă ar face baie într-o apă prea rece.

— Ca răspuns la anunţul pe care l-aţi dat... „L-aţi" se scrie împreună sau cu liniuţă ?

— Cu liniuţă. Ah, ce mă enervezi ! O să-ţi ia două ore, mai bine dă-mi-o mie să ţi-o scriu. Măcar dacă

ar folosi la ceva ! Dar după trei zile de şters puştii la fund şi de spălat vasele, ştiu că o să te saturi !

— Da, da' am halit trei zile ! Doar de-asta sînt făcute week-end-urile la ţară.

Rosebud o dă pe Bogey la o parte, se aşază în locul ei şi termină scrisoarea în viteză.

— Dacă tot m-am apucat, o să spun că ai mai fost fată în casă, la o familie onorabilă.

— Cum adică ?

— Asta inspiră încredere. Gata, nu mai trebuie decît să-ţi scrii numele şi adresa şi să semnezi.

— Scrie tu. Ar pica prost să se vadă două scrisuri.

— Ai dreptate. Cum te cheamă ?

Bogey o priveşte mirată şi amîndouă izbucnesc în rîs. De trei săptămîni, de cînd stau împreună, nu-şi cunosc decît poreclele. Humphrey Bogart — nu-i o identitate serioasă pentru o fată de nouăsprezece ani.

— Mă cheamă Roselyne Verdier şi locuiesc aici.

Rosebud zîmbeşte. Roselyne — nume cu parfum provincial, ca şi colţul de ţară de unde vine Bogey. Şi seamănă cu Rosebud.

Semnează indescifrabil şi îi întinde scrisoarea celeilalte, numita Verdier Roselyne, care o citeşte cu o uluire crescîndă.

— E nemaipomenit de bine scrisă. Se vede că domnişoara are studii.

— Bine, bine, gata. Mi-e somn, stinge lampa. Trebuie să diger iahnia de fasole pe care ne-au servit-o.

?

După ce o puseseră la poştă, uitaseră cu totul de scrisoare.

Peste cîteva zile, Rosebud a fost chemată la telefon, la cafeneaua din colţ. Un anume Gerard o ruga să treacă pe la el. Era un cod : asta însemna că marfa trebuia ridicată — ştia ea de unde.

S-a îmbrăcat în aşa fel încît să treacă neobservată : în pantaloni, bluzon şi cizme pînă la genunchi ; părul blond, lung, şi l-a strîns la spate, s-a înarmat cu o poşetă goală şi a luat metroul pînă la Jardin des Plantes. Ajunsă în spatele Moscheii, intră într-o clădire jerpelită, în curtea căreia un dogar martiriza un butoi, bătîndu-l zdravăn cu ciocanul.

Dintr-o ochire, se asigură că nu e urmărită şi se afundă sub o boltă cu vechime istorică, ce o duce pînă la scara C. Urcă în viteză cele patru etaje, se apleacă deasupra balustradei şi ascultă. Nu se aud decît ciocăniturile dogarului. Coboară la etajul trei şi împinge, fără să bată, uşa vopsită într-un cafeniu anonim, pe care o carte de vizită informează vizitatorul că pătrunde în sanctuarul lui Remi d'Hautsol, profesor de muzică.

O cameră goală, cu excepţia unui taburet şi a unui portativ. Rosebud se îndreaptă spre uşa din fund şi bate după semnalul stabilit. Se aude un tîrşîit de picioare şi uşa se deschide.

Nasul expert al lui Rosebud recunoaşte imediat mirosul de haşiş proaspăt. Îl salută pe lunganul bărbos :

— Bună.

— Bună. Totul e O.K. ?

— Nu m-a văzut nimeni.

— Bine. Stai. Ia o ţigară, dacă vrei.

— Nu. Cînd lucrez, niciodată. Dar o să iau trei-patru, pentru seara asta.

— Serveşte-te.

Își alege țigările, le împachetează cu grijă și le așază la fundul poșetei. Bărbosul s-a lăsat să cadă într-un colț, aparent la întîmplare. E prea plictisit ca să mai stea în picioare. Cu degetele-i lungi, apucă un fel de fluier, din care scoate cîteva sunete plîngărețe.

— Asta-i ceva nou ? întreabă Rosebud.

— Mda ! E un khena, sau flaut indian, cum vrei. Șase plus una.

— Șase plus una ce ?

Dă din umeri, enervat de atîta ignoranță.

— Șase găuri în față plus una pe spate. Te-ai prins ? Tre' să știi să-ți pui degetele.

Cu îndemînare, îi face o demonstrație. O clipă, melodia acoperă bătăile de ciocan care se aud din curte. Rosebud rîde :

— Asta mai zic și eu — să alegi o casă de dogar ca să studiezi, e ceva !

— Este ? Să știi că e ultimul dogar din tot Parisul. L-am căutat o grămadă. Da'-i de treabă, îmi dă de știre cînd vin curcanii, avem un cod. Bate așa...

Pe podeaua prăfuită, Gerard, alias Rémi d'Hautsol, alias La Plante, bate cu palma un anumit ritm.

— Îi dau în schimb cîteva țigări. S-a apucat de-a binelea ; pînă să vin eu, se trotila numai cu vin roșu, da' asta-i deregla cadența.

— Și țigările nu ?

— Ba, și mai și, da' puțin îi pasă. Ai ceva timp ?

— Eu, da, dar tu ? Cînd trebuie livrat pachetul ?

— Peste două-trei zile, chiar o săptămînă, însă după vizita de-acum cîteva zile, aș vrea să mă scap de el cît mai repede. De-asta am vrut să te văd.

Cu un gest, o invită pe Rosebud să ia loc lîngă el. La Plante nu are obiceiul să vorbească fără rost ; cînd are ceva de spus, înseamnă că e important.

— A întrebat cineva de tine, ieri, la portăreasă.

— De mine ?

— Mda ! Nu te cheamă Geneviève Montès ?

— Ba da.

— N-ai stat tu cu mine, aici, acum trei sau patru luni ?

— Ba da !

— Înseamnă că ţi-au dat de urmă. Ieri pe la 11 au scos nasul. Doi michimauşi de vreo treizeci-patruzeci de ani, bine înţoliţi, da' nu cine ştie ce, bătrîneşte, aşa, cu părul un pic mai lung, cum e moda acum la ei. Dogarul mi-a bătut aria din *Trubadurul* şi am fost în regulă ; noroc că nu primisem încă marfa, n-aveam decît ţigările şi le-am dosit una-două. Era o fetiţă la mine, rămăsese peste noapte, aşa că au picat la fix, în plină lecţie de solfegiu.

— Ţi-au arătat vreo legitimaţie ?

— N-avea rost. Şi-apoi, cu negustoria mea, n-aveam nici un interes să fac pe durul. Da' sigur nu erau de la stupefiante, asta pot să ţi-o dau în scris ! Erau ori de la minori, ori de la moravuri. S-au repezit direct la fetiţă : „Sînteţi Geneviève Montès ?“ „Nu, domnule, mă cheamă cutare, poftiţi carnetul de identitate.“ Atunci au scos o poză de-a ta şi ne-au arătat-o.

— E grav ! Au şi fotografii !

— Poate nu e cine ştie ce, oricum, au întîrziat cu trei luni ! Ai timp să te răzgîndeşti. Şi-aşa... au început interogatoriul : „O cunoaşteţi ?“ Nu puteam să zic nu, doar ştiau de la babă. Le-am zis că am împărţit cu tine viaţa şi patul într-o dimineaţă, acum multă vreme, şi că de-atunci nu te-am mai văzut. Le-am strecurat, aşa, într-o doară, că după cum te ştiu, la ora asta întorci cînepa pe undeva prin Katmandu. Pînă la urmă s-au cărat.

Rosebud își mușcă buza de jos. La Plante duce iar la gură khena și scoate cîteva tremolouri plîngărețe. Apoi spune :

— E tot în legătură cu povestea aia de la Amsterdam ?

— Bineînțeles, în legătură cu ce altceva vrei să fie ? De șase luni stau liniștită — nici o chestie, nici un scandal, nimic ! Viață de mînăstire, ce mai !

La Plante rînjește și-și pune mîna prelungă pe coapsa ei :

— Dacă nu te-ai schimbat, înseamnă că nu-ți lipsește cine știe ce !

Rosebud își mușcă buzele. Nu-i place să i se amintească, de parcă ar fi o slăbiciune, de ceea ce ea consideră o forță. Îi răspunde, sfidătoare :

— Nu există femei frigide, există numai bărbați neîndemînatici !

— Mda ! Dacă spui tu !

O pișcă de coapsă. Scurta lor legătură nu a ținut mai mult de cincisprezece zile. El a adăpostit-o, a hrănit-o, a prezentat-o prietenilor lui și a făcut dragoste cu ea, fără să reușească să-i trezească simțurile. Atunci s-a plictisit, și cum între timp ea învățase să se descurce destul de bine, a lăsat-o să plece. Dar îi place de ea, i se pare că-i o fată serioasă. Pentru negoțul ăsta, lipsa de apetit sexual înseamnă un mare avantaj. Nu ai motive să te temi de destăinuiri de alcov și asta, pentru traficul de droguri, e foarte important.

— Bine, cum vrei, eu te-am prevenit.

— Fotografia e recentă ?

— Nu chiar, ești tunsă scurt, ai o față de puștoaică.

— Foarte bine. Am să-mi vopsesc părul negru, ca să par mai bătrînă. Ai niște bani ?

— C'eşti copil !

Ca de obicei, La Plante e lefter. Tot ce cîştigă ca intermediar, cheltuieşte achiziţionînd instrumente muzicale ciudate, majoritatea foarte vechi, care-l costă o avere, şi pe care le depozitează într-o ascunzătoare cunoscută numai de el. Uneori dispare cîte patru, cinci zile şi toţi ştiu că „a plecat să cînte" de unul singur. Asta are asupra lui un efect mult mai puternic decît haşişul : de fiecare dată se întoarce transfigurat, cu o privire de apostol.

Acum se ridică, întinzîndu-şi oasele, se duce la fereastră, o deschide, scoate un braţ afară şi trage de capătul unei sfori lungi, pe care o înfăşoară cu grijă, ca pe un mosor. La capătul ei se balansează un pachet, format carte de buzunar.

— N-ai altceva de făcut decît să aştepţi clientul ; mălaiul o să-l capeţi atunci.

— Şi dacă vine peste opt zile ?

— Să nu-mi spui că n-ai cu ce să te duci la coafor ! Găseşti tu un client sau doi...

Dă din umeri, furioasă.

— Ştii bine că nu fac aşa ceva !

— Atunci găseşte-ţi o prietenă, descurcă-te, ce naiba !

Ea bagă pachetul în poşetă, cu grijă să nu strivească ţigările de la fund, şi se-ndreaptă spre uşă.

— Stai aşa !

La Plante se apleacă deasupra scării, aşteaptă o pauză între loviturile de ciocan care răzbat din curte, îşi bagă două degete în gură şi fluieră prelung. După cîteva secunde, dogarul îi dă semnalul.

— În regulă, drumul e liber. Salut şi ai grijă de tine, Rosebud.

— Şi tu, La Plante.

8

Hotelierul, un individ viclean, cu privirea iscoditoare, o interpelează pe Rosebud :

— Hei ! A venit o scrisoare pentru prietena ta.

— Mulţumesc.

Ia scrisoarea. Pe cît se pare, Bogey nu a ieşit din casă toată ziua, de vreme ce nu şi-a ridicat corespondenţa. Iar patronul nu e omul care să urce cu ea.

Camera e goală. Înseamnă că Bogey nu a mai venit acasă de azi-noapte. Cu atît mai bine ; cîteodată, Rosebud gustă singurătatea. Aşează pe pick-up un disc cu Ravi Shankar — noroc cu Bogey, care a furat, acum trei zile, nişte baterii de la Inno.

Rosebud se dezbracă şi rămîne în slip, pentru că, în încăperea închisă, aerul e înăbuşitor. Se aruncă pe pat.

E îngrijorată, neliniştită. Dacă au ajuns să întrebe de ea la La Plante, înseamnă că cercetările continuă. Degeaba şi-a făcut rost de acte false - poate fi descoperită la orice control cît de cît serios.

Au aflat de fosta ei legătură cu La Plante. Pe de altă parte, relaţiile lui cu o bandă de hippy vagabonzi, drogaţi şi marginali, sînt cunoscute de toată lumea — e sigur, deci, că vor căuta şi aici.

Rosebud e amestecată pînă peste urechi într-un trafic de droguri, iar drogaţii, în particular, sînt cam vorbăreţi. Unuia dintre ei tot îi va scăpa ceva. Va urma arestarea tuturor, apoi cîteva capcane, şi, în sfîrşit, o vor găsi pe Rosebud. Ce să facă ? Să plece ? Încotro ? Spre Olanda, pe urma celorlalţi ? Acolo controalele sînt şi mai severe decît la Paris.

Ca să plece în Nepal, sau chiar în California, are nevoie de pașaport, de vize, de ceva bani... Și atunci ? Trebuie să se dea la fund, măcar pentru o vreme...

Ușa se deschide fără veste și Rosebud tresare, își acoperă pieptul cu mîinile. E Bogey ! Bogey, arborînd, plină de sine, o rochie lungă de mătase indiană. Trîntește ușa și începe să se plimbe ca manechinele prin cămăruță.

— Ce zici de asta, Rosebud ?

— Drăguță. De unde ai șutit-o ?

— De nicăieri. Am cumpărat-o.

— C'ești copil !

— Ia uite-ncoace !

Și Bogey scoate la vedere un teanc de bancnote — e adevărat, nu prea gros, dar oricum, bancnote.

— Ai cîștigat la curse ? Ai primit o moștenire ? Sau ai spart o bancă ?

— Mai ceva, drăguță ! Am tras lozul cel mare ! Armatorul ! Niarchonassis !

De emoție, respiră greu ; se așază pe pat și începe să povestească : noaptea trecută a agățat un domn destul de în vîrstă, plin de bani, care a dus-o la el acasă — are un apartament formidabil, în arondismentul al șaisprezecelea — iar în dimineața asta, după o noapte deosebit de tumultuoasă, i-a spus că-i oferă o vacanță de opt zile în vila lui de la Saint-Tropez. Și, ca să arate și ea mai bine, i-a dat o sumă de bani destul de frumușică, cu care să-și cumpere o ținută mai decentă.

— O sută de marafeți, îți dai seama ? Plătește bine. pentru o singură pasă !

— Dar sper că n-ai de gînd să pleci cu el ?

— Ești nebună ? Dar tipul mă iubește, mă adoră ! Pun pariu că peste opt zile n-o să se mai poată lipsi de mine ! Mă mărit cu el și te invit la vila mea...

Rosebud o privește cu milă. Fata asta de țăran, care voia să cunoască viața, să o soarbă pînă la fund, care a fugit de-acasă făcînd autostopul, fără un ban în buzunar, ca să fie și ea hippie, să guste drogul și toate plăcerile interzise, a fost grozav de repede recuperată de Societatea de Consum ! În fond, singura ei dorință a fost să ajungă o burgheză de treabă...

— Felicitări. Și cînd pleci ?

— E jos, mă așteaptă. Vino să vezi, are o mașină cît casa !

Rosebud iese pe terasă după Bogey, acoperindu-și în continuare sînii cu brațele. Într-adevăr, jos, un monstru cu o culoare de căpșună strivită blochează circulația pe strada Mazarine.

Rosebud, înfrigurată, se întoarce în cameră. Culoarea mașinii a lămurit-o pe deplin în privința intențiilor domnului. Nu poate fi decît un traficant care se aprovizionează, în drum spre America de Sud sau nordul Africii. Vila de la Saint-Tropez nu e, probabil, decît ce o așteaptă dacă mai face mult trotuarul pe strice entuziasmul puștoaicei ? Oricum, e mai bine așa, decît ce o așteaptă dacă mai face mult trotuarul pe terasele de la Saint-Germain.

— Și ce culoare are făt-frumosul tău ?

Bogey îi aruncă o privire suspicioasă :

— De ce mă întrebi ?

— Așa. Să știu și eu.

— E alb, dacă asta îți face plăcere.

Bogey își adună lucrurile : o periuță de dinți, o sticluță pîntecoasă de ojă și un pieptene știrb și se repede la ușă.

— Hei ! Dacă ți-au mai rămas niște bani, gîndește-te și la prieteni !

Bogey ezită o clipă, apoi împarte teancul de bancnote în două, îi întinde jumătatea cea mai mică lui Rosebud şi o sărută pe obraji.

— O să-ţi scriu ! O să vii să mă vezi, da ?

— Promit.

Uşa se închide. Rosebud ştie că nu o va mai vedea niciodată, nici nu va mai auzi vreodată ceva despre ea. Poftim, şi-a uitat şi afişul, nebuna ! Nu-i nimic, are cine să-i ia altul... Scrisoarea !

— Bogey, hei !

Dar Bogey, cinci etaje mai jos, tocmai se urcă în maşina roz şi nu aude nimic. Monstrul demarează, adio Bogey ! Ia să vedem scrisoarea.

Rosebud se bagă în pat şi deschide scrisoarea adresată domnişoarei Roselyne Verdier. Ia te uită, e şi o bancnotă de o sută de franci ! Azi are o zi bună — dacă pune la socoteală şi banii (cam puţini) pe care i-a lăsat Bogey. Şi acum, scrisoarea :

„Domnişoară
Am plăcerea să vă informez că v-am acceptat oferta. Munca nu e nici grea, nici obositoare...“

Rosebud izbucneşte în rîs. Dacă scrisoarea ar fi sosit cu o zi mai devreme, Bogey ar fi fost probabil transformată în femeie de serviciu, în loc să se mai joace de-a prinţesa pe covorul zburător !

Mototoleşte scrisoarea, o aruncă într-un colţ şi închide ochii, ca să-l savureze mai bine pe Ravi Shankar.

Iese de la coafor cu părul vopsit negru corb. Noua ei înfăţişare o uimeşte şi o amuză, în acelaşi timp, cînd se priveşte în vitrinele magazinelor.

E deja seară, aproape şapte şi jumătate, cînd intră la l'Echaude, un restaurant de noapte unde vine de obicei să mănînce un steak tartare. Chelnerii — Nicolas, Daniel, Guy — sînt drăguţi, îi cunoaşte bine pe toţi. Uneori o servesc şi pe credit ; asta, normal, creează nişte legături...

Deocamdată, înăuntru e linişte ; la bar, un obişnuit al localului îşi degustă rachiul de anason, în timp ce combină rezultatele la cursele de mîine. La început, Nicolas nu o recunoaşte pe Rosebud, cu coama ei de abanos. Dar ea îl salută, şi vocea o trădează.

— Ce-ai păţit, frumoaso ? Ai căzut într-un horn ?

E Daniel, care şi-a făcut apariţia rîzînd în hohote — ăsta e ticul lui, tot timpul rîde — apoi, recăpătîndu-şi brusc seriozitatea, o ia deoparte, spre fundul sălii, printre mese :

— A întrebat cineva de tine. I-am spus că nu te-am mai văzut de mult.

— Cum arăta ?

— Nu prea rău — un tip care fumează pipă, cu mustăcioară, în jur de treizeci şi cinci de ani... L-am întrebat dacă are ceva să-ţi transmită şi a zis că nu, mai trece el pe-aici în timpul săptămînii.

— Bine, ştiu cine e.

— N-ai nici un necaz, nu ?

— Nu, nu. Nicolas, dă-mi o fisă, te rog.

Se îndreaptă spre colţul cu telefonul şi formează un număr. La al şaselea apel, cineva ridică receptorul. E o voce de femeie :

— Alo, vă ascult.

— Vă rog, aş vrea să vorbesc cu dl. Jacques, dacă se poate.

— Cine îl caută ?

— Domnişoara Genevieve.

— Un moment, să văd dacă e aici.

Treizeci de secunde de aşteptare plină de nelinişti ; în fine, se aude vocea binecunoscută — gravă, cu un uşor accent meridional.

— Alo, ce ţi s-a mai întîmplat ?

— M-au reperat. La Plante mă prevenise de ieri. Trimiseseră doi indivizi să mă caute la el. Au ajuns pînă la l'Echaude... Ce trebuie să fac ?

— Dispari, rapid ! Ascunde-te, o lună sau două.

— Bine, dar am nevoie de acte, de paşaport...

— Ştii foarte bine, Genevieve, că nu pot face nimic. Nimic !

Telefonul, închis, răsună ca o palmă. De furie, lui Rosebud îi dau lacrimile, cînd, deodată, un vacarm îngrozitor o asurzeşte.

E Daniel, care s-a apropiat pe nesimţite şi suflă din toate puterile într-un antic corn de vînătoare. Ăsta e defectul lui — trebuie tot timpul să facă o glumă.

Apăsîndu-şi palmele pe urechi, Rosebud o ia la fugă, lăsîndu-l pe Daniel uimit din cale-afară :

— Ei, ce-i ? Nu-ţi mai place muzica clasică ?

I-a observat imediat : doi bărbaţi într-o maşină neagră, parcată chiar în faţă la „Michou". Cu nici un chip nu-i poţi confunda cu doi celibatari în vacanţă.

Au văzut-o, e inutil să mai încerce să fugă, ar prinde-o imediat. Făcînd eforturi să-şi păstreze calmul, se preface că nu i-a zărit, traversează strada fără grabă şi intră în hotel. Acum sînt liniştiţi : o vor aştepta la ieşire.

— Hei ! A întrebat cineva de tine, mai devreme !

Ignorîndu-l pe patron, Rosebud îşi ia cheia din cui şi urcă scările cîte patru odată. Ajunsă în cameră, în-

cuie ușa de două ori. Trebuie să se stăpînească, să nu intre în panică.

Banii în poșetă, așa. Pachețelul cu haşiș, după care nu a venit nimeni, îl găurește cu forfecuța de unghii și îl golește în lavabou. Lasă să curgă ambele robinete deodată. Milioane irosite...

Își ia geanta de voiaj de pe dulap, aruncă în ea cîteva obiecte de lenjerie, o pereche de blugi, un pulover, o rochie. Nu trebuie să se încarce cu prea multe, să rămînă cît mai ușoară.

— Cartea !

Tender is the Night, în care se ascund cîteva grame de haşiş. O ia și o pune în geantă. E gata. Ceilalți sînt jos, o așteaptă, o pîndesc. Mai mult ca sigur, o văd mișcîndu-se — siluetă decupată prin fereastra luminată. Dar știe ea cum să-i păcălească.

Deschide fereastra și iese pe terasă, cască cu conștiinciozitate și se întinde, somnoroasă. Se duce la culcare. Dovada : își scoate bluzonul, pe care îl aruncă în spatele ei, în cameră, apoi puloverul. Dintr-o dată își dă seama că a rămas pe jumătate goală — n-a purtat niciodată sutien — și cei din stradă se uită la sînii ei. Se retrage în cameră și apropie geamurile, fără să le închidă de tot.

Așezată pe pat, își îmbracă la loc puloverul și își pune pe deasupra un impermeabil. Cîteva minute, rămîne nemișcată. Se presupune că își face toaleta pentru noapte.

Unde să se ducă ? Toți cei care ar putea s-o adăpostească sînt cunoscuți, iar domnului Jacques puțin îi pasă de soarta ei. Deodată zărește, sub lavabou, o bucățică de hîrtie mototolită pe care femeia de serviciu, cu disprețul ei suveran, a ocolit-o. E scrisoarea pentru Bogey...

Despătureşte hîrtiuţa, o întinde, parcurge rapid instrucţiunile pe care i le dă virtualul patron : „Vă aştept marţi seara. Mergeţi la gara Saint-Lazare şi luaţi trenul pentru Caen, de la ora 17. Coborîţi la Evreux..." Marţi e mîine... Asta e, gata, e salvată ! Ascunzătoarea e superbă. Nimănui n-o să-i treacă prin cap să o caute la dl sau dna... Ia te uită, numele e ilizibil, cu atît mai bine. Chiar dacă cineva ar vrea să-i smulgă destinaţia exactă, n-ar şti ce să spună : nu cunoaşte nici numele, nici adresa acestui personaj misterios, care îşi angajează servitori dînd anunţuri la mica publicitate.

Pune scrisoarea în buzunar şi stinge lumina cu o mişcare bruscă. Jos, cei doi vor supraveghea cu atenţie sporită : ar putea crede că Rosebud vrea să iasă. Probabil că stau cu privirile aţintite pe uşa hotelului.

Acum e momentul. Întredeschide fereastra şi se strecoară, cu bagaj cu tot, pe terasă. Ieşiturile zidului, o ştie din experienţă, îţi permit să te caţeri pe acoperiş, iar acoperişul e lipit de cel al clădirii vecine. Rosebud, e suplă, sportivă. Săptămîna trecută, într-o noapte fără lună, a parcurs, împreună cu Bogey, acest adevărat traseu acrobatic, la capătul căruia s-au trezit amîndouă în curtea unei tipografii, pe strada Senei... Cei care o pîndesc n-au decît să-şi petreacă noaptea în faţa hotelului, dacă au timp de irosit.

Se pierde în noapte, pe acoperişurile înclinate, cu geanta în mînă, uşoară şi tăcută ca un elf.

E periculos, pentru o fată singură, mai ales dacă e şi drăguţă, să rătăcească pe străzi pînă în zori.

Rosebud opreşte un taxi, care o duce pînă la Gara de Nord, şi închiriază o cameră într-un hotel de mîna

întîi. Își completează fișa fără să ascundă nimic, își arată carnetul de identitate : nu are de ce se teme, e trecut de ora unu noaptea, iar hotelierii sînt obligați să ducă fișele clienților la poliție pînă la miezul nopții. Fișa ei nu va pleca decît mîine, cînd ea va fi deja în Normandia, la o familie absolut necunoscută, departe de orice așezare, transformată în fată în casă, sub numele de Roselyne Verdier.

Îi cere centralistei să o trezească la 11 dimineața și adoarme, fără nici o grijă. Mîine seară va fi în siguranță.

9

Puneți grăsimea de gîscă la topit, într-un vas de tuci...

Mătușa Virginie se oprește, ca să se uite la ceas. E ora 11. La ora asta, fata cea nouă își face, probabil, bagajele. Ajunge la Evreux la 18,15 și mai așteaptă un sfert de oră, pînă la plecarea autobuzului pentru Elbeuf. Pînă la Quitteboeuf face aproape o jumătate de oră, deci ajunge pe la 7 fără 10, cînd încă nu se înserează. Destul de prost, dar ziua se mărește, n-ai ce-i face.

Nu-i nimic ! Se va învîrti mai mult ca de obicei pe străzile pustii, ca să o dezorienteze pe fetiță ; nu trebuie să știe în ce direcție e dusă. O precauție ce s-a dovedit de prisos, dar care nu trebuie neglijată.

Desigur, sistemul e supus greșelii, ca tot ce-i omenesc ; e imposibil să prevezi totul. dar pînă acum și-a dovedit de opt ori valabilitatea. De opt sau de nouă ? Mai degrabă de nouă. În seara asta, a zecea servitoare

își va face intrarea la Domeniu, ca să nu-l mai părăsească niciodată.

Diseară, însă, va trebui să fie deosebit de prudentă, căci fata nu va fi supusă imediat tratamentului obișnuit. Casa e într-un hal fără hal ; a venit timpul curățeniei de primăvară. Trebuie spălate ferestrele și curățate pînzele de păianjen de prin colțuri. Degeaba se scoală Pierre-Armand în fiecare zi în zori, că nu poate răzbi cu tot ce-i de făcut în hardughia asta de cincisprezece camere, și, pe deasupra, să se îngrijească de cei trei cîini și de întreținerea exteriorului : peluzele, aleile, via și grădina de zarzavat. Nu are nici o clipă de răgaz. Noroc că-i place viața asta. Aerul curat îi face bine.

După ce, prinsă de gînduri, a ronțăit aproape tot capătul creionului, Virginie reia redactarea rețetei. „Cartofi *sarladaise*“ — nu sună prea grozav, dar puține bucătărese îi reușesc așa cum trebuie.

Cartofii se pun în grăsimea încinsă — cu grijă, ca feliile să nu se rupă, și se întorc rapid pe partea cealaltă. Se continuă prăjirea, la foc mic, scuturînd mereu tigaia. Între timp, se toacă usturoiul și pătrunjelul...

O mînă i se așază pe umăr și ea tresare, bate greșit. E Pierre-Armand, pe care nu l-a auzit din cauza țăcănitului mașinii de scris.

— Ce e ?

Ține în mînă un castron gol, în care zăngăne o linguriță.

— Ar trebui să te duci la copil, cred că are temperatură. Îi arde fruntea.

— Asta mai lipsea ! Numai să nu fi făcut vreo bronșită... E așa un curent în casa asta !

— Să nu uiți să te duci s-o iei pe bona cea nouă, diseară.

— Bine, bine.

Rosebud s-a trezit la 10 dimineaţa, a luat un mic dejun copios, şi-a plătit camera şi a plecat. Cum e o zi frumoasă, s-a hotărît să facă auto-stopul pînă la Evreux. Nu avea nici un rost să investească mai multe zeci de franci într-un bilet de tren ; banii putea să-i folosească pentru altceva şi nici autostopul nu e pentru ciini.

O serie de autobuze au dus-o pînă la Saint-Cloud. Aici s-a postat, pe podul din faţa autostrăzii, ridicînd degetul, impreună cu alţi cîţiva papagali care aveau plăcuţe gata pregătite. Pe ele se poate citi, cu caractere îngroşate. destinaţia fiecăruia : Caen, Deauville, Rouen, Dieppe.

Ea e singura fată, aşa că nu are nevoie de plăcuţă. Va fi luată înaintea celorlalţi. O maşină sport, încă nedecapotată, pentru că timpul e destul de capricios, opreşte lîngă ea. Şoferul — un tip amabil, cu părul lung, blond, în jur de treizeci de ani, se apleacă spre ea :

— Unde mergi ?

— La Evreux.

— Urcă. Eu merg la Deauville.

Ea îi dă mai întîi geanta, pe care el o aşază pe bancheta din spate, apoi se instalează în faţă, lîngă el. El demarează puternic şi se înfundă în tunel, angajîndu-se pe banda stîngă.

— Cum te cheamă ?

— Rose... lyne.

Era să spună Rosebud, dar şi-a dat seama la timp. Din clipa asta se numeşte Roselyne Verdier, şi asta nu trebuie să uite.

— Pe mine. Philippe, dar mi se spune Phil. Ce faci la Evreux ?

— Nu crezi că eşti indiscret ?

— Bine, bine, iartă-mă. Am întrebat şi eu aşa, ca să avem ce vorbi.

E drăguţ. Un burghez, probabil, care se vrea liberal, decontractat şi tot restul, dar se menţine între limitele bunei educaţii.

— Dacă te interesează — mă duc s-o văd pe bunica, e bolnavă.

— A, şi tu-i duci o plăcintuţă şi un ulcioraş cu unt ? Ce potrivească, eu sînt lupul cel rău !

Indicatorul de viteză arată 180 de kilometri. Dacă vor merge tot aşa, Rosebud va avea timp să viziteze Evreux cu de-amănuntul, înainte de a porni spre fundătura numită Quitteboeuf.

Philippe vorbeşte fără întrerupere, forţîndu-şi vocea, ca să acopere zgomotul motorului. Spune că e ziarist — toţi tipii cu maşini sport se prezintă drept ziarişti — pretinde că e celibatar şi se laudă că a luat mai multe premii la raliuri internaţionale.

Rosebud îl lasă să vorbească. Mai mult ca sigur că e agent imobiliar, soţ, tată de familie, iar tot ce ştie despre automobilism e ce apucă să citească dimineaţa, în **l'Equipe**. Dar cel puţin o mai face să-şi uite grijile.

La douăzeci de kilometri de Paris, tipul ridică piciorul de pe accelerator şi o ia pe banda dreaptă.

— Trebuie să fac plinul, sînt aproape la zero.

Dintr-o ochire, Rosebud se asigură că nu minte. Automobilul intră pe aleea de acces care duce la o staţie de benzină.

— Plinul, apa, uleiul şi cauciucurile, face comanda Philippe.

Rosebud coboară, în aparenţă ca să se mai dezmorţească, dar de fapt, ca să-şi noteze numărul Triumph-ului. A avut destule aventuri neplăcute cu autostopul ca

să nu fie suspicioasă. Tipul ar putea foarte bine să-i dea una în cap ca să-i fure geanta, sau chiar mai rău. cine știe. E bine să-i poți da de urmă, mai tîrziu, dacă e cazul. Își întipărește bine numărul în memorie.

Philippe coboară și el și vine lîngă ea, în fața unei vitrine unde sînt expuse pachetele cu bomboane. E mult mai înalt decît ea — asta nu observase, cît stătuse la volan —, cu torsul scurt, cu picioarele lungi. Îi oferă o țigară, pe care ea o refuză. Atunci, arătînd cu un gest imensul motel care străjuiește autostrada, o invită :

— Ce-ar fi să mîncăm ceva înainte să pornim mai departe ?

— Știi că... eu nu prea am bani...

— Te invit eu. Fără pretenții !

— Atunci primesc. Fără pretenții ! Am să te invit și eu, altădată.

Philippe își plătește benzina și pornesc încetișor spre parkingul motelului.

Un ascensor îi conduce pînă la o terasă lungă, unde automobiliștii se pot hrăni privindu-i trecînd pe cei-lalți automobiliști. Abia s-au așezat la masă, cînd Philippe îi întinde meniul :

— Scuză-mă două minute, mă duc să mă spăl pe mîini.

Pe deasupra meniului, Rosebud îi observă pe meseni. Sînt, majoritatea, singuratici care înfulecă în grabă, cu un aer trist. Sînt și cîteva cupluri, în general trecute, pe care spectacolul neîntrerupt al traficului le scutește de conversație. În mijlocul sălii, un puști prost crescut, de trei sau patru ani, se încurcă printre picioarele chelnerițelor.

Cînd vine să se prezinte și lui Rosebud, pe stilul : ia privește ce băiețel drăguț sînt eu, ai putea să-mi dai o bomboană, ea îi servește o strîmbătură înfiorătoare.

Înspăimîntat, mucosul dă bir cu fugiții și se refugiază în fustele maică-si.

Philippe nu se mai întoarce o dată. Ce s-o fi moș-mondind atît ? Ca să cîștige cîteva minute, Rosebud, care nu ține să se eternizeze în cantina asta pentru mîncători de benzină, se hotărăște să se ducă și ea la toaletă.

Traversează sala, împinge ușa pe care scrie : Toaletă — Telefon, și rămîne țintuită : Philippe, întors cu spatele, la ea, ocupă una din alveolele insonorizate. I se aude vocea :

— Da, mai rămînem o oră, grăbiți-vă să...

Nu are nevoie să mai asculte. Face doi pași înapoi, împinge cu umărul canatul ușii și se întoarce în sala de mese.

Nu știe nici cum, nici de ce, dar Philippe e de partea celorlalți, a celor care o urmăresc de șase luni încoace...

Făcînd eforturi ca să nu o ia la fugă, traversează sala pe toată lungimea. Mai întîi, să-și recupereze bagajul din mașină — nu e greu, nu a închis-o cu cheia.

Și apoi s-o șteargă.

Dar cum ?

10

Nu e prea ușor să evadezi dintr-un restaurant pentru automobiliști, plasat în plin cîmp, în mijlocul unei autostrăzi.

Deschide portiera Triumph-ului, își ia sacul de voiaj de pe banchetă și se ridică... Mai întîi, ca să-l împiedice pe Philippe să pornească imediat în urmărire, deșurubează rapid valva uneia dintre roți și apasă cu

degetul. Cauciucul se înmoaie încetişor, cu un şuierat abia perceptibil. Încet, prea încet pentru ea.

Conştientă că zeci de gastro-automobilişti o observă de sus, se apleacă deasupra capotei, prefăcîndu-se că se uită în oglinda retrovizoare. Îşi aranjează părul, în timp ce cu mîna liberă apasă din toate puterile pe valvă.

Pîndeşte ieşirea din restaurant. Philippe s-ar putea ivi dintr-o clipă în alta... Uşa se deschide şi apare o siluetă. Nu e el, e altcineva, vreun reprezentant de firmă, gras şi cumsecade, care mai întîrzie în prag ca să-şi aprindă o ţigară.

Ea îl observă, cu respiraţia tăiată. El îşi scoate cheile din buzunar şi se îndreaptă spre un automobil 404 gri, parcat nu departe de Triumph. Ea aşteaptă pînă cînd introduce cheia în broască şi atunci fuge spre el.

— Domnule !

— Da ?

Îşi întoarce spre ea faţa plină de cuperoză — cincizeci de ani, probabil alcoolic. Gura-i miroase mai urît decît ţigara. Rosebud îi zîmbeşte cu încîntare acestui digestiv avariat, de parcă ar fi John Lennon în persoană.

— Domnule, maşina mea a rămas în pană şi am o întîlnire importantă la Evreux ; sînteţi aşa de amabil să mă luaţi şi pe mine ?

Îl priveşte fluturîndu-şi genele, cu un surîs rugător, cu buzele umede şi pieptul scos în afară. Uimit de aşa pleaşcă, tipul nu-şi mai revine ; îi tremură pînă şi ţigara.

— Desigur, cu plăcere domnişoară. Aşteptaţi să vă deschid...

Îi descuie portiera apoi, prevenitor, îşi scuipă ţigara pe jos. Încetineala gesturilor lui o exasperează pe Rosebud, dar moşulică nu se grăbeşte. Îşi mai ridică, plin

de grijă, pulpanele gabardinei, înainte de a se lăsa să cadă, greoi, pe scaunul de la volan.

Dinăuntru, Rosebud vrea să închidă portiera cînd o mînă, apărută în cîmpul ei vizual, o reţine. E Philippe, cu un aer surprins, jignit :

— Ei, ce-ai păţit ? Te caut peste tot, de cinci minute...

— Lasă portiera !

Îşi trage mîna imediat şi Rosebud trînteşte cu violenţă baricada de oţel. Lîngă ea, proprietarul maşinii, cu mîna pe cheia de contact, se întreabă dacă să mai pornească, dacă nu cumva a intrat într-un bucluc.

— Bine, dar totuşi, explică-te ! Ce ţi-am făcut ? strigă Philippe, uluit la culme.

— Ticălosule ! Să nu mai scoţi un cuvînt ! Şi te previn că dacă mai continui, am să chem poliţia !

Se întoarce spre tipul cu ţigara :

— Domnule, vă rog... Sînt foarte grăbită...

Moşulică se hotărăşte. Îşi verifică oglinda retrovizoare, semnalizează, scoate din funcţiune frîna de mînă şi intră în viteză. Maşina demarează, trece pe sub restaurant şi se înscrie în şirul de maşini de pe partea dreaptă a autostrăzii.

Întorcîndu-şi capul, Rosebud, în culmea surescitării, îl vede pe aşa-zisul Philippe dînd din mîini de necaz şi alergînd spre maşina lui. Abia acum va avea într-adevăr un motiv de supărare. Mai liniştită, se aşază mai bine în scaun şi spune :

— Domnule, vă mulţumesc din suflet. Individul ăsta mă urmărea încă de la Paris. Cînd m-am oprit aici ca să iau masa, a venit la mine şi mi-a făcut tot felul de propuneri dezgustătoare. Din fericire, aţi sosit la timp ca să mă scăpaţi de el.

Personajul cu marcante responsabilităţi din faţa ei se foieşte în scaun, uşurat să afle că e de partea justiţiei. Totuşi, prudent, măreşte viteza, ca să pună o distanţă cît mai mare între faţa-i grăsună şi o eventuală pereche de palme.

Strecoară un chicotit :

— Trebuie să recunoaştem, domnişoară : sînteţi foarte seducătoare, iar bărbaţii nu sînt de lemn... Mărturisesc că...

Tace ; calitatea de cavaler fără teamă şi prihană, care i-a fost atribuită fără voia lui, îl face să se simtă prost. Abia a scăpat-o pe tinerică de omagiile prea directe ale unui ticălos ieşit la agăţat şi nu poate cu nici un chip să-şi schimbe atitudinea. Dintr-o dată, se prost-dispune vizibil. Fata asta intangibilă i se pare o povară, de care se va grăbi să scape cît mai repede.

Rosebud, care i-a urmărit cursul gîndurilor, oglindite pe fruntea joasă, se grăbeşte să-l absolve de remuşcări pe seducătorul frustrat.

— Trebuie să vă spun că mă duc la Evreux la spital. Sînt bolnavă.

Bărbatul devine brusc suspicios :

— E grav ?

— O, nu ! mai mult jenant. Am herpes. Un fel de rîie, care-ţi dă nişte mîncărimi îngrozitoare.

— Şi... e contagios ?

— Absolut deloc, fiţi fără teamă ! Nu se ia decît la anumite contacte... intime, deci, vedeţi, n-aveţi de ce să vă neliniştiţi.

— Înţeleg, face tipul întunecîndu-se.

Şi se lasă absorbit de volan, fără să mai scoată o vorbă pînă la Evreux, unde o părăseşte pe Rosebud în faţa gării şi o ia la fugă ca de frica morţii. Rosebud ar

fi putut să facă pariu că, la prima ocazie, își va dezinfecta mașina.

Ceasul gării arată ora cincisprezece. Rosebud ajunge în centrul orașului, intră într-o cafenea și cere un sandviș.

Revăzîndu-l în gînd pe șoferul Triumph-ului, rîde singură. Din două una : ori acest Philippe era din banda celorlalți, și atunci probabil își mușcă degetele pentru că din vina lui i-a pierdut urma, ori era un automobilist cinstit, puțin cam afemeiat, care e departe de a înțelege ce i s-a întîmplat ! Ambele ipoteze sînt la fel de comice.

Rosebud dă peste o arteră comercială, strada Chartraine, și zăbovește îndelung în fața vitrinelor de pe partea însorită. Descoperă chiar, cu uimire, cîteva boutique-uri de modă, de mare clasă. Pe stradă însă, femeile sînt îmbrăcate foarte cuminte, chiar puțin demodat, iar bărbații se întorc după Rosebud care, în hainele ei obișnuite, are totuși aerul că vine din altă parte.

Soarele încălzește tot mai puternic și Rosebud se simte bine dispusă, relaxată, eliberată. Deodată, fața i se contractă : ocolind o bornă care marchează mijlocul pieței centrale, vede Triumph-ul verde, care urcă în viteză strada Chartraine.

Intră în primul magazin care-i iese în cale, se refugiază în colțul cel mai întunecos și, timp de o jumătate de oră, încearcă cizme de toate culorile. I-a pierit toată buna-dispoziție.

Din fericire, ziua e pe sfîrșite. În seara asta va fi în siguranță și nimeni nu-i va mai da de urmă.

11

La poartă, cîinii s-au pornit pe urlat. Cineva apasă imperativ pe sonerie, fără să se lase impresionat de lătrăturile bestiilor. Trebuie să meargă să vadă cine e.

Virginie, ajunsă la colţul casei, se ciocneşte de Pierre-Armand care, gol pînă la brîu, după obiceiul lui, se pregătea şi el să se ducă să deschidă poarta.

— Lasă, mă duc eu.

Coboară pe aleea de pietriş care înconjoară în semicerc peluza centrală, ajunge la poartă, domoleşte cîinii, întredeschide canatul şi dă cu ochii de doi jandarmi şi o camionetă neagră. Cei doi arborează o mină gravă. Virginie le zîmbeşte.

— Ce s-a întîmplat, domnilor ?

— Doamnă Boistel, începe brigadierul, am venit să vă punem în gardă. Au avut loc o serie de spargeri la proprietăţile din împrejurimi, şi credem că e vorba de o bandă organizată... Putem intra ?

— Cum să nu...

Cei trei dulăi îşi ciulesc urechile, dar rămîn nemişcaţi, în timp ce Virginie îi conduce pe jandarmi în sufragerie. Amîndoi şi-au scos caschetele şi îşi şterg îndelung încălţările pline de praf pe preşul din vestibul.

— Iarna asta au început. Au atacat mai întîi vilele parizienilor, care erau nelocuite. Asta e ceva clasic. În general, se mulţumesc să golească pivniţa şi să ia cîteva lucruri de valoare. De trei săptămîni însă, au început să atace casele locuite. Îi urmăresc pe proprietari, le află obiceiurile şi, în lipsa lor, intră în casă... Aşa că facem rondul şi îi avertizăm pe cei care locuiesc

izolaţi, aşa ca dumneavoastră, să-şi ia anumite măsuri de precauţie.

Virginie îşi aprinde o ţigară şi le zîmbeşte :

— Vă mulţumesc pentru solicitudine. Vreţi să beţi ceva ? Nu, chiar nimic ? Bine, nu insist — dar să ştiţi că proprietatea asta este o adevărată fortăreaţă. E înconjurată din toate părţile de un zid de patru metri înălţime... şi apărată de cei trei cîini pe care i-aţi văzut... În condiţiile astea, cred, pe bună dreptate, că pot sta liniştită.

Celălalt jandarm ridică un deget, circumspect :

— Doamnă Boistel, ştiu din experienţă că pentru nişte oameni hotărîţi, nu e mare lucru să se caţere pe un zid de patru metri. Iar cîinii... săptămîna trecută au otrăvit doi, la ferma de la Harengère !

— Cîinii mei au fost dresaţi să nu primească hrană decît din mîna mea sau a intendentului meu !

— Au şi împuşcat un dog german... Aveţi grijă, doamnă Boistel. Aveţi o armă ?

— Nu. Pierre-Armand avea pe undeva o vechitură de puşcă de vînătoare, dar probabil că nu se mai poate folosi.

Se lasă tăcerea. Jandarmii, încurcaţi, îşi întorc caschetele pe toate părţile, cu mîinile lor roşii. Virginie, crezînd că discuţia s-a terminat, face o mişcare să se ridice.

— Bine, domnilor...

— Doamnă Boistel, aţi fi de acord să facem turul proprietăţii, doar aşa, să ne asigurăm că zidul e în stare bună ? N-are rost să le uşurăm hoţilor treaba...

O crispare infimă face să tremure buzele Virginiei, dar zîmbeşte totuşi, ca o mare doamnă.

— N-am nimic împotrivă, e chiar mai bine, vă veţi convinge şi singuri că nu există nici un risc... Oricum, avem telefonul ; avem chiar două aparate — unul aici, celălalt la etajul întîi, în camera mea... La cea mai mică alarmă, vă chemăm.

Brigadierul dă din cap, neîncrezător :

— Un fir telefonic poate fi tăiat, ştiţi... Mă rog. noi nu vrem să vă înfricoşăm, dar două persoane singure într-o casă mare şi frumoasă ca asta, şi atît de izolată... Se spune că aveţi mobile şi tablouri de valoare...

Virginie izbucneşte în rîs.

— Ei, totuşi, cred că mă confundaţi cu Elisabeth Taylor !

— He, he ! face cel mai tînăr, mustăcind, cu ochii la puloverul mulat pe sînii tari ai Virginiei.

Brigadierul tuşeşte reprobator. Tinerelul se înroşeşte.

— Bine, atunci să mergem să vedem parcul.

— Vă rog să mă scuzaţi, nu pot să vă însoţesc, am ceva de lucru... Vă conduce intendentul.

„Intendentul“ e un cuvînt care sună bine în context. Virginie ştie că bîrfele sătenilor au drept ţintă raporturile ei cu presupusul intendent, dar puţin îi pasă. Nu e rău să i se atribuie cîteva slăbiciuni. Asta-i mai umanizează personajul, puţin cam misterios, de „doamnă care scrie cărţi“.

Pe scară, la ieşire, îl cheamă pe Pierre-Armand, care, fiind prin apropiere, se prezintă imediat. Şi-a dat osteneala să-şi pună un tricou. Cu pantalonii şi cizmele lui de călărie, dacă închizi puţin ochii, e perfect în rolul de „amantul doamnei Chatterley“. Dumnezeu ştie ce le vor povesti buldogii diseară nevestelor, la cină...

Jandarmii îl urmează pe Pierre-Armand pe terenul

din spatele casei. Cîinii rămîn lîngă scări, impasibili. Virginie ştie că, la un singur cuvînt al ei, ar sări la gîtul vizitatorilor, dar nu are de gînd să-l spună.

E deja 18,30 !

Trebuie să se grăbească. se se ducă s-o ia pe servitoarea cea nouă. Noroc că jandarmii au venit înainte de sosirea ei. Dacă ar fi văzut-o... ar fi putut deveni periculos.

Jandarmii apreciază, ca nişte cunoscători, starea grădinii de legume.

— Ia te uită, ce lăptuci frumoase aveţi !

— Mai am răsaduri, vreau să le plantez peste opt zile. Aici avem pămînt bun, foarte gras, poţi să cultivi şi stîlpi de telegraf.

Rîd cu toţii. Iată-i acum lîngă zidul din livadă, unde pomii au fost tăiaţi cu grijă.

— Cred că aveţi de lucru, nu glumă, cu o grădină aşa de mare !

— Îmi umple zilele. Nu-mi place să stau fără să fac nimic.

— E simpatică doamna Boistel, nu-i aşa ?

— Da, e foarte drăguţă.

Pierre-Armand păstrează distanţa. Brusc, brigadierul se opreşte în faţa unui pomişor proaspăt plantat.

— Asta ce e ?

— Un păr. Din soiul William.

— Dar v-aţi uitat unde l-aţi pus ? Chiar în umbra zidului ! O să dea ortul popii, William-ul dumneavoastră. E chiar la nord !

Pierre-Armand îi aruncă o privire rea. Încă puţin şi tîmpitul ăsta plin de intenţii bune o să se apuce să scoată pomişorul.

— Tocmai, special l-am pus aici. Vreau să văd dacă poate să iasă ceva din colţul ăsta !

— Dacă vă spun eu că nu iese !

Ca să le distragă atenţia celor doi inoportuni, Pierre-Armand le arată, undeva mai departe, un tei din care o ramură groasă se sprijină chiar pe creasta zidului.

— Ia uitaţi-vă ! Bine că aţi venit ! N-aş fi observat-o niciodată ! Vedeţi, capătul celălalt al ramurii ajunge pînă deasupra drumului, acolo în spatele zidului...

— Da, da ! Chiar şi un pitic ar putea să se caţere ! Ar trebui s-o tăiaţi. Aveţi cu ce ?

— Fiţi fără grijă, am un fierăstrău mecanic !

— Ei, trebuie să mi-l arătaţi ! Sînteţi mulţumit de el ?

— Foarte. E o marcă suedeză, extrem de solidă. Am tăiat pînă acum trunchiuri cu diametrul de un metru şi mai bine !

Mîndru de unealta lui, Pierre-Armand îi duce pe jandarmi şi le arată fierăstrăul cu lanţ ascuţit. Brigadierul îl ia în mînă, îl cîntăreşte :

— Consumă mult ?

— Habar n-am. Rezervorul conţine doi litri de benzină în amestec şi cu asta poţi să dai jos o pădurice.

Brigadierul i-l dă colegului, care exclamă :

— Hei, are ceva greutate !

— Douăsprezece kilograme şi ceva — ca să poată să penetreze.

Jandarmul pipăie lanţul cu degetul arătător.

— E bine ascuţit. Cred că intră ca-n brînză.

— Da, sînt mulţumit de el, conchide sobru Pierre-Armand.

Îi conduce pe jandarmi la ieşire. Break-ul albastru ca cerul aşteaptă în faţa porţii deschise ; camioneta jandarmeriei, parcată de-a curmezişul, nu-i permite ieşirea.

— Iertaţi-ne, doamnă Boistel, vă dăm drumul imediat.

— A fost bine ? Totul e în ordine ?

— Da, da, dar ca să fiţi mai sigură, nu închideţi cîinii noaptea şi telefonaţi-ne la primul lătrat care vi se pare suspect.

— Bine, vă promit, dar mă tem că pe-aici nu se va întîmpla nimic !

— Nu se ştie niciodată.

Jandarmii pleacă. Virginie se instalează la volanul Break-ului şi iese. Pierre-Armand închide cele două canaturi, urmărit de privirile agere ale cîinilor.

— Gata, e ora mesei, hai să vă dau să mîncaţi.

Lupii sar nerăbdători pe lîngă el ; prefăcîndu-se că-i ceartă, îi cheamă pe nume pe fiecare :

— Gata, Frankenstein ! Nu mai sări, King-Kong ! Jos, Dracula !

12

— A dispărut ? Ce înseamnă asta ? tună dl. Jacques în receptor. Ai lăsat-o să-ţi scape ?

La capătul firului, vocea celuilalt, la început plîngăreaţă, devine mai fermă, chiar agresivă :

— Ei da, asta e, ce să-ţi mai spun ? Puştoaica e vioaie cum nu se poate ! Mi-a scăpat printre degete la restaurantul pentru automobilişti. I-a scăpat şi celuilalt...

— Uite cu cine lucrez ! Cu nişte incapabili ! Ah ! Îţi spun că în Statele Unite...

— N-ai ce-i face, trebuie să te obişnuieşti cu tîmpiţii ăştia de francezi ! Deci, care sînt instrucţiunile ?

— Găseşte-o ! Rapid !

Şi trînteşte receptorul cu brutalitate.

Autocarul se opreşte la colţ, lîngă băcănia-tutungerie-cafenea, cu un scrîşnet de frîne. Coboară patru personaje : o fermieră obeză, cu coşul sub braţ, doi muncitori care se reped în cafenea să se scuture de praful călătoriei şi o fată longilină, care duce un pachet înfăşurat în hîrtie maron.

În maşina parcată la colţul intersecţiei, Virginia aşteaptă ca femeia cea grasă să se îndepărteze şi autobuzul să plece din staţie. Nu trebuie să fie văzută de nimeni altcineva, în afară de victima ei...

Comportamentul fetei i se pare, dintr-o dată, ciudat : se îndreaptă hotărîtă spre cafenea şi intră fără să arunce nici o privire în jur.

Poate vrea să-şi cumpere bomboane de la băcănie ?

Virginie ezită, apoi se hotărăşte să înainteze cu Break-ul pînă la casa vecină cu cafeneaua. Fata a fost văzută, deja, de prea multă lume. Dacă mai e şi vorbăreaţă iar negustorul, curios ca orice băcan de provincie, îi pune vreo întrebare...

Fata iese, aprinzîndu-şi o ţigară, dintr-un pachet de Pall Mall. Virginie coboară gemuleţul portierei şi o strigă încetişor :

— Domnișoară...

— Da ?

Se apropie de Break. Virginie îi deschide portiera.

— Urcă, te rog.

Fata ridică din sprîncene :

— Poftim ?

Virginie, începînd să înțeleagă că a făcut o confuzie periculoasă, întreabă :

— Nu sînteți Roselyne Verdier ?

— Nu.

— Vă rog să mă iertați, aștept o fată care trebuia să vină cu autobuzul... Îmi pare foarte rău.

— Nu face nimic.

Necunoscuta se îndepărtează la fel de hotărîtă, cu țigara în gură, legănîndu-și pachetul pe care-l ține în mînă.

Virginie își roade o unghie. Un incident ridicol, dar care i se pare rău-prevestitor. Deși s-a mai întîmplat și altă dată. Una din servitoarele angajate prin poștă, căreia Virginie, ca s-o atragă, îi trimisese, ca și celorlalte, o bancnotă de o sută de franci pentru călătorie, reținuse banii, și nu se mai prezentase în ziua fixată.

Nu-i nimic, va da un alt anunț și gata, dar e totuși neplăcut. Va trece cel puțin o săptămînă pînă să se prezinte altcineva... Curățenia de primăvară e compromisă.

Virginie intră în marșarier, cu intenția să se întoarcă, dar deodată frînează, atît de brusc, încît motorul se îneacă : o camionetă străveche, apărută de pe șoseaua Evreux, era cît pe ce să intre în ea. Vehiculul se oprește cu un zgomot de fiare, la cîțiva centimetri de Break. Din el iese un zdrahon, un adevărat Hercule, care începe să zbiere din toți plămînii :

— Ei, cucoană, aşa ceva nu se face, să doi înapoi în mijlocul intersecţiei ! Noroc că am reflexe bune, altfel am fi fost morţi toţi trei !

Vine la Virginie şi îndată se domoleşte, cînd vede o persoană atît de elegantă.

— Iertaţi-mă, domnule. Şoseaua asta nu e prea circulată şi... N-am fost atentă.

— De-asta se întîmplă tot felul de accidente.

Din camionetă coboară o fată în pantaloni şi impermeabil, cu o geantă de voiaj în mînă, care întreabă, cu un glăscior dulce :

— Autobuzul de Elbeuf a plecat de mult ?

— Chiar acum două minute.

— Vai ! Ce să fac ? Trebuia să mă aştepte cineva...

Virginie cîntăreşte rapid situaţia. De data asta, fata e chiar bona cea nouă. Dar de ce idioata n-a venit cu autobuzul ? Mister. Acum, din două, una : ori îi spune cine e şi o ia cu ea, ori — şi asta ar fi mult mai cuminte — nu-i spune nimic şi se întoarce, lăsînd-o pe tîmpită să se descurce singură ca să ajungă înapoi la Paris.

Dar nu mai are timp să se hotărască. Iată că fata cu pachetul se întoarce — da data asta, fără pachet — şi, văzînd-o pe Virginie, exclamă :

— A, aţi găsit-o, în sfîrşit !

Virginie zîmbeşte forţat, şi răspunde :

— Tocmai voiam să plec. Sînteţi Roselyne Verdier ?

— Da, doamnă.

— Urcă.

Şoferul camionetei exclamă, încîntat :

— Ei poftim, totul e bine cînd se termină cu bine ! Ştiţi că fetei îi era teamă să nu întîrzie la întîlnire ! Degeaba am încercat să prind viteză, ca să ajungem

din urmă autobuzul ! Limuzina mea are două sute de mii de kilometri la viaţa ei, aşa că, mă înţelegeţi... Bine, atunci, la revedere la toată lumea !

Îi strînge cu putere mîna Roselynei, aruncîndu-i din mers :

— Şi nu uita ce ţi-am spus, bine ? În prima zi de concediu, treci pe la noi, la Amfreville ! Imposibil să nu dai de mine, întrebi de Laurent, toată lumea mă cunoaşte !

Se urcă în arătarea-i de maşină, care se îndepărtează, cu un zgomot asurzitor. Între timp, Roselyne s-a instalat, cu geanta pe genunchi, lîngă Virginie, care îi zîmbeşte :

— Ai pierdut autobuzul ?

— Da, ceasul meu rămăsese în urmă. Am crezut că mai am timp să vizitez grădina botanică de la Evreux. Îmi plac animalele la nebunie, şi acolo au cîteva ; au şi păsări... Autobuzul mi-a plecat de sub nas.

Break-ul ia viteză. Virginie, neliniştită, socoteşte în gînd cîţi au văzut-o împreună cu fata şi ar putea să-şi amintească numărul maşinii. Două persoane : fata cu pachetul şi numitul Laurent. E deja prea mult. Un fir de nisip care ar putea să strice definitiv maşinăria... Şi totuşi are nevoie de Roselyne asta. O nevoie urgentă.

— Atunci am rămas la autostop, dar au trecut cel puţin zece minute pînă am găsit pe cineva care să meargă la Elbeuf. Toţi mergeau la Deauville... O, doamnă, îmi pare foarte rău, sper că nu sînteţi supărată pe mine .

— Lasă, fetiţo, n-are nici o importanţă. Domnul... domnul Laurent părea foarte cumsecade, îmi închipui că te-a ţinut tot timpul de vorbă.

— O, nu chiar. I-am spus doar că am găsit ceva de lucru prin zonă, fată în casă la o familie, şi mi-a propus imediat să mă angajeze el : are şase copii ! Ce părere aveţi, nici nu se pune problema !

Tace. Trec pe lîngă deluşor, după ce au trecut podul peste pîrîul secat.

— Aveţi copii, doamnă ?

— Nu. Sînt singură... cu un intendent care face muncile mai grele, aşa cum ţi-am scris. Treaba ta nu e nici obositoare, nici complicată. Ai să-mi fii şi ajutor şi doamnă de companie.

— Bine, doamnă.

— Ai mai servit şi la altă familie, după cîte mi-ai scris...

— Da. Ultima dată, la nişte americani. Un ziarist cu soţia lui.... Au plecat înapoi la New York săptămîna trecută.

— Şi unde ai mai lucrat ?

— Pe ici, pe colo. Dacă doamna doreşte să capete informaţii...

— E inutil, am să văd şi singură.

Virginie îi aruncă fetei o privire rapidă. Felul ei de a vorbi la persoana a treia miroase a servitoare de casă mare.

— Sper că ai scris acasă.

— Părinţii mei au murit.

— Sărăcuţa de tine... Dar ai totuşi pe cineva la Paris... poate nişte prieteni... sau un logodnic ?

Roselyne suspină greu.

— Aveam un băiat... era groom la un mare hotel... Mi-a spus că vrea să ne căsătorim şi apoi... Acum s-a terminat... Săptămîna trecută m-a anunţat că se în-

soară. Într-un fel, şi de-asta am vrut să plec departe de Paris, ca să rup definitiv cu trecutul.

Virginie începe să jubileze. Hotărît lucru, întîmplarea îi oferă victime pe măsură. Orfană, liberă, în plină deziluzie sentimentală, fetiţa asta n-o să încerce să fugă şi nici n-o să-i scrie iubitului să vină s-o vadă. Totul e perfect.

Dintr-o dată, Virginie scurtează traseul spre casă ; e încă zi, cînd Break-ul intră în parcul Domeniului.

13

Cîteva amănunte au uimit-o pe Rosebud. Mai întîi, faptul că un cuplu trecut de o anumită vîrstă stă în casa aceea imensă şi izolată, pe care zidul înconjurător şi cei trei cîini au transformat-o în fortăreaţă. Apoi, relaţia ciudată dintre Virginie şi Pierre-Armand. Chiar dacă ultimul i-a fost prezentat ca o rudă îndepărtată, pe post de om la toate, doarme într-o cameră învecinată cu a stăpînei, cu care vorbeşte la pertu, într-un mod foarte natural. Şi în al treilea rînd, dulapul frigorific, ale cărui dimensiuni vaste ar permite depozitarea hranei pentru un regiment, deşi aşezarea cea mai apropiată nu e decît la o aruncătură de băţ.

Rosebud, alias Roselyne, la început încîntată de camera ei foarte confortabilă, a găsit-o totuşi prea luxoasă pentru o simplă bonă. N-a spus nimic. La urma urmei, o servitoare pentru o proprietate la ţară atît de izolată, se găseşte probabil foarte greu, aşa că stăpînii sînt îndreptăţiţi să facă eforturi să o păstreze ! Orice-ar fi, Roselyne vrea să se facă mică, să treacă aproape neobservată, ca să rămînă în oaza asta de linişte

cît mai mult posibil. Într-o lună, probabil, cei care o urmăresc vor renunța.

Prima seară s-a scurs fără nici un incident. După ce a strîns masa și a spălat vasele, Roselyne a primit permisiunea să vină în salon, la televizor.

Pe la ora 10 seara, mătușa Virginie a dispărut. Roselyne a rămas singură cu Pierre-Armand care a stat tăcut, fumînd țigară după țigară, pînă la sfîrșitul programului, după care s-a ridicat, a închis televizorul și a spus :

— Noapte bună, Roselyne. Să stingi lumina cînd te duci la culcare.

— Păi... mă duc chiar acum, domnule !

— Așa devreme te culci de obicei ? Dacă vrei să citești, poți lua orice carte dorești.

— Vă mulțumesc. Aș putea să ies puțin la plimbare ? Seara asta e așa de frumoasă...

— Îmi pare rău, am dat drumul cîinilor pentru la noapte.

Tonul era fără replică. Roselyne n-a mai insistat și s-a ridicat și ea, îndreptîndu-se spre scară. La a opta treaptă, l-a auzit pe Pierre-Armand spunîndu-i :

— Să nu te neliniștești dacă ai să auzi pași pe sus. Virginia lucrează la ea în birou, pînă tîrziu. Noapte bună.

A deschis larg amîndouă ferestrele, lăsînd să intre aerul răcoros al nopții. Vîntul leagănă ușor vîrfurile brazilor. A stins lumina, ca să nu atragă insectele. Întinsă pe pat, goală, fumează liniștită, în așteptarea toropelii binefăcătoare pe care i-o aduce drogul.

Un zgomot ciudat o face să tresară. E o cutiuţă muzicală cu patru note piţigăiate, mereu aceleaşi. Îşi ţine răsuflarea. Sunetele vin de la etajul de sus, din biroul doamnei Virginie.

Acum muzicuţa încetează. După o tăcere de cîteva clipe îi urmează alte zgomote, asemănătoare cu ale unei jucării pentru bebeluşi — o zornăitoare pe care o scuturi şi în care tremură nişte bobiţe. Se aude un cîntecel, o melodie blîndă, care îi aminteşte Roselynei cîntecele de leagăn din copilărie.

Rîde încetişor. Ştie că drogul îi provoacă unele halucinaţii. Fumatul îi dezvoltă pînă la extrem facultăţile auditive ; aude tot felul de sunete pe care nimeni altcineva nu le poate auzi, pentru simplul motiv că sînt inexistente.

Acolo sus, cineva merge, calcă apăsat. A început să devină din cale-afară de neplăcut. Mai bine să încerce să adoarmă.

Rosebud îşi lasă ţigara — care se va stinge singură — pe marmura comodei, se întinde, se strecoară sub aşternut şi adoarme, cu nasul adîncit în perna moale.

E ora două. Roselyne, cu un şorţ mare în faţă, se pregăteşte să spele vasele de la masa de prînz, cînd Pierre-Armand intră în bucătărie :

— Lasă asta, fetiţo. Am nevoie de tine în grădină, să mă ajuţi să sădesc lăptucile.

Ea îl urmează. Ştie că Virginie e în salon, cufundată, într-o carte.

Cei trei cîini o urmăresc cu atenţie, cu cozile în mişcare şi urechile ciulite. De spaimă, fata se dă înapoi.

— Hai, vino, n-o să-ţi facă nimic.

Unul dintre cîini, cel mai mare, se linge pe bot. Rosebud nu s-a liniştit, dar îl urmează totuşi pe omuleţul cu cizme de călărie. Ajunsă în grădină, respiră uşurată : fiarele au rămas de partea cealaltă a grilajului.

— Par feroci, cîinii dumneavoastră !

— Chiar sînt. I-am dresat să asculte numai de noi. Să nu te aventurezi niciodată singură în parc, dacă sînt lăsaţi liberi.

— Aşa voi face, domnule.

— Poţi să-mi spui Pierre-Armand.

Ghemuit lîngă straturi, scoate cu grijă salatele din pămînt şi i le întinde, una cîte una, iar Roselyne le aşază într-o lădiţă. Apoi se mută ceva mai departe, lîngă şănţuleţele pregătite dinainte, şi Pierre-Armand plantează răsadurile pe care i le dă fata.

— Gata ! Le udăm diseară, pe răcoare. Poţi să te întorci la bucătărie.

Roselyne deschide poarta şi trece încet prin faţa cîinilor. Nu se linişteşte decît atunci cînd ajunge în bucătărie şi deschide robinetul de apă caldă.

Maşinal, numără farfuriile. Trei farfurii mai mici, pentru antreuri, trei întinse, trei pentru desert.... Nu. Sînt patru. Cîte patru de fiecare. Patru tacîmuri şi patru pahare.

Deşi la masă au fost numai trei persoane.

De trei zile, de cînd stă la Domeniu, Roselyne — care s-a adaptat perfect acestui prenume desuet — n-a reuşit încă să pătrundă misterele acestei case.

Mătuşa Virginie şi Pierre-Armand nu i-au lăsat deloc timp pentru explorări.

Dimineaţa are de făcut menajul, după un orar frumos caligrafiat, pe care i l-a remis Virginie. De la 9 la 10 trebuie să cureţe cu aspiratorul tot parterul casei, de la 10 la 11 să facă menajul în camerele de la primul etaj, de la 11 la 12 să o ajute pe mătuşa Virginie — care e o adevărată maestră — la gătit, de la 12 la 12,30 să pună masa în sufragerie şi la 12.30 să servească prînzul. După ora unu poate şi ea să iasă puţin din bucătărie, înainte de a se apuca să spele vasele.

Între timp, dacă e plăcut afară, Virginie şi Pierre-Armand, ca să-şi uşureze digestia, ies la plimbare, însoţiţi de cei trei cîini.

Pînă cînd şterge şi aşază vesela, apoi spală pe jos în bucătărie, se face ora trei, pentru că Roselyne, din lipsă de obişnuinţă, nu e deloc rapidă. De la trei pînă la şase e liberă, după care se duce să pregătească cina.

A doua zi după sosire, cînd a aflat că va avea trei ore libere în fiecare zi, a cerut permisiunea să iasă la plimbare prin împrejurimile proprietăţii, dar s-a lovit, ciudat, de o interdicţie formală.

— Să ştii, drăguţa mea, că am în tine o încredere deplină, dar oamenii de pe aici s-au obişnuit să mă observe tot timpul, să mă spioneze. Îţi vor pune tot felul de întrebări... iar tu probabil o să le răspunzi şi cu asta s-a terminat cu liniştea mea, pe care mi-am cîştigat-o cu atîta greutate. În afară de asta, fără un mijloc de locomoţie nu vei putea merge prea departe, şi îţi jur că prin apropiere n-o să găseşti nimic care să te distreze şi nici băieţi pe care să merite să-i cunoşti. Aşa

că e mai bine să nu părăsești proprietatea. De altfel, cele două hectare ale parcului sînt suficiente ca să-ți dezmorțești picioarele. Peste o săptămînă, în ziua ta liberă, cînd o să poți ieși, am să te iau în oraș, unde vei avea libertatea să te distrezi....

Rosebud nu a protestat, dar insistența mătușii Virginie ca să rămînă **intra muros** i s-a părut oarecum excesivă.

Întrebări, însă, n-a început să-și pună decît într-o dimineață, cînd furgoneta galbenă a poștașului a claxonat în fața porții. Rosebud scosese așternuturile la aerisit, în camera lui Pierre-Armand. Lăsîndu-și treaba, s-a grăbit să coboare scara dar, pe cînd deschidea ușa de la intrare, a apărut Virginie, în pantaloni de doc și vestă tricotată :

— Lasă, Roselyne, lasă, mă duc eu. Ăsta e unul din tabieturile mele. La fel, dacă sună cineva la intrare, nu te deranja. Îmi place să-mi primesc singură vizitatorii.

— Bine, doamnă.

Și a urcat înapoi, meditativă. Pe fereastră, a văzut-o pe patroană la poartă, vorbind cu poștașul, apoi întorcîndu-se spre casă, pe aleea principală, în timp ce-și deschidea corespondența.

Ciudat, ciudat. De parcă, în casa asta, toți fac în așa fel încît să-i interzică orice contact cu exteriorul.

Ei, nu face nimic, la urma urmei, o lună trece repede.

În depărtare, o clopotniță bate ora patru. Întinsă pe pat, Roselyne frunzărește distrată un număr vechi din

Paris-Match. Afară e un soare minunat, iar prin copaci se aude un ciripit continuu.

Cîteodată, scîrţîitul pietrişului îi dă de ştire că, jos, unul dintre cîini traversează aleea.

Revista o plictiseşte cumplit şi, de altfel, a citit-o pe toată. Să iasă la plimbare ? Grădina e mereu aceeaşi, iar cele trei fiare, care o urmăresc peste tot, tăcute şi sinistre, nu sînt o companie prea plăcută. Modul cel mai inteligent de a-şi petrece timpul e tot să fumeze o ţigară. Îşi ia, deci, poşeta de pe comodă şi o deschide. Spre deosebire de multe femei, Roselyne, ex-Rosebud, îşi aşază întotdeauna obiectele personale cu o grijă maniacă, astfel încît poate găsi cu ochii închişi orice mărunţiş. Acum, de exemplu, ştie exact unde să pipăie cu degetele ca să pescuiască o ţigară.

Or, ţigările nu mai sînt la locul lor. Fără să se uite, deocamdată, pipăie uşor conţinutul poşetei. Portvizitul de plastic — cu carnetul de identitate şi permisul de conducere — şi-a schimbat şi el locul, la fel ca şi trusa de machiaj.

Pune poşeta la loc, se ridică şi deschide dulapul de haine. Ordinea o ştie pe dinafară : întîi rochia indiană, apoi pantalonii, puloverele şi impermeabilul.

Impermeabilul şi-a schimbat locul cu rochia indiană. Cu asta, nu mai încape nici o îndoială : cineva i-a umblat prin lucruri.

Deci au aflat că nu se numeşte Roselyne Verdier, pentru că actele sînt făcute pe numele ei adevărat : Geneviève Montes.

Se întinde iar pe pat : acum are motive serioase să cadă pe gînduri.

14

Pierre-Armand își freacă cizmele una de alta, cu un scîrțîit neîntrerupt.

Agasată, Virginie îi spune :

— Stai și tu puțin liniștit. De fapt, de ce ți-e frică ?

El își îndreaptă bărbia, uitîndu-se în tavan, cu tendoanele gîtului mult reliefate :

— De ea. De tîrîtura asta.

Virginie se strîmbă cu dispreț :

— Nu pare chiar așa de înfricoșătoare.

— E falsă din cap pînă-n picioare. I-ai văzut mîinile ? Unghiile ? N-a ținut în viața ei o mătură sau un scutec, pînă să vină aici ! Și s-a prezentat sub un nume fals ! Pînă și părul îi e vopsit !

Virginie zîmbește :

— De unde știi ?

— Parcă tu n-ai ști ! În seara cînd a venit, m-am uitat la ea prin gaura din perete. Degeaba are părul negru, îți jur că restul e cu totul altfel !

— E bine făcută ?

— Nu-i asta problema.

— Te-a excitat ?

Dă din umeri, furios. Virginie, cu o luminiță tulbure în priviri, se apleacă deasupra lui și insistă :

— E mai frumoasă decît cealaltă, nu-i așa ?

— Nu e rău făcută. Cealaltă arăta ca o...

— Da, știu, ca o pisică jupuită. După care a arătat ca altceva.

— Virginie, te rog ! Cu asta nu se glumește !

Ea se posomorăște, dar nu prea mult. A băut toată după-masa și acum se simte euforică. E și ăsta un fel, ca

atîtea altele, de a-ţi mai uita de necazuri. Brusc, bărbatului i se face milă de ea şi o ia de mînă :

— Virginie, hai să nu ne mai certăm. Să terminăm o dată cu toate astea. Să terminăm, să plecăm şi să uităm tot...

Ea se ridică, îşi trage mîna şi îi strigă cu violenţă :

— Ştii bine că nu ne mai putem opri ! Am mers prea departe ! Ştii bine că n-avem încotro, trebuie să continuăm, trebuie ! N-o s-o mai putem lua niciodată de la capăt, niciodată, trecutul ne va înăbuşi mereu, ca o piatră de mormînt !

Se ridică şi el şi încearcă s-o ia de mijloc, dar ea se smulge, aleargă spre măsuţa-bar, apucă o sticlă şi îşi umple un pahar. El se uită la ea cum bea şi dă din cap, copleşit. Dacă a început iar să tragă la măsea, se poate întîmpla orice catastrofă. De fapt, s-a şi întîmplat, acum trei zile. O catastrofă cu mîinile prea îngrijite, cu părul vopsit negru, cu identitate falsă...

— Ce să facem cu fata asta ? Cred că ar trebui s-o dăm afară !

Virginie, care s-a înecat pentru că a băut prea repede, tuşeşte.

— S-o dăm afară ? Nici să nu te gîndeşti la aşa ceva. Acum, cînd ne cunoaşte, cînd a văzut casa, nu mai putem risca s-o lăsăm în libertate.

— Nu ştie nimic, n-a văzut nimic, n-am încredere în ea !

— De ce, pentru că are părul vopsit ? Pentru că nu ne-a spus numele ei adevărat ? Crezi cumva că e poliţistă ? Că a fost trimisă aici ca momeală, ca să ne silească să ne dăm de gol ?

— Nu, dar e totuşi suspectă. Nu e ca toate *celelalte*.

— Gîndeşte-te puţin, Pierre-Armand. Fata asta e una din cele care au răspuns la anunţ. Am ales-o la întîmplare. S-a dat drept Roselyne Verdier, bun. Dar noi i-am scris la hotelul unde locuia, şi a primit scrisoarea, nu-i aşa ? Înseamnă că-şi schimbase deja identitatea cînd a închiriat camera. E vreo puştoaică, probabil fugită de acasă, care nu vrea s-o găsească ai ei, asta-i tot !

— Sau vreo hoaţă, pe care o caută toată poliţia franceză ! Riscăm să-i vedem debarcînd, într-una din zile, în formaţie completă...

— Cum ? Doar n-a putut spune nimănui unde se duce, pentru că nu ştia nici ea ! Chiar dacă ar fi urmărită de o armată de poliţai...

— Aş vrea totuşi să verific ceva... Îi mai ai adresa ?

— Uite-o : Hotel Perfecta, strada Mazarine. De fapt, ce vrei să ştii ?

Fără să-i răspundă, el scoate dintr-un sertar cartea de telefon şi caută un număr. Apoi se aşază lîngă măsuţa telefonului şi apasă pe taste.

Parisul e greu de prins. După cîteva minute tonul se schimbă şi, în sfîrşit, se aude sunînd. Cineva răspunde :

— Hotel Perfecta, vă ascult.

— Alo, aş vrea să vorbesc cu domnişoara Roselyne Verdier, vă rog.

— Cine o caută ?

— Un prieten.

— Bătrîne, pentru seara asta o să trebuiască să-ţi găseşti pe altcineva. Verdier nu mai locuieşte aici. A plecat fără să lase vreo adresă.

— De mult ?

— Acum trei-patru zile. Salut !

Și individul, prea puțin amabil, închide. Virginie, care a urmărit de departe scurta convorbire, își umple iar paharul.

— Există, într-adevăr. Și a stat la hotelul ăsta.

— Te-ai mai liniștit, acum ?

— Prea puțin...

Roselyne și-a făcut ordine în poșetă și în dulap. S-a întrebat dacă să-și strîngă sau nu lucrurile, și s-a hotărît să mai aștepte. Mai mult ca sigur că patronii ei, descoperindu-i falsa identitate, o vor da afară la primul pretext. Numai să nu le treacă prin cap că au de-a face cu o hoață, venită să pregătească terenul pentru complicii ei, și să cheme jandarmii...

Ipoteza asta o înspăimîntă. Să ajungă la Paris între doi polițai, să se scrie despre ea în ziare, să-și vadă fotografia pe prima pagină...

Sînt amîndoi jos, le aude vocile, în surdină. Vorbesc, probabil, despre ea, se întreabă ce atitudine să ia.

Ce proastă a fost, să-și ia actele cu ea ! Ar fi putut să le arunce, sau să le ascundă undeva ! Se credea grozavă, mai deșteaptă ca altele, și poftim, oamenii ăștia i-au aflat numele adevărat...

Își ridică, deodată, instinctiv, ochii spre tavan, de unde se aude o bufnitură îngrozitoare, de parcă cineva ar fi răsturnat o mobilă grea.

Își îmbracă în grabă puloverul, iese din cameră și se avîntă spre scările care duc la etajul doi, dar se oprește, auzind pe cineva care urcă în spatele ei.

E Pierre-Armand, și pare îngrijorat. Văzînd-o, încearcă să-i zîmbească. Ea îi spune :

— Am auzit un zgomot...

— Şi eu. Stai aici, mă duc să văd ce e.

În mînă ţine o legătură de chei. Roselyne coboară pe palier şi ascultă.

Îl aude alergînd pe coridor, oprindu-se şi băgînd cheia în broască. O uşă scîrţîie uşor şi se trînteşte, apoi... linişte.

După cinci minute, Pierre-Armand coboară, bate la uşa Roselynei şi îi strigă prin uşă :

— Nu te speria, nu era decît un oblon care s-a desprins.

Un oblon care se desprinde cade în afară, nu înăuntru. Cum pot să-şi închipuie că va înghiţi o asemenea explicaţie ?

15

Nu s-a întîmplat nimic, amîndoi se poartă foarte natural, de parcă nici el, nici ea nu i-ar fi căutat prin cameră şi nu ar fi aflat că-i minte. La masă, Roselyne a observat că amîndoi au mîncat foarte puţin. În schimb, au trimis-o de două ori în pivniţă să umple caraf a cu vin.

Mătuşa Virginie vorbeşte despre viitoarea ei carte de bucătărie, pe care vrea să o consacre mîncărurilor exotice şi pentru care a găsit un nou editor, cu concepţii mai moderne decît celălalt.

În jurul orei 9 fără un sfert, sună telefonul. Răspunde Pierre-Armand.

— Alo, tu eşti, doctore ? Ce mai faci ? Pe-aici, nimic nou. Ţi-o dau pe Virginie.

Se întoarse spre Roselyne, care strînge masa :

— Vrei să ne laşi cinci minute singuri ? Te chem eu mai tîrziu.

Ea iese. Dacă ar şti ei ce puţin o interesează convorbirile lor telefonice !

Se duce la bucătărie, deschide uşa frigiderului şi face inventarul : mai rămăseseră, de la prînz, într-o farfurie, cîteva roşii umplute, delicioase. Acum, seara, farfuria e aproape goală. De parcă Virginiei şi intendentului li s-ar fi făcut foame în cursul după-amiezii. De altfel, şi sticla cu lapte s-a golit cu o treime.

Închide şi verifică farfuriile murdare : sînt patru, ca de obicei.

Toate aceste indicii, corelate cu vacarmul de azi după-masă, duc la o singură concluzie : în casă se află un oaspete clandestin. Telefonul doctorului ar putea să însemne că invitatul e bolnav, poate chiar rănit.

De îndată, Rosebud îşi închipuie un întreg roman : Virginie şi Pierre-Armand, care nu au nici un mijloc de existenţă vizibil (povestea cu reţetele de bucătărie miroase a camuflaj de la o poştă), ar face parte, de fapt, dintr-o bandă de gangsteri internaţionali.

La ultima lor tîlhărie — spargerea unei bănci — unul din complici a fost atins de gloanţele poliţiştilor. Ei au reuşit să-l aducă, fără ştirea nimănui, pe Domeniu şi de atunci îl ţin ascuns, aşteptînd să se vindece. Doctorul care a telefonat e, desigur, „vraciul bandei", vreun ginecolog specializat în avorturi, pe care Virginie îl şantajează pentru a se folosi, pe gratis, de serviciile lui.

E o ipoteză foarte posibilă, care ar justifica mijloacele misterioase la care s-a recurs pentru angajarea Roselynei, casa-cazemată, cei trei cîini de pază, interdicţia de a ieşi... şi toate proviziile din congelator.

Aşa s-ar explica şi discreţia stăpînilor în privinţa dublei identităţi a lui Rosebud. Au atîtea pe conştiinţă,

încît nu-şi pot permite să provoace nici un conflict, cît timp prietenul lor ocupă camera de la etajul doi.

Orice patroană i-ar fi cerut Roselynei certificate sau recomandări din partea familiilor unde a mai lucrat ; Virginie nu i-a cerut nimic. Orice patroană, după o asemenea descoperire, ar fi convocat-o pe vinovată : „Ce înseamnă asta, fetiţo ? Te rog să-mi explici de ce te-ai angajat la mine sub un nume fals..." etc., etc ; Virginie a rămas de un calm olimpian. De fapt, această atitudine a patronilor, oricît de ciudată, favorizează planurile lui Rosebud. Pentru că nu-şi mai face nici o iluzie : cu toate promisiunile Virginiei, duminica viitoare nu-şi va putea lua ziua liberă. Vor găsi ei o scuză oarecare.

Oricum, Rosebud nu vrea decît să fie lăsată în pace ceva mai mult de trei săptămîni. Şi în casa asta va fi lăsată în pace, cu condiţia să nu pară curioasă.

Da, dar...

Dacă bandiţii sînt căutaţi pentru vreo crimă, iar poliţia le dă de urmă şi vine să ia fortăreaţa cu asalt, Rosebud va fi acuzată de complicitate...

Ori încotro s-ar îndrepta, din toate părţile o întîmpină acelaşi risc... Ce să facă ?

Deocamdată, orice-ar fi, trebuie să-şi baricadeze uşa la noapte. Cu atît mai mult cu cît privirile viclene şi pofticioase pe care i le aruncă Pierre-Armand îi inspiră prea puţină încredere.

Discuţia cu doctorul Moreau, care i-a sunat din Île de la Cité, se prelungeşte. Virginie se plînge că bebeluşul e neliniştit :

— E foarte agitat, prietene. Ziua e cuminte, dar noaptea ne epuizează Pierre-Armand şi cu mine stăm cu el toată noaptea, pe rînd, dar...

— Ştiu ştiu, e un depresiv ciclotimic. Trebuie neapărat să-l faceţi să se liniştească. Oricum, aveţi şi voi nevoie de somn. I-aţi mai dat sedativul pe care vi l-am prescris ?

— I l-am pus în ceai, în fiecare seară, dar cred că s-a obişnuit, nu mai are nici un efect. Înţelege-mă, doctore, nu vreau să-l intoxic pe copil !

— Da, înţeleg. Bine, uite cum facem : sîmbătă seara sosesc la Deauville pentru cîteva zile ; în trecere, am să vin să vă văd.

— Ce plăcere, îţi pregătesc o cameră.

— Inutil, nu stau decît la masă şi apoi să vedem ce putem face. Sper c-o să-mi oferi cîteva din reţetele tale minunate.

— Sigur că da. Pe sîmbătă, prietene.

Virginie închide telefonul, destinsă, aproape surîzătoare.

— Ai auzit ?

— Vine sîmbătă. Asta înseamnă poimîine. Ce facem cu puştoaica ? Ocupă singura cameră cît de cît folosibilă.

— Dar nu vine decît la masă.

— Asta crede el ! O dată îndopat cu vin vechi şi mîncare bună, o să se simtă, ca de obicei, toropit şi n-o să mai aibă decît o singură dorinţă : să doarmă. Şi, poate, să facă dragoste.

Instinctiv, Virginie, auzind asta, îşi cambrează talia şi îşi trece vîrful limbii peste buze.

— E mult de cînd n-am mai făcut dragoste, Pierre-Armand. Asta mă face nervoasă... În cazul ăsta, doctorul

va dormi cu mine, în patul meu. Nu mai avem nevoie de camera de oaspeţi.

— Nu vreau s-o vadă pe puştoaică. Trebuie să ne descotorosim de ea înainte de sîmbătă seara.

— Ei bine, o să ne descotorosim, dacă asta îţi face plăcere.

E miezul nopţii. Rosebud se agită în somn, luptîndu-se cu un coşmar, şi se trezeşte brusc, avînd un gust amar în gură. Goală, se ridică din pat şi se duce, pe pipăite, la toaletă. Deschide robinetul şi bea cu sete, apoi se întoarce înapoi în pat.

Ar vrea să adoarmă imediat la loc, să nu se mai gîndească la nimic, dar îi e teamă ca visul urît să nu continue... Rămîne multă vreme între somn şi veghe, cu toate simţurile amorţite, ca într-o baie de ulei.

Deodată, deasupra ei se aude un zgomot moale, apoi un altul şi încă unul, la intervale din ce în ce mai apropiate. De parcă cineva s-ar juca...

Asta e. La ora 3 dimineaţa, în casa cufundată în tăcere, cineva se joacă cu mingea.

Ideea asta i se pare atît de absurdă, încît adoarme, pe deplin liniştită.

16

E ora 5 după-masa. De azi-dimineaţă, Pierre-Armand tunde imensele peluze, cu o maşină al cărei motor scoate un zgomot îngrozitor.

Cum cîinii se agitau pe lîngă el, unindu-şi lătrăturile cu vacarmul în doi timpi al motorului, Virginie i-a închis în coteţ. Acum tac, supăraţi, şi urmăresc operaţiunile prin grilaj.

Pierre-Armand spală grijuliu maşina cu un jet de apă, curăţind-o de toate resturile de iarbă, apoi o duce la locul ei, în magazia de unelte.

Deşi a lucrat în şort şi cu pieptul gol, sudoarea îi şiroieşte pe tot corpul. Urcă în cameră, şi Rosebud îl aude fluierînd sub duş.

Cîinii sînt legaţi, Pierre-Armand e la el în cameră, iar Virginie e în biroul de la etajul doi. Dacă Rosebud ar vrea să fugă, acum ar fi momentul cel mai potrivit.

De azi-dimineaţă, se gîndeşte la asta. Dar, pe jos, unde să se ducă ? Iar cu autostopul, nici atît : pe şoseaua care nu duce spre nici o aşezare mai importantă nu trec nici zece maşini pe zi.

Să fure Break-ul mătuşii Virginie nu poate : cînd s-a strecurat azi-dimineaţă în garaj, cheile de contact nu erau la bord.

De fapt, nici nu vrea să plece. Unde s-ar putea duce ? Să plece ca să cadă în braţele celor care o caută ? Nu, nu vrea să plece, iar jocul de-a prizoniera din castel, hăituită de două bande de asasini, o amuză.

Acum însă, are ceva mai bun de făcut. În cele cîteva momente libere care i-au rămas, trebuie să-l sune pe domnul Jacques, să afle ce s-a întîmplat cu ceilalţi.

Se strecoară, pe tăcute, afară din cameră, coboară scările, intră în living în vîrful picioarelor şi se ghemuieşte lîngă măsuţă, cu aparatul pe genunchi.

Formează rapid numărul, pe care-l știe pe dinafară. La început se aude un sunet ciudat, întrerupt, apoi o scîrțîială și, în sfîrșit sună normal. Se scurg cîteva clipe interminabile, pînă cînd cineva ridică receptorul și Rosebud recunoaște, ușurată, vocea domnului Jacques. Deși se aude prost, iar telefonul pîrîie îngrozitor, nu îndrăznește să vorbească tare.

— Alo, domnul Jacques ? Aici Roselyne.

— Roselyne ?

Își mușcă buza de jos. S-a obișnuit prea bine cu noul ei prenume. Rectifică.

— Rosebud. Ce mai e nou ?

— Nimic. Te caută în continuare. Unde ești ?

— În Normandia. Sînt bonă la o familie.

— Normandia e mare. Unde anume ?

— Nu știu. Undeva în plin cîmp, la cîteva zeci de kilometri de un sat care se numește Quitteboeuf, între Elbeuf și Evreux.

— Dă-mi numărul de telefon, ca să te pot suna.

— Nu-l știu. Am să întreb... Vă sun mai tîrziu.

A auzit pași în apropiere și a închis într-o secundă. Nu mai are timp decît să pună aparatul la loc și să se îndepărteze puțin, cînd ușa se deschide și apare mătușa Virginie, cu o figură încruntată :

— Aici ești ? Ce făceai ?

— Voiam să caut o carte, pe a mea am terminat-o.

A spus-o cu aerul cel mai prostesc pe care și l-a putut lua. O adevărată gîscă. Pe cît se pare, Virginie o crede. Ia de pe raft o carte, la întîmplare :

— Ia asta, e o carte polițistă bună.

— O, nu, doamnă, mulțumesc, dar nu citesc niciodată așa ceva, mi se face frică.

Virginie zîmbește, cu o umbră de dispreț. Rosebud se simte măgulită : hotărît lucru, își joacă bine rolul de toantă.

— Atunci încearc-o pe asta, e de Guy de Cars. Ai mai citit ceva de el ?

— Nu, doamnă, mulțumesc, doamnă.

Cu cartea sub braț, Rosebud urcă înapoi și pe scări se întîlnește cu Pierre-Armand care coboară, în pulover *col roule* și pantaloni de catifea reiată, de culoarea frunzelor de toamnă. De data asta, a renunțat la cizme. Zîmbește, în marc formă.

— Ei, tot ne mai place să citim ?

— O, da, Pierre-Armand.

— Asta-i bine, foarte bine. Trebuie să te cultivi tot timpul.

Virginie îi pune în față intendentului o listă lungă de comisioane de făcut în comună. El o bagă în buzunar, împreună cu bancnotele prinse cu un ac de gămălie.

— Acum cinci minute am găsit-o pe puștoaică în living. Mi s-a părut ciudată. Mă întreb dacă n-a telefonat cuiva.

— De cînd mă omor încercînd să te conving că fata asta e periculoasă !

— Cred că ai dreptate. La noapte o ducem sus.

El se înfioară : „O ducem sus“ înseamnă că scurta existenţă a Roselynei va lua sfîrşit...

— Mă întorc repede, să laşi cîinii închişi. De fiecare dată cînd mă înapoiez din oraş sar pe lîngă maşină şi îi zgîrie vopseaua.

— Bine. Ah ! Nu uita să-mi cumperi *Elle* şi *Marie-Claire !*

Poştaşul e îmbrăcat civil. Slujba lui se termină la ora 4. Şi-a rezemat bicicleta veche de una din bornele de piatră care încadrează poarta.

Virginie, care vine să-i deschidă, rămîne puţin mirată :

— Da ?

— Mă rog de iertare, doamnă Boistel, da' pot să dau şi eu un telefon de la dumneavoastră ? Rabla mea a rămas în pană şi mă aşteaptă nevastă-mea să mergem să-i luăm pe copii. Aş vrea să-i spun că am să întîrzii, să nu fie îngrijorată...

— Intră.

Incidentul o contrariază pe Virginie, dar cum să-i fi refuzat un asemenea serviciu fără să trezească bănuieli, supărare şi bîrfe ?

Urcă aleea, însoţită de poştaş. Nu l-a văzut niciodată atît de roşu la faţă. A băut, probabil, toată ziua. Dacă mai continuă, va fi găsit, într-o seară de iarnă, mort într-un şanţ.

Ea îl călăuzeşte prin casă, asigurîndu-se dintr-o privire că Roselyne nu se vede pe nicăieri. Îi arătă telefonul :

— Poftim.

Ciudat însă, el se întoarce cu spatele la aparat. Nu cumva vrea ca Virginie să-i formeze numărul ?

— Ce faci, nu dai telefon ?

— Nu.

A ! Asta-i altceva. Virginie înţelege imediat că poştaşul supraveghează de mult casa, că l-a văzut pe Pierre-Armand plecînd şi, crezînd-o singură pe Virginie, s-a hotărît să-şi încerce norocul. Îi vine să rîdă, dar se stăpîneşte. O să-i cînte puţin în strună, apoi o să-l pună la locul lui, cu cîteva cuvinte dispreţuitoare şi o să-l trimită să-şi potolească instinctele în cel mai apropiat bordel.

— Ce vrei ?

— Să vorbesc cu 'mneata.

— Te ascult.

Se aşază la o oarecare distanţă de el, cu genunchii lipiţi, într-o atitudine de aşteptare politicoasă. Celălalt trebuie să simtă că o inoportunează şi să se lase păgubaş.

— Doamnă Boistel, îmi placi de foarte mult timp.

— Asta-i bună !

Ţărănoiul ăsta merge drept la ţintă, nu se încurcă cu perifraze.

— O, nu te preface că te miri, doar ţi-ai dat seama prea bine. Ştiu că ţi-ai dat seama, după cum mă priveşti, după cum îmi vorbeşti.

Ticălosul, devine aproape emoţionant. Virginie îşi schimbă poziţia.

— Mă rog, sînt doi ani de cînd aţi venit aici, de cînd mă gîndesc la dumneavoastră. Noaptea, mai ales.

Numai de n-ar intra chiar acum puştoaica ! Ar putea să strice o preafrumoasă scenă de dragoste.

Acum poştaşul se leagănă de pe un picior pe celălalt, dar Virginie nu face nimic ca să-l scoată din încurcătură.

— O, să ştiţi că nu mi-am făcut niciodată iluzii ! O pariziancă drăguţă şi un sărăntoc ca mine... Aşa ceva nu se poate ! Dar vă vedeam mereu în faţa ochilor...

— Mai ales noaptea.

— Da, şi dimineaţa, cînd veneam cu poşta. Şi atunci am început să fac ce n-am făcut niciodată...

Se întoarce şi îi arată, la două sute de metri în spatele zidului care face înconjurul parcului, un pîlc de plopi.

— Vedeţi copacii de acolo ?

— Da.

— Veneam uneori, noaptea, mă căţăram într-un plop — nu mi-e greu, sînt obişnuit, înainte am lucrat la pădure — şi vedeam perfect, prin geamurile de la etajul doi.

Virginie simte că o apucă tremuriciul. Ea, care nu închide niciodată obloanele, nu trage niciodată perdelele, decît iarna... Se ridică şi începe să umble prin cameră, în culmea agitaţiei.

— Bine, dar e curată nebunie ! Deci veneai să mă spionezi ! M-ai văzut dezbrăcată. goală...

— Da, de multe ori.

Pare foarte satisfăcut, bestia. Mîndru de el şi de şiretlicul lui. Ea îi aruncă drept în faţă :

— Dar știi că ai tupeu. să-mi spui una ca asta ? Știi că e un delict, că aș putea să mă plîng la poliție ?

El începe să rîdă și scutură din cap.

— Ai putea, dar n-ai s-o faci !

Redevine serios și Virginie îngheață presimțind ce va urma.

— Pen'că de multe ori, noaptea, am văzut pe fereastră... am văzut chestii foarte ciudate ! Dacă le-aș povesti, poate că dumneavoastră ați avea necazuri !

Răbdare. Prudență. Trebuie acționat foarte ferm. Individul nu trebuie bruscat. Trebuie să afle exact ce a văzut, ce a înțeles și ce vrea.

— Și ce-ai văzut, mă rog, în afară de faptul că m-ai văzut pe mine, în costumul cel mai simplu ? Îmi închipui că de la distanța asta, chiar cu o privire pătrunzătoare, nu se vede mare lucru !

— Cu ochiul liber, nu. Dar am avut mereu binoclul, un binoclu de marină, pe care l-a luat tata. după eliberare, de la un ofițer neamț. Chiar de la distanța asta, și tot vedeam ca de pe balconul dumneavoastră !

Virginie simte că trupul i se răcește. Îi mai aruncă o nadă :

— Și-mi închipui că ți-ai invitat prietenii la ședințele de cinema sexy, iar acum sînt la curent cu toții !

El redevine grav. Protestează sincer, cu mîna pe inimă :

— Niciodată. N-am spus niciodată nimic, nimănui, doar sînt însurat și tată de familie. Dacă s-ar fi aflat

la P.T.T., mă dădeau afara ! Nu știu decît eu ! Asta e puterea mea, pentru că dacă aș spune la postul de jandarmi ce se întîmplă aici, în cîte o noapte...

— Bine. Să admitem că ai văzut... ceva. Ce anume ? Pentru că nu ajung insinuările, acuzațiile sibilinice. Mie îmi trebuie dovezi.

— Poftim, acum trei săptămîni, aveați invitați : o fată micuță și slăbuță, care dormea în camera din dreapta, pe care v-ați dus chiar dumneavoastră să o luați, cu mașina albastră... Eram sus, în copac, în seara aia, și a fost așa de interesant că am stat acolo toată noaptea...

Virginiei îi transpiră palmele și le freacă una de cealaltă, cu un gest mașinal. Căută cu disperare o soluție și nu găsește.

— La două noaptea, ați intrat la ea și ea s-a sculat. La etajul doi s-a aprins lumina — deci a urcat acolo, cu dumneavoastră și prietenul... pe urmă am auzit niște țipete, măiculiță ! Țipa în așa hal că mi s-a făcut frică și am căzut din copac, cît pe ce să dau ortul popii ! Și a doua zi dimineață — nimeni !

— Și-ți închipui că o să te creadă cineva, cînd o să povestești una ca asta ?

Virginie ciulește urechile. Din bucătărie se aude un zgomot de crătiți. Înseamnă că Roselyne a coborît și ar putea să apară dintr-o clipă în alta. Trebuie să o îndepărteze...

— Stai puțin, mă întorc imediat.

Închide toate ușile cu grijă și se duce la bucătărie, unde Roselyne se luptă cu un cazan plin cu apă.

— Lasă asta, Roselyne. Vreau... vreau să faci altceva... Te duci în fundul grădinii ; în magazia a doua, e o stivă de sticle goale. Să le speli pe toate. Mîine dimineaţă trebuie să mă duc să iau cidrul de la fermă... Te duci chiar acum, da ? Bucătăria poate să mai aştepte.

— Da, doamnă.

— Acolo, în pivniţă, e pompa de apă. Să le speli bine, da, fetiţo ? Am încredere !

— Da, doamnă.

Virginie o duce pe Roselyne pînă la uşa din spate şi o urmăreşte închizînd portiţa grădinii. După ce fata dispare, Virginie suspină, uşurată. Bine că are prezenţă de spirit. Poştaşul din salon nu vede în grădină : n-a putut bănui prezenţa Roselynei... Doar dacă nu şi-a petrecut ultimele zile în copac, ticălosul !

Se întoarce în salon, unde poştaşul, dezinvolt, şi-a umplut un pahar cu scotch şi îl savurează.

— Bravo, nu te jena !

— Da' ce, ce mare lucru ? Ce contează un pahar de whisky, doar vă dă mîna ! Se ştie că sînteţi bogaţi, doar trăiţi fără să munciţi !

— Muncesc mai mult ca dumneata. Scriu cărţi !

Poştaşul dă din umeri, permiţîndu-şi un gest neplăcut, cu aerul de a spune „asta nu e muncă !"

— Mă rog, nu-i asta problema. Ştiu ce ştiu, despre tine şi despre bătrîn. Dacă vrei să-mi ţin gura, tre' să treci la aparat !

— Poftim ? !

— Da, da, frumoaso ! De-acum încolo, eu şi cu tine o să ne distrăm bine împreună ! De fiecare dată cînd o să am poftă !

— Ești nebun de-a binelea ! Te previn că Pierre-Armand se întoarce imediat, și dacă ne găsește...

— Las' că știu eu ! A plecat acum un sfert de oră să facă piața, ca în fiecare săptămînă, la Neubourg. Dus-întors, îi trebuie două ore pe puțin ! Avem timp destul ! Hai, vino puicuțo !

O ia de umeri cu mîinile lui mari ca niște labe și o sărută lacom pe gură. Miroase puternic a alcool.

Virginie se lasă moale, își strivește sînii de pieptul lui, își lipește pîntecele de al lui și îi șoptește :

— Nu aici... vino în camera mea.

17

Poștașul, care și-a satisfăcut o dorință veche de doi ani, și-a luat plăcerea foarte repede. Trupul lui gol, robust, e de o albeață obscenă, care îi scoate în evidență pielea bronzată de pe față și mîini. Un poștaș nu poate să stea la plajă. Își plimbă palma aspră pe pîntecul mătăsos al Virginiei, care se înfioară de dezgust, dar nu îndrăznește să se miște. El rîde și spune :

— Prima oară nu e niciodată prea grozav. Nu ne-am obișnuit unul cu celălalt, dar o să vină și asta. Ai să vezi, acum o să fie mai bine...

Se ridică într-un cot și o sărută mărunt și umed pe sîni, întîrziind la unul dintre vîrfuri, pe care îl mușcă ușor. Virginie tresare. O mînă rapace i se strecoară între picioare, le desface brutal, o pătrunde.

Femeia nu se mai poate stăpîni. Ştie că face o greşeală gravă, dar apucă statueta de pe noptieră — un bronz mare şi greu, o reproducere în miniatură a *Atletului* lui Rodin.

— Lasă-mă să te sărut peste tot... Lasă-mă...

Atletul îşi ia avînt şi îl loveşte în plin.

Virginie a dat din toate puterile dar, cum era întoarsă pe spate, nu a avut suficient elan. Poştaşul îşi ridică capul însîngerat, cu o strîmbătură de furie :

— Ah, stricat-o ! Ai să mi-o plăteşti !

Strînge ca într-un cleşte pumnul Virginiei, îl scutură ca să o facă să dea drumul statuetei, şi i-l întoarce la spate. Ţipînd de durere, ea îşi desface degetele, iar bronzul cade pe covoraşul de lîngă pat.

Un firişor de lichid curge în ochii poştaşului care, ştergîndu-se cu dosul palmei, vede sînge şi explodează de furie :

— Curvă ticăloasă ! Ia te uită ! Lasă că te dresez eu ! Dacă îţi place dragostea cu bătaie, stai să-ţi dau eu !

Vociferează, şi Virginie, apărîndu-se cum poate mai bine de loviturile pe care i le dă, se întreabă dacă nu cumva, din fundul grădinii, Roselyne aude şi ea urletele animalului. Numai de nu le-ar auzi !

Virginie cade pe jos. Poştaşul, în picioare deasupra ei, o loveşte violent în coaste, apoi se apleacă, încercînd să o apuce de păr.

Ea se ghemuieşte şi îşi destinde brusc picioarele, lovindu-l în burtă. El cade în fund, gemînd şi apărîndu-şi cu mîinile locul unde l-a fulgerat durerea.

O ocazie pe care Virginie o prinde din zbor. Apucă statueta și lovește capul lipsit de apărare, o dată, de zece ori, de douăzeci de ori. Fața poștașului nu mai e demult decît o masă de carne însîngerată cînd Virginie se oprește, gîfîind, epuizată.

Se ridică și, fără să vrea, se privește în oglindă.

Trupul ei gol e pătat, împroșcat de sînge, din cap pînă-n picioare.

PARTEA A TREIA

TOCĂNIȚĂ DE VIȚEL — SPECIALITATEA MEA (urmare)

Se pune la foc, se spumează cu grijă și lasă să fiarbă la foc mic, timp de două ore, după care se scoate carnea, iar apa în care a fiert se folosește la prepararea rîntașului, din făină și unt...

18

E seară. Virginie și Pierre-Armand stau la masă față în față, serviți de Roselyne. Pierre-Armand mănîncă cu poftă, dar Virginie abia se atinge de mîncare. A respins, aproape cu oroare, friptura în sînge pe care Roselyne o pregătise, conform ordinelor... Băutura, în schimb, merge de minune. Virginie, mai ales, pare că suferă de o sete de nestins : pînă acum a golit carafa de două ori.

Roselyne se întoarce la bucătărie, unde, redevenită Rosebud, reia în minte firul evenimentelor.

A văzut, din camera ei, sosirea poștașului, plin de sine și îmbrăcat de duminică. Așteptase, probabil, plecarea lui Pierre-Armand. Toate astea miroseau a adulter și Rosebud a vrut să afle mai multe : la urma urmei, era dreptul ei, al mătușii Virginie, să se culce și ea, din cînd în cînd, cu un mascul mai acătării...

Strecurîndu-se în sufragerie, a auzit un schimb de replici care nu semăna deloc a conversație sentimen-

tală. Înfricoşată, s-a întors la bucătărie, ca după un minut să apară Virginie şi să o expedieze la spălat sticle.

Sticlele, însă, fuseseră de mult spălate şi aşezate cu fundul în sus, pe stative, încît Rosebud s-a mulţumit să verse deasupra două găleţi cu apă de la robinet. Băltile de jos vor dovedi că ordinele au fost îndeplinite.

Apoi Rosebud s-a întors încet spre casă. La parter nu se mai auzea nimic. A bătut uşor în uşa sufrageriei şi, văzînd că nu-i răspunde nimeni, a întredeschis-o. Încăperea era goală. Înseamnă că totul se petrece acum în camera Virginiei.

A urcat, ţinîndu-şi răsuflarea, şi şi-a lipit urechea de gaura cheii, fără grijă că cineva ar fi putut-o surprinde. Ce a auzit — răsuflări neregulate, scîrţîitul patului, gemete de plăcere — era atît de evocator, încît a regretat că nu putea să asiste la scenă.

Pierre-Armand s-a întors doar peste o oră, cînd poştaşul mai era încă în camera doamnei, prins în capcană.

Dacă a observat sau nu bicicleta veche, rezemată de poartă, nimeni n-ar fi putut spune. Şi-a dus Break-ul în garaj, ca de obicei, apoi s-a întors şi le-a dat drumul celor trei fiare, care s-au dezlănţuit într-o alergătură dementă. Gata ! Poştaşul e prizonier ! Acum probabil îşi muşcă unghiile de spaimă că va fi prins la-nghesuială în camera Doamnei !

Roselyne l-a ajutat pe Pierre-Armand să ducă o stivă de provizii la bucătărie şi să le aşeze în congelator şi în frigider. După care i-a spus cu inocenţă :

— Am spălat toate sticlele...

— Care sticle ?

— Sticlele din pivniţă, pentru cidru...

El şi-a ascuns cu greu surprinderea şi a dispărut

imediat. L-a auzit strigînd-o pe Virginie, care i-a răspuns, de la primul etaj :

— Vin, vin !

A coborît și s-au închis amîndoi în living, de unde n-au mai ieșit decît atunci cînd Roselyne i-a chemat la masă.

— Totuși, spune Pierre-Armand, nu ești deloc rezonabilă ! Trebuia să-l mai distrezi cu ceva și să aștepți să mă întorc !

— Și tu ce-ai fi făcut, în locul meu ? L-ai fi lăsat să plece, cînd știa atîtea ?

— Nu știu ce-aș fi făcut. În orice caz, nu l-aș fi desfigurat, ca tine !

— Încearcă să te pui în locul meu ! Abia mă... și încă mai voia, n-am putut, n-am mai putut ! N-a fost premeditat !

— Toți spun asta, după ce au făcut-o. Și-acum ce facem cu el ? De data asta nu mai e o bonă idioată și orfană ! Asta are familie... Ai lui se vor neliniști văzînd că nu mai ajunge acasă...

— De ce să nu facem ca de obicei ? Așa, nimeni nu va ști ce s-a întîmplat cu el...

Pierre-Armand își lovește fruntea cu palma.

— Chiar că ești nebună ! Doar l-au văzut oamenii, în drum spre Domeniu... Dacă a mai și povestit în dreapta și-n stînga că venea nopțiie să te observe... Vor trage imediat concluzia că l-am surprins și l-am suprimat ! Nevasta lui se va plînge la poliție iar ei vor intra în acțiune... Nu, nu, trebuie neapărat să fie găsit și să semene cu un accident ! Poate că va părea suspect. dar va fi, oricum, mai puțin suspect decît o dispariție totală !

— Mi-e frică, Pierre-Armand. Vrei să spui că trebuie să-l luăm de aici şi să-l ducem undeva, pe cîmp ?

— Da. Era un beţiv notoriu, nimeni n-o să se mire că a avut un accident.

— Dar dacă ne surprinde cineva cînd îl... transferăm ?

— E un risc. Dar am riscat destul şi pînă acum ! Altceva mă nelinişteşte : puştoaica ! Eşti sigură că n-a observat nimic ?

— Aproape. Oricum, n-o să aibă ocazia să povestească cuiva !

— Pentru noaptea asta, ar fi bine s-o neutralizăm. Du-te repede şi caută picăturile de somnifer. Ştiu că are obiceiul, după cină, să-şi bea cafeluţa...

— Dacă tot am ajuns pînă aici, n-ar fi mai bine... s-o ducem sus în noaptea asta ?

— A, nu, te rog ! Un cadavru pe zi, ajunge. Puştoaica, mîine !

Rosebud, care adoră cafeaua, pregăteşte echivalentul a şase ceşti la aparatul ultra-perfecţionat al Virginiei. Înainte de a servi cafeaua în salon, unde stăpînii se uită, tăcuţi, la televizor, îşi umple o jumătate de ceaşcă şi o savurează, aşa proaspătă, fără zahăr. E delicioasă.

Aşază cafetiera şi ceştile pe măsuţă. Pe ecran, o emisiune literară, în care nişte bărboşi se înjură de mama focului. Se vede că sînt intelectuali.

— Mulţumesc, Roselyne.

Fata schiţează o reverenţă, dar regretă imediat acest reflex condiţionat de o educaţie burgheză. O servitoare adevărată dă din cap, nu face reverenţe.

— Poţi să iei cafeaua şi să te serveşti şi tu.

Roselyne ia platoul şi îl duce în bucătărie. Cafeaua s-a răcit, dar tot îşi mai umple o ceaşcă. Apare Virginie, pretextînd că vrea să bea apă rece de la robinet. Roselyne aşteaptă. Să fie un preludiu la discuţia care ar fi trebuit să aibă loc încă din ajun în legătură cu falsa ei identitate ? Se pare că nu.

— Bea, drăguţo. Sau, poate, nu-ţi place cafeaua rece ?

Roselyne bea o înghiţitură. Cafeaua călduţă nu i se mai pare la fel de bună ca înainte ; parcă ar avea un uşor gust de medicament. Pune ceaşca jos. Mătuşa Virginie se neliniştește :

— E delicioasă. Pune-i puţin zahăr.

Lasă să cadă două bucăţi de zahăr în ceaşca Roselynei şi i-o întinde cu un zîmbet cît se poate de matern :

— Ia să bei acum !

Roselyne bea, se forţează să golească ceaşca. Apoi se apropie de chiuvetă, unde o aşteaptă stiva de vase murdare.

— Nu, lasă, pari obosită. Du-te la culcare, poţi să le speli şi mîine, odată cu vasele de la prînz. Noapte bună, Roselyne.

— Noapte bună, doamnă.

A înţeles că e ceva la mijloc. Vor să o îndepărteze. Doar poştaşul e şi acum tot acolo, în camera Virginiei, fără să îndrăznească să mişte nici un deget. Ea aşteaptă, probabil, să adoarmă cu toţii ca să-l scoată pe uşa din dos pe amantul cel rustic.

Ajunsă pe coridorul de la primul etaj, Rosebud se apropie în vîrful picioarelor de camera iubirilor vinovate, se apleacă şi cercetează prin gaura cheii, mai întîi cu privirea, apoi cu urechea. Nu se vede şi nu se aude nimic.

Face o încercare riscantă și zgîrie ușor ușa cu unghiile, dar poștașul, care a primit, probabil, instrucțiuni temeinice, face în continuare pe mortul.

Roselyne se hotărăște să nu mai piardă timpul. Apucă mînerul, apasă pe el, împinge ușa : nimic de făcut, e încuiată, trebuia să se aștepte la asta. Dar, înăuntru, poștașul probabil a făcut infarct.

Rosebud se întoarce în camera ei, se dezbracă în cîteva secunde și se bagă în pat.

S-a obișnuit, de-acum, cu zgomotele ciudate care se aud de la etajul de sus ; în casa asta se petrec atîtea lucruri curioase, că nu mai știe nici ea de ce să se mire...

Virginie intră încet în camera Roselynei. În lumina de pe coridor, o vede dormind adînc, întinsă pe spate. Prin gura întredeschisă i se aude răsuflarea regulată și, uneori, un sforăit ușor. Virginie închide ușa și se întoarce spre Pierre-Armand, care duce o prelată.

— Totul e în ordine. I-am pus zece picături, o să doarmă pînă la prînz.

— Să sperăm. Și-acum, să trecem la lucruri serioase. Deschide-mi ușa.

Virginie scoate cheia din buzunarul jachetei, o învîrte de două ori în broască și împinge ușa. Pierre-Armand intră primul, ea îl urmează și aprinde plafoniera.

— Ce oroare ! șoptește Pierre-Armand.

E sînge peste tot. Patul e îmbibat, dîre de sînge închegat maculează pereții, mobilele și covorul. Cadavrul a rămas așa cum era : gol, alb și roșu, cu fața făcută chisăliță.

Virginie nu îndrăznește să se uite la el.

— Ce porcărie ! Parcă l-ar fi mîncat șobolanii !

Brusc, Pierre-Armand îi aruncă Virginiei prelata.

— Ajută-mă ! Măcar dacă l-ai fi îmbrăcat cît mai era cald, acum, dacă a înţepenit, o să fie foarte greu ! Întinde asta pe pat.

Ea îl ascultă, neîndemînatică. El îngenunchează, îşi trece braţele pe sub cadavru, şi, cu un efort, îl aruncă pe muşama.

— E greu, ticălosul. Dă-mi hainele.

Îi fac toaleta funebră. Picioarele sînt ţepene, dar nu-i nici o problemă. Mai greu e să-i treacă braţele prin mînecile cămăşii şi ale vestei de catifea.

Înainte de a împacheta coletul macabru, Pierre-Armand mai priveşte o dată faţa desfigurată.

— Mi-a venit o idee. Îl ducem în pădurea de la Londe, o să se creadă că l-au ronţăit vulpile.

19

Rosebud deschide ochii cu greu. Se simte bolnavă, o greaţă de neînvins îi urcă din stomac, făcînd-o să se scoale repede din pat, ca să nu-l murdărească.

Cu creierul înceţoşat şi membrele înţepenite, încearcă să se trezească, să se ţină pe picioare şi să-şi liniştească stomacul. Sughite şi, cu un efort al întregii voinţe, se ridică şi îşi pune picioarele jos. Acum, să aprindă lumina, ca să vadă pe unde merge...

A aprins veioza, dar în acelaşi timp a şi răsturnat-o, făcînd-o să se rostogolească dintr-o parte în cealaltă a noptierei.

— La dracu' !

Între două sughiţuri. ar insulta tot universul.

După alt val de greaţă, şi mai intens decît celelalte, durerea se linişteşte. Rosebud îşi clăteşte gura, apoi bea cu înghiţituri lungi, aplecîndu-se sub robinet. A transpirat toată.

Se şterge cu mănuşa de toaletă, pe care a udat-o cu apă rece, şi se fricţionează cu apă de colonie.

— Înseamnă că am mîncat ceva...

Cască de cîteva ori şi se scutură. Puţin cîte puţin, îşi revine. Senzaţia asta a mai avut-o şi altădată, mai demult, la o petrecere la La Plante. Nu mai aveau haşiş şi au încercat cu diverse produse farmaceutice...

Gustul acru din gură şi limba, aspră ca o bucată de lemn, îi aduc aminte de ceva. Cafeaua. Cea de-a doua ceaşcă de cafea pe care mătuşa Virginie, cu zîmbetul ei cumsecade, de martor mincinos, a forţat-o s-o înghită.

— M-au drogat.

Au drogat-o şi nu a prins, la fel cum s-a întîmplat şi data trecută, la La Plante. De cîteva luni, Rosebud fumează un amestec de tutun şi haşiş. Organismul ei s-a obişnuit. puţin cîte puţin, cu drogul ăsta şi refuză orice alt produs alcaloidal.

Dacă se culcă la loc, va adormi imediat şi va avea parte, la sculare, de o mahmureală înfiorătoare, cu dureri de cap şi tot restul ! Trebuie să se mişte, să respire aer curat. Să dea afară toată porcăria pe care a înghiţit-o, să elimine la maximum.

Se pregăteşte să deschidă larg ferestrele, dar mai întîi stinge veioza, ca să nu atragă ţînţarii. Trage perdelele, deschide o fereastră şi respiră adînc.

Grădina e cufundată în întuneric. Fiarele patrulează, probabil, pe tăcute, atente la cel mai mic zgomot suspect.

Deodată, pe peronul de piatră apare un dreptunghi luminos. Rosebud se uită, intrigată. O uşă se deschide, se aud vagi şuşoteli şi nişte umbre ciudate se decupează pe suprafaţa luminată. E, probabil, poştaşul care fuge.

Cît să fie ceasul ? Nu contează. De data asta, Rosebud s-a trezit de tot. Observă în continuare, dar toate se petrec altfel decît prevăzuse ea.

Mai întîi, desluşeşte silueta ascuţită a lui Pierre-Armand, curbată sub o povară foarte grea, apoi părul blond al Virginiei... cărînd capătul celălalt al unui sul prelung, atins de hernie.

Apar şi cei trei cîini. Se aude vocea şoptită a Virginiei :

— Jos ! Jos !

Ascultători, cîinii se retrag în zona obscură, dar pentru Rosebud rămîn vizibili ochii aurii, care reflectă lumina din living.

Pierre-Armand, cu Virginie şi cu pachetul dispar şi ei în direcţia garajului. Rosebud le reconstituie itinerariul, după zgomotul paşilor pe alee.

Apoi zăvorul se mişcă şi uşa garajului scîrţîie puţin. Se aude cum cei doi ridică uşa port-bagajului Break-ului şi aşază pachetul. După zdrăngănitul de fiare care urmează, se poate deduce că fac acelaşi lucru şi cu bicicleta.

Virginie apare iar, singură. Timp de o clipă, Rosebud îi vede faţa contractată. Virginie a privit în sus, la etajul întîi şi Rosebud s-a aruncat înapoi, deşi era sigură că nu putea fi zărită, pe faţada întunecată.

Virginie nu face nici un zgomot. Probabil a intrat în casă, pentru că lumina s-a stins. Acum iese iar, i se aud paşii pe pietriş. Îi ia pe cîini după ea. Se aude trîntindu-se o portieră şi Break-ul coboară aleea. Rosebud vede aprinzîndu-se luminile din spate, cînd maşina se opreşte în faţa porţii.

Acum Pierre-Armand aprinde farurile din faţă şi, în lumina lor slabă, o vede pe Virginie deschizînd poarta. Break-ul iese. Cîinii vor să se ia după el, dar Virginie, cu un gest, le ordonă să rămînă în parc şi închide poarta pe dinafară.

Au plecat deci, şi l-au luat cu ei şi pe poştaş.

Pentru prima dată, Rosebud e singură în casă.

Chiar singură ?

I-e frică, foarte frică, dar vrea să afle ce se petrece în clădirea asta. Îşi pune blugii, puloverul şi urcă încet, în picioarele goale, scara interzisă, care scîrţîie. Ca să aibă puţină lumină, şi-a luat bricheta. N-a îndrăznit să aprindă becul, de teamă să nu fie văzută de afară.

Sus, descoperă un culoar identic cu cel de la etajul întîi, mărginit, la fel, de patru uşi şi terminîndu-se cu a cincea.

Se opreşte în faţa primei uşi şi ascultă. Casa e mai tăcută ca niciodată, dar asta, în loc să o liniştească, mai mult o sperie.

Îşi înăbuşe un căscat ; nu e momentul să adoarmă. Apasă pe clanţa uşii, care se deschide încet, şi întinde mîna. Flacăra brichetei îi dezvăluie o cameră-debara, în care sînt stivuite nişte geamantane.

Camera următoare e biroul mătușii Virginie, dezordonat și prăfuit, cu pereții acoperiți de rafturi cu cărți — toți pereții, mai puțin unul, pe care e prins un afiș enorm, reprezentînd golful Rio.

Ușa a treia e încuiată, ca și cea de-a patra. A cincea, cea din capăt, dă într-o baie asemănătoare celei de la etajul întîi, dar cu caroiajul albastru.

În cada goală a eșuat un vaporaș de plastic. Alături, pe o mobilă, Rosebud descoperă, uluită, un cîntar de copil, cu coșul lui de răchită.

Știe că cele două etaje sînt construite la fel. Înseamnă că baia comunică cu cea de-a patra cameră, și poate că ușa dintre ele nu e închisă cu cheia.

Rosebud traversează încăperea, așteptîndu-se să-l trezească pe locatarul clandestin. Bricheta, supraîncălzită, i-a ars degetul și a lăsat-o să se stingă. Încet, foarte încet, trage ușa spre ea și își ține respirația.

Aici nu locuiește nici o ființă vie : în liniștea perfectă care domnește, i s-ar auzi respirația.

Adunîndu-și curajul, își aprinde bricheta.

E o cameră de copil, care nu are nimic înfricoșător. Pereții sînt înveseliți de un tapet cu flori multicolore, peste tot sînt împrăștiate jucării, iar pe jos zac cutiuța muzicală și mingea de cauciuc pe care le-a auzit în fiecare noapte.

Într-o nișă, un leagăn mare, împodobit cu funde albastre și acoperit cu o perdeluță de voal. Rosebud se apropie și o ridică : din leagăn, o creatură înfiorătoare, părroasă, nemișcată, o privește cu ochi mari, lipsiți de orice expresie.

Bricheta i se stinge în mînă.

20

Rămîne ţintuită locului, înţepenită de groază, uitînd de bricheta fierbinte, care îi arde degetele. S-ar fi aşteptat la orice, în afară de asta. Inima i se zbate cu putere şi ea o striveşte cu mîna stîngă, încercînd să-şi recapete respiraţia.

Aşa ceva nu e posibil. E un coşmar, născut din drogul pe care i l-au dat. Mai mult ca sigur, a fost acid, L.S.D., ceva ce ea nu a vrut niciodată să ia, pentru că a fost prea des martoră la efectele asupra nenorociţilor „călători".

Dacă visează, atunci nu are de ce se teme. Ceea ce se petrece în imaginaţia ei nu-i va face nici un rău, pentru că nu există. Trebuie să aprindă bricheta şi să se uite mai bine, fără frică.

Ezită puţin şi apasă pe rotiţă. Leagănul e tot acolo, iar creatura dinăuntru, la fel.

Îşi întinde mîna liberă. simţind, la atingerea blănii aspre, că i se face pielea de găină, şi izbucneşte într-un rîs nervos. Apucă ursul de pluş şi îl scuturã.

E un urs mare şi bătrîn, care a avut multe de îndurat. Una dintre urechi îi spînzură, pe jumătate smulsă. Ochii de sticlă, descusuţi, se clatină. O mînă neîndemînatică l-a vopsit la întîmplare, cu un verzui oribil, care i-a adunat blana smocuri-smocuri. E într-adevăr groaznic, dar nu înspăimîntător. E doar o jucărie de copil.

Aruncă ursul la loc în leagăn. Atunci, un mecanism ascuns îl face să scoată un mîrîit răguşit.

Nu se poate abţine şi rîde iar, dar rîsul i se opreşte brusc în gît.

În spatele uşii, chiar lîngă ea, în camera care a rămas neexplorată, s-a auzit o mişcare.

De parcă cineva de pe altă lume s-ar fi frecat cu spatele de perete.

A făcut zgomot, el a auzit-o şi acum o pîndeşte, aşteptînd, ghemuit în spatele uşii, ca atunci cînd o va deschide, să se arunce asupra ei şi s-o omoare...

Luminată slab de flăcăruia care îi tremură în vîrful degetelor, scrutează, fascinată, uşa care desparte cele două încăperi...

I se pare că mînerul se mişcă încet, mai întîi într-un sens, apoi în celălalt.

Vine să o caute. Vrea să o ia...

Nervii o părăsesc, simte o slăbiciune ciudată, picioarele nu o mai ţin şi cade, cu încetinitorul, în tărîmuri necunoscute.

21

Numele ei e Geneviève Montès şi locuieşte la Aix-en-Provence, într-o familie super-burgheză (e fiica proprietarului companiei producătoare de conserve, Emile Montès — întreprindere serioasă, clasată pe locul şase în industria alimentară), cu un tată de cincizeci de ani, divorţat şi recăsătorit cu o silfidă de douăzeci şi opt de ani, care îşi urăşte, într-un mod cordial, fiica vitregă. După colegiu, Geneviève urmează, fără mare pasiune, cursurile Facultăţii de Litere, în aşteptarea măritişului cu vreun moştenitor local.

O viață oarecare, cîteva mici flirturi, un noian de plictiseală și o senzație de sufocare. A urmat mai '68. Prin radio și televiziune, Geneviève descoperă tineri care se zbat, care se zbîrlesc, care mușcă. Face autostopul pînă la Paris și găsește acolo un univers necunoscut, la care se adaptează imediat. În sfîrșit, are și ea impresia că trăiește.

Are numeroase experiențe sexuale, pe cît de scurte, pe atît de dezamăgitoare, se inițiază în marijuana, cunoaște oameni ciudați, de la care învață să refuze total orice convenție și să reacționeze violent împotriva moralei obișnuite.

În iulie, pe cînd așteaptă, împreună cu un grup de zdrențăroși, *charter*-ul care o va duce în India, e recuperată de societatea burgheză, prin intermediul a doi detectivi particulari, în solda lui Montès-tatăl. Au găsit-o cu greu, dar au găsit-o.

A urmat consiliul de familie, cu bunica înlăcrimată, mătușile speriate, verii uluiți, mama vitregă triumfătoare („Eu v-am spus întotdeauna... !") și tatăl îngrozit că a dat naștere unei asemenea progenituri.

O apucă rîsul de fiecare dată cînd își amintește cum a fost.

— Bine, dar ce-ai făcut două luni ? N-ai avut nici un ban la tine ! Cum ai trăit ?

— Am stat la niște prieteni.

— Te-ai lăsat întreținută ?

A dat din umeri.

— Dacă împărțitul unei cutii de sardele în opt și al unei camere de hotel în șase, se poate numi întreținere, atunci da, am fost întreținută.

— Ce oroare ! Sper că n-ai luat cu tine şi păduchii !

Din moment ce nu venise nici cu păduchi, nici cu sifilis, nici cu burta mare, totul se mai putea aranja.

I-au propus următorul tîrg cinstit :

— Dacă îmi promiţi că te întorci la facultate şi-ţi dai examenele aşa cum trebuie, trecem cu buretele peste tot ce ai făcut.

— Şi dacă nu ?

— Dacă nu, foarte simplu, eşti minoră şi te bag la internat pînă la majorat. Asta e.

Ea, vicleană, le-a promis.

După trei luni, în octombrie, la începerea cursurilor, îşi anunţa, triumfătoare, logodna cu Salmon junior, moştenitorul uneia dintre cele mai invidiate averi viticole din regiune. Treizeci şi opt de ani, chel, cu burtică şi o cuperoză înfloritoare, dar miliardar — cu alte cuvinte, un Adonis între Apolloni.

— Fetiţa mea, nici nu-ţi dai seama ce plăcere mi-ai făcut !

Căsătoria a avut loc, în mod solemn, în noiembrie. — Genevieve pretinzîndu-se însărcinată cu domnul, ceea ce, bineînţeles, era o minciună, care grăbise lucrurile — după care tinerii au plecat în voiaj de nuntă în insulele Baleare.

Chiar în ziua sosirii la Palma, Genevieve a fugit de lîngă apoplecticu-i soţ şi a aterizat la Ibiza, unde s-a ascuns, pentru o vreme, la nişte cunoştinţe din vremea lui mai '68.

Alain Salmon, din roz, se făcuse galben : ideea că se va întoarce singur din voiajul de nuntă nu-l încînta

deloc. Pentru a-şi recupera soţia în timp util, a cheltuit o avere, apoi s-a întors ruşinat la pivniţele lui.

De-acum încolo Geneviève şi-a luat numele de Rosebud. Şi-a petrecut iarna în Nepal, dar s-a plictisit rapid de acest paradis superficial şi s-a mutat în Olanda, unde a participat la diverse ceremonii hippy.

În timpul unui raid al poliţiei, a spart capul unui poliţist cu bastonul altuia şi ca urmare a fost expulzată.

A fost identificată la trecerea frontierei, pentru că figura pe cîteva liste de persoane căutate, dar a scăpat seducînd un demn funcţionar, amator de femei.

La Londra, în Insula Wight, Rosebud a continuat să se caute pe sine însăşi. Nu ştia exact ce voia, dar ştia foarte bine ce nu voia : să se întoarcă la Aix şi să devină soţia unui pivnicer model.

La Paris a trăit din expediente, cînd la unul, cînd la altul, şi s-a distrat grozav. Apoi l-a întîlnit pe La Plante, s-a mutat la el pentru o vreme şi a cunoscut tot felul de personaje pasionante.

Într-o seară, s-a oprit lîngă ea o maşină. Şoferul, un bărbat frumos, de treizeci de ani, cu părul lung, negru, cu privirea schimbătoare, a poftit-o :

— Urcă !

Lui Rosebud nu-i era teamă de nimic. Credea că nu i se mai poate întîmpla nimic nou. S-a aşezat lîngă necunoscut şi maşina a pornit. El nu spunea nici un cuvînt, nici măcar nu o privea. A rămas imperturbabil cînd ea, ca să-l scandalizeze, şi-a aprins o ţigaretă cu haşiş şi i-a suflat fumul în nas. A oprit, în fine, în parkingul subteran al unui bloc cu locuinţe de lux.

Un ascensor i-a condus la un apartament cocoţat undeva, aproape de ultimul etaj. Au intrat într-un salon mobilat somptuos şi el i-a arătat un scaun :

— Stai jos. Vrei să bei ceva ?

— Niciodată alcool, nu e bine cînd fumezi haşiş.

— Ai dreptate, nu e bine nici fără haşiş.

El, însă, s-a servit copios cu whisky. Şi-a scos bluzonul de piele de căprioară şi s-a aşezat în faţa ei. Era înalt, cu o constituţie atletică. Bea cu înghiţituri mici, observînd-o pe Rosebud, pînă cînd ea a început să se simtă prost şi i-a aruncat, agresivă :

— Ce vrei de la mine ?

Nici un răspuns.

— Vrei să te culci cu mine ? Trebuie să plăteşti, să ştii.

El continua să bea, tăcut, liniştit.

Rosebud a sărit în picioare :

— Dacă asta îţi ajunge, eu am plecat.

— Nu.

— Cum adică ? Asta e culmea ! Vrei să mă ţii aici ? Eşti bolnav la cap, băiatule !

Auzind-o, a zîmbit.

— Bine. Trebuie să-ţi explic. Eşti căutată de poliţie de aproape doi ani. Asta se numeşte „anchetă în interesul familiei", adică mai întîi al părinţilor tăi...

— A, părinţii mei...

— Ştiu. Şi al soţului tău, un oarecare Alain Salmon, care nu ţi-a înghiţit fuga de acasă. L-ai făcut de rîsul întregului bazin mediteranean. Ţi-a intentat acţiune de divorţ, dar ca să divorţezi e nevoie de două persoane. Deci trebuie să te găsească.

Rosebud a pufnit în rîs, dar necunoscutul începuse să o intereseze.

— Te-au găsit acum şase luni. De-atunci, poliţia îţi supraveghează orice mişcare.

A scos din buzunar o hîrtie şi a început să-i citească tot ce făcuse în ultima vreme, inclusiv diversele aventuri.

— Ar fi putut oricînd să te aresteze şi să te ducă înapoi la Aix, dar n-au făcut-o, la cererea mea.

— Ia te uită ! Eşti un personaj chiar atît de important ?

El a dat din cap, confirmîndu-i.

— Cine eşti, frumosule tenebros cu păr de înger ?

— Poţi să-mi spui Jacques. Aparţin unei organizaţii oarecum ieşite din comun şi am intervenit în favoarea ta în speranţa că într-o bună zi ai să-mi faci şi tu un serviciu.

— Şi după cîte înţeleg, ziua asta a sosit ?

— Da.

Domnul Jacques şi-a mai umplut un pahar, pe care l-a băut tot ca pe primul, cu înghiţituri mici.

— Uite ce e. Tu îi frecventezi pe marginali, o categorie de populaţie extrem de mobilă şi greu de situat. Între ei, grupurile se fac şi se desfac cu rapiditate, în ritmul anotimpurilor. Tinerii se iau la întrecere cu soarele.

— Pentru că soarele e singura lor avere !

— Dacă vrei. Dar, în mijlocul acestei pulberi de paraziţi, care sînt inofensivi în sine, pentru că trăiesc din deşeurile societăţii zise de consum, s-au strecurat şi indivizi periculoşi.

— De exemplu ?

— De exemplu, traficanţii de carne omenească ! Cîţi dintre băieţii şi fetele astea încolţite, mereu în căutare de bani, dispar definitiv în fiecare an ? Poţi să-mi spui o cifră ?

— N-am nici o idee.

— Mii şi mii. Unii crapă pur şi simplu, undeva la margine de drum, în Katmandu sau în California, abrutizaţi de droguri, putrezi de boli sau victime ale malnutriţiei. Dar cei mai mulţi dispar cu adevărat şi umplu bordelurile din Orientul Mijlociu sau din America de Sud.

— Se poate. Şi ce mă priveşte asta ? Pînă acum, lupii cei răi n-au pus încă laba pe mine.

— Lupii aceştia, nu, dar *ceilalţi*, da.

Rosebud şi-a înălţat sprîncenele :

— Care, ceilalţi ?

— Traficanţii de droguri !

Ea a zîmbit, dispreţuitoare :

— Parcă l-aş auzi pe tata cînd i-am spus ce fumez ! Droguri ! E un cuvînt prea mare pentru ceva atît de lipsit de importanţă. Am impresia că marijuana e mai puţin nocivă decît tutunul Regiei ! Şi în orice caz, mult mai puţin nocivă decît whisky-ul ! Mai întîi, că nu dă obişnuinţă !

— Poate că nu. Dar într-o zi, ţi se pare aşa de inofensivă încît vrei să încerci ceva mai tare. Şi ajungi la heroină... Aici apar traficanţii de care îţi spuneam ! Care nu-şi scot cîştigul vînzînd haşiş sau marijuana de un franc ţigara ! E adevărat, le furnizează, la preţuri

mici, pentru că în felul acesta își condiționează viitorii cumpărători de heroină.

— Foarte frumoasă lecție de morală, dar îmi permit să-ți atrag atenția că, printre hippies, nimeni nu se scaldă în bani. Țigara de un franc e deja un lux, ori, am auzit că prețul heroinei sau al cocainei e de o sută de ori mai mare...

Domnul Jacques a aprobat, cu un zîmbet, acest raționament, care mergea chiar în sensul pe care îl dorea el :

— Tocmai din cauza asta, pentru a-și procura otrava de care are nevoie, intoxicatul va face orice, comițînd orice delict : de la furt, prostituție, trafic cu diverse lucruri, pînă la crimă... Acum ai înțeles ce voiam să spun ?

— Am înțeles, dar tot nu pricep care-i rostul meu în acest sistem.

— După cîte știu, acum ești amanta numitului Gérard Marcelin, căruia i se spune La Plante sau Rémi d'Hautsol, și care este unul dintre cei mai activi plasatori de hașiș din cercurile care mă interesează.

— De hașiș, da, dar pot să vă jur că nu s-a murdărit niciodată cu trafic de cocaină... Întotdeauna mi-a spus că asta îl dezgustă. Doar n-o să-l arestați pentru cîteva grame de haşiş !

— Cîteva grame ! Biroul de stupefiante îl urmărește de luni de zile. Vinde aproape cinci sute de grame de hașiș în două săptămîni. E enorm.

— Dar el nu e decît un intermediar ! Are un cîștig mic la fiecare livrare, știu asta foarte bine !

— De acord. La Plante e un vînat mărunt. Nu ne interesează. Dar tu nu știi, cum nu știe nici el, că în fiecare pachet de haşiş pe care îl primește și îl vinde. se află o oarecare cantitate de heroină. E manipulat de grangurii cei mari ai drogului, care rămîn întotdeauna în umbră. Speram că tu ne vei ajuta ca, urmînd filiera, să ajungem pînă la ticăloşii care cîştigă averi omorîndu-i cu bună ştiinţă pe bieţii tineri naivi !

De data asta, Rosebud s-a ridicat de-a binelea.

— Să nu vă bizuiţi pe mine că am să fac pe Iuda şi am să-mi trădez prietenii ! Mă duc chiar acum să-i spun lui La Plante ce se întîmplă. Să nu încerci să te iei după mine, escrocule !

A ieşit, trîntind uşa. În holul de la parter, doi bărbaţi au luat-o de braţ.

— Poliţia. Veniţi cu noi.

După douăzeci şi opt de ore de stat la poliţie, Rosebud s-a simţit mai puţin energică. Cu atît mai mult cu cît comisarul care a preluat cazul nu s-a purtat deloc cu mănuşi.

— Noi vă vom înapoia familiei, dar întîi va trebui să răspundeţi la cîteva capete de acuzare. Trec peste numeroasele plîngeri de furt calificat pe care le-am primit împotriva dumneavoastră : rochii de la magazine de modă, diverse bunuri alimentare de la supermagazine, furtişaguri mărunte prin hoteluri... cea mai gravă, însă, e inculparea pentru complicitate într-un trafic de droguri. Pentru care aţi putea lua zece ani.

Auzind asta, ea a suspinat şi a spus :
— Aş putea să vorbesc cu domnul Jacques ?

Îl urăşte pe acest Jacques care lucrează cu Biroul de Narcotice, şi se urăşte şi pe ea pentru ceea ce a acceptat să facă. S-a simţit obligată să-l părăsească pe La Plante, aşa trădarea i s-a părut mai mică. N-ar fi putut să continue să-l mintă şi, în acelaşi timp, să stea la el şi să-i mănînce mîncarea.

La Plante a folosit-o drept comisionar, aşa cum fusese prevăzut. La intervale neregulate, îi lasă cîte un bileţel la bistrou, ea se duce la el, ia un pachet închis ermetic şi îl aduce la hotel, în camera ei, unde aşteaptă să i-l ceară cineva.

Aşa cum a convenit cu domnul Jacques, de fiecare dată deschide pachetul şi scoate un al doilea pachet, mai mic, pierdut în mijlocul săculeţilor cu haşiş, în care se află o pudră albă. Apoi închide pachetul la loc şi i-l dă celuilalt comisionar.

Filiera e compusă dintr-o mulţime de intermediari. Au trecut mai mult de două luni pînă cînd, la capătul celălalt, unul din organizatori a observat că heroina s-a pierdut pe drum.

Hoţul putea fi oricare intermediar. Trebuiau deci testaţi toţi, pe rînd. Şi pentru asta e nevoie de timp, dar, totuşi, mai puţin decît pentru constituirea unei noi filiere.

Ca urmare, într-o zi, doi bărbaţi, într-o maşină oarecare, au venit să ceară informaţii despre Rosebud. L-au vizitat şi pe La Plante, pe lîngă care s-au dat drept

poliţişti. El nu-i cunoştea, habar nu avea că în faţa lui stăteau doi dintre membrii statului-major...

Atunci Rosebud a fugit. Îşi jucase destul rolul de nadă. Acum domnul Jacques trebuia să-i asigure protecţia, dar el, cu indiferenţa marilor căpetenii, a lăsat-o în voia soartei.

Şi-a amintit atunci de anunţul acela, căruia îi răspunsese ea, în numele lui Bogey, şi s-a grăbit să se refugieze pe o proprietate normandă, unde se întîmplă lucruri înfricoşătoare...

Încet, încet, începe să se trezească. O doare capul. Cînd a căzut, s-a lovit, probabil, foarte tare. Deschide ochii. Nu-i nevoie să întrebe „Unde mă aflu ?“ E tot în camera de copil, şi în jurul ei întunericul e dens ca o apă.

22

Se aşază jos. Fiecare gest îi cere un efort gigantic. Are o migrenă. Foşnetul se aude iar, abia perceptibil. Creatura e tot în camera de alături ? Nu cumva a intrat aici, cînd Rosebud era leşinată ? Nu cumva chiar în clipa asta stă aplecată deasupra ei, gata să se arunce ?

Rosebud se ghemuieşte cu picioarele sub ea. Pipăie cu mîinile pe podea şi prinde între degete un obiect mic, dreptunghiular. E bricheta.

Strînge bine în mînă această protecţie derizorie şi ascultă. Din nou, s-a lăsat o tăcere adîncă. Se forţează să se mişte : doar n-o să rămînă aici toată noaptea, pînă la întoarcerea Virginiei şi a lui Pierre-Armand.

Trebuie să facă ceva... să iasă din camera asta înfricoşătoare, să fugă cît mai departe de casa asta...

Numără pînă la cinci, apoi pînă la zece şi aprinde bricheta. Flacăra minusculă o orbeşte, îi răneşte ochii pînă la lacrimi. Clipeşte, îşi ridică mîna tremurătoare şi regăseşte tapetul în culori vii, mingea cea mare şi roşie, leagănul nemişcat — urme obişnuite ale prezenţei unui copil, nimic altceva.

Se ridică, se apropie de uşa vecină şi îşi dă seama că e blocată, de partea ei, cu două încuietori solide. Creatura e închisă.

Suspină de uşurare şi mai prinde puţin curaj.

Îşi lipeşte faţa de uşă şi şopteşte :

— E cineva acolo ?

Drept răspuns, se aude un fel de gîfîit răguşit, aproape, atît de aproape ! Se dă fără să vrea înapoi, tremurînd din toate încheieturile.

— Cine eşti ?

Altă mişcare lîngă uşă dar fără nici un răspuns.

— De ce nu spui nimic ?

De data asta, se aude un geamăt oribil, un geamăt care exprimă o asemenea durere, încît Rosebud se cutremură. Un fel de fascinaţie ciudată o atrage spre uşă. Vrea să vadă ce e în spatele ei, ştie că, oricine sau orice ar fi, e o fiinţă care suferă.

Pune mîna pe încuietoarea de sus şi întoarce butonul.

Pierre-Armand, epuizat, nu mai e în stare să conducă. Pe drumul de întoarcere conduce Virginie. Totul a mers destul de bine. L-au lăsat pe poştaş în pădure.

pe un drum forestier, mărginit de stînci negre. Pierre-Armand a rupt bicicleta şi a aşezat-o în aşa fel încît să simuleze un accident. Pentru nişte observatori mai puţin scrupuloşi, poştaşul, pedalînd pe sub copaci, se împiedicase de o rădăcină şi, în cădere, se lovise cu capul de o stîncă. Apoi... cu puţin noroc, rozătorii nocturni vor fi făcuţi răspunzători pentru starea feţei lui.

Nu le mai rămîne decît să se întoarcă. Dar la doi kilometri de Domeniu, cînd Break-ul intră pe şoseaua departamentală, Virginie frînează atît de brusc încît motorul se opreşte şi Pierre-Armand se loveşte cu fruntea de parbriz. Protestează, enervat, în timp ce Virginie stinge farurile.

— Ai fi putut să-mi spui înainte !

— Şi ei, la fel !

Face rapid marşarier, ca să intre la adăpost, în frunziş, şi Pierre-Armand descoperă motivul unei manevre atît de bruşte : camioneta jandarmeriei trece pe lîngă ei, cu viteză mică. Mormăie :

— Tîmpiţii !

— Şi doar ştiam. Ne-au spus, doar, că patrulează din cauza hoţilor...

— Dacă ne-au văzut...

Tace. E inutil să mai spună ceva. În portbagaj zace, împăturită în opt, o prelată plină de pete revelatoare...

Dar camioneta îi depăşeşte fără să se oprească. Virginie, nervoasă caută o ţigară şi şi-o aprinde. Trage rapid cîteva fumuri, apoi i-o dă celuilalt, care o ia cu lăcomie. Rămîn un timp nemişcaţi, împărţind ţigara pînă cînd se stinge.

— Crezi că mai trec înapoi ?

— Mai mult ca sigur. Numai de nu le-ar veni ideea să cerceteze prin pădure !

Break-ul pornește, cu luminile stinse. În curînd se va face zi, orizontul se luminează și Virginie distinge destul de bine panglica de culoare închisă a șoselei, ca să nu mai aibă nevoie de faruri.

Iată, silueta înaltă a Domeniului se profilează în spatele copacilor.

Pierre-Armand coboară, ca să deschidă poarta. Cei trei cîini îi întîmpină în același loc, de parcă nu s-ar fi mișcat de la plecarea stăpînilor.

Virginie duce Break-ul la garaj și îi șoptește :

— Mă duc repede să văd dacă sus totul e în ordine.

— Sper, din tot sufletul. Ce zi, Doamne, ce zi !

Virginie intră în casa cufundată în întuneric, aprinde lumina pe scară, urcă fără zgomot și împinge ușa în spatele căreia Rosebud trebuie să doarmă un somn de plumb.

Printre gene, înghețată de spaimă, Rosebud vede ușa deschizîndu-se și capul blond, puțin zbîrlit, al Virginiei, strecurîndu-se în cameră.

Sub așternut, Rosebud, care nu a mai avut timp să se dezbrace, strînge pumnii. Dacă Virginie bănuiește ceva și ridică cearșaful ? Preferă să-și alunge din minte întrebarea, într-atît o înspăimîntă răspunsul.

Se silește să respire regulat, ca și cum ar fi dormit. Trece o veșnicie, apoi capul blond se retrage și ușa se închide fără un foșnet.

Acum Rosebud încearcă să se destindă. Dacă reuşeşte să rămînă în viaţă pînă dimineaţa, a mai cîştigat o zi. E cam puţin, o zi, cînd ai o viaţă înainte, pe care vrei s-o trăieşti din plin.

După scîrţîitul uşor care se aude, Virginie e la etajul al doilea. Rosebud, cu ochii aţintiţi în tavan, îi urmăreşte mişcările. Acum trece prin baie, traversează camera de copil, deschide încuietorile, una după alta...

Nu trebuie să se mai gîndească la nimic. Să încerce să uite. Dar va putea, oare ? I-e teamă că toată viaţa ei — care speră că va fi lungă — va avea coşmaruri.

Sus, Virginie se întoarce în baie. Se aude apa curgînd, apoi iarăşi paşi în camera creaturii... Şi iar răsună îngrozitoarea cutiuţă cu muzică, şi iar se aude sărind mingea cea roşie !

L-au omorît pe poştaş, l-au hăcuit ca nişte măcelari.

Coborînd în graba mare, după ce a auzit motorul Break-ului intrînd în parc, Rosebud, împinsă de o intuiţie nebunească, a aruncat o privire în camera Virginiei. Era sînge peste tot.

Trebuie să facă ceva, să-l prevină pe domnul Jacques, să-l cheme în ajutor. Dacă va şti că e prizoniera unor asemenea monştri, va interveni, nu se poate altfel.

După ce vor adormi, ea va coborî în living, să-i telefoneze.

Dar oare monştrii obişnuiesc să doarmă ?

Ştie că, dacă o prind, or s-o omoare fără milă, dar îşi asumă riscul. Orice, mai bine decît să stea fără să

facă nimic, aşteptînd, ca mielul la tăiere, lovitura de graţie.

Pierre-Armand s-a culcat, Virginie la fel. Au avut o zi grea, trebuie să fie morţi de oboseală. Dorm, trebuie să doarmă.

Rosebud se strecoară afară din cameră. Pe culoar, primele licăriri ale zilei care începe scaldă pereţii într-un cenuşiu rece. În living, Rosebud se ghemuieşte, se face mică şi ia aparatul în braţe.

Cu infinite precauţiuni, ridică receptorul, formează, cu greu, numărul, duce receptorul la ureche şi aşteaptă...

Nu se aude nimic. Închide, ridică din nou şi ascultă. Nimic. Nici un fel de ton. Telefonul e mort.

Mătuşa Virginie, suspicioasă, a tăiat, probabil, linia, înainte de a pleca.

Rosebud simte că ochii i se umplu cu lacrimi de neputinţă. Hohoteşte înăbuşit, ca o fetiţă care plînge de frică.

Cei trei cîini, aliniaţi perfect, cu capul puţin aplecat, o observă prin fereastră. O aşteaptă să iasă.

23

Ca o persoană metodică ce e, Pierre-Armand, abia sculat, face cafeaua. Pînă fierbe decoctul, face puţină ordine prin bucătărie, ascultînd ştirile la un radio mic, portabil.

Deschide imensul congelator şi ia, de pe raftul de sus, o bucată mare de carne, o împachetează în hîrtie impregnată şi o pune în chiuvetă, ca să se dezgheţe încet, la temperatura camerei. E ultima rămăşiţă din

puicuţa cea slăbănoagă, cum o chema oare ? A, da, Françoise. Fata asta n-a făcut deloc vechime la ei. În ziua de azi nu te mai poţi bizui pe servitori.

Buletinul de ştiri de la ora 9 se încheie cu anunţarea unui nou ultimatum în Orientul Mijlociu. Pierre-Armand dă din cap ; e pacifist, a fost întotdeauna împotriva vărsărilor de sînge inutile. În tinereţea lui, dacă aşa ceva ar fi fost posibil, s-ar fi numărat printre cei care refuză să îndeplinească serviciul militar, pe temeiul scrupulelor de conştiinţă... Din fericire, n-a fost nevoie să ajungă la asta ; a fost reformat din cauza constituţiei lui fragile.

Îşi savurează cafeaua parfumată, bătînd în acelaşi timp, cu mîna ritmul unei melodii care se difuzează la radio. E o formaţie care se numeşte *Chicago Transit Authority*. De unde or fi scoţînd asemenea nume ?

Pierre-Armand, care are în faţă o dimineaţă încărcată, şi-a pus hainele de lucru : o salopetă albastră de mecanic, veche şi decolorată, cîrpită peste tot, dar în care se simte cel mai bine.

Virginie, care a dormit cu el, mai doarme şi acum, iar de pe faţa ei nu a dispărut crisparea de azi-noapte. Roselyne, în camera căreia a aruncat o privire înainte de a coborî la bucătărie, e şi ea încă în pat. În schimb, sus, micuţul e extrem de agitat. Noroc că doctorul soseşte chiar astă-seară.

De fapt, pînă vine el se va mai linişti, pentru că după-masă i-o vor aduce pe bona cea nouă. Sau, mă rog, fosta bonă.

Gîndindu-se la corvoada care îl aşteaptă, Pierre-Armand suspină. Alt cadavru care trebuie tăiat şi dezosat, capul fiert, hainele incinerate, în grădină trebuie plantat alt păr... Însă toate astea le va face mîine, după plecarea doctorului Moreau. Pînă atunci, trupul Roselynei va fi depus în congelator, cum au mai făcut şi altădată.

Nu trebuie să-l lase acolo prea mult, pentru că înţepeneşte şi nu mai poate fi tăiat fără să se încingă fierăstrăul. Şi nu are rost să strice o unealtă atît de preţioasă.

După ce şi-a băut cafeaua şi a ronţăit două tartine cu unt, Pierre-Armand se scoală, oftînd. La treabă ! Mai întîi, trebuie să spele bine interiorul Break-ului de urmele de sînge. Bicicleta poştaşului a lăsat şi ea o urmă — o pată urîtă, neagră, de ulei, care ar trebui să iasă cu talc.

Cîinii îl întîmpină cu bucurie. El îi scarpină între urechi.

— Jos, Dracula ! Nu sări, Frankenstein ! Gata, King-Kong !

Se grăbeşte. Are atîtea de făcut !... Trebuie să curețe şi camera Virginiei. După ora 11, poate să se pregătească pentru vizita jandarmilor. Chiar acum, probabil, la Amfreville, poştaşul e aşteptat la lucru. Vor trimite un emisar la el acasă, o vor găsi pe soţia lui în lacrimi şi jandarmii vor începe vînătoarea... Dacă au cît de cît ceva în cap, vor face mai întîi turul locuinţelor din împrejurimi. În casă nu trebuie să rămînă nici o urmă suspectă. Totul trebuie să fie impecabil.

Rosebud şi-a făcut un plan, cum să evadeze din închisoarea asta sinistră, mai înainte să-i devină mormînt.

E necesar să aştepte masa de prînz. Pînă atunci, va încerca să reziste, să se poarte ca de obicei, să ascundă groaza pe care i-o inspiră oamenii aceştia. E greu, foarte greu. Ştie că o să-i vină să urle de fiecare dată cînd Virginie sau Pierre-Armand se vor apropia de ea...

Îşi face pregătirile cu mare grijă. Îşi ascunde cizmele sub pantaloni. În jurul şoldurilor îşi potriveşte o centură de piele, care, la nevoie, îi va servi drept armă de apărare.

În fundul buzunarului ascunde o cutiuţă.

Apoi îşi ia inima în dinţi şi iese din cameră, cu aerul ameţit al cuiva care a dormit prea mult. Pe culoar se întîlneşte cu Virginie, ce pare să fi îmbătrînit cu cîţiva ani într-o singură noapte. Încă nu şi-a dat cu fond de ten iar pielea ei, de o albeaţă nesănătoasă, are o infinitate de riduri mici. Coboară de la etajul doi, cu o ceaşcă goală în mînă, pe care i-o întinde fetei.

— Pune asta la vasele murdare, Roselyne. Vin şi cu peste zece minute, sînt multe de pregătit pentru diseară. Avem invitaţi.

— Bine, doamnă.

Rosebud şi-a plecat privirea, pentru ca cealaltă să nu-i ghicească starea de spirit. Dar Virginie o apucă de bărbie, silind-o să i se uite în ochi :

— Ce ai ? Nu te simţi bine ?

— Mă doare capul. Cred că am dormit prea mult, sînt ameţită. Cît e ceasul ?

— Aproape ora 10.

— Oh ! Îmi pare rău, ceasul meu a stat...

— N-are nici o importanţă, fetiţo, aici nu ţinem la etichetă, cred că ţi-ai dat seama pînă acum ! Du-te, fă-ţi o cafea şi sînt sigură că te vei simţi mai bine.

— Da, doamnă, mulţumesc, doamnă.

Dacă n-ar fi văzut tot ce văzuse noaptea trecută, Rosebud n-ar fi putut că creadă nici o clipă că femeia aceea drăguţă, cu un aer matern, e de fapt o criminală.

Simte un frison rece între omoplaţi şi se refugiază la bucătărie, domeniul ei. Pierre-Armand e în garaj, unde spală Break-ul cu apă din abundenţă. Virginie îşi face toaleta. Acum e momentul ideal să încerce să dea telefon.

Dar telefonul e la fel de tăcut.

Fetei încep să i se perinde prin minte tot felul de idei absurde, născute din disperare. Să scrie un bileţel, în care să ceară ajutor, şi să-l arunce peste zid... Ce proastă e, o să cadă pe cîmp, sau pe vreo potecă neumblată, unde nimeni n-o să-l găsească ! Sau, profitînd o clipă de neatenţia lui Pierre-Armand, să-i dea cu ceva în cap, să ia Break-ul şi să fugă... Nu, cîinii n-o vor lăsa niciodată să se apropie de stăpîn.

Şi dacă l-ar pîndi cînd intră în casă ? N-o să mai poată ieşi, tot din cauza cîinilor.

Nu, cel mai bine e să aibă răbdare şi să respecte planul pe care şi l-a făcut în noaptea asta de nesomn.

Şi chiar acum apare Pierre-Armand, care exclamă, cu un zîmbet blînd :

— Ei, ce faci leneşo ? Ştii cît e ceasul ?

— Nu înţeleg ce mi s-a întîmplat. Parcă mi-ar fi dat cineva cu ceva în cap.

Îşi arată compasiunea, ipocritul, îi sugerează să ia o aspirină şi dispare la etaj. Se duce probabil să vadă şi el ce face celălalt... Prizonierul.

Din nou, simte un fior în tot trupul.

Cînd a deblocat a doua oară încuietoarea, Rosebud îşi ţinea bricheta aprinsă. A deschis uşa foarte repede, dintr-o dată, provocînd un curent de aer care a stins flacăra.

Dar, într-o fracţiune de secundă, a văzut !

A mai avut atîta prezenţă de spirit să trîntească uşa şi să se lase cu toată greutatea pe ea, pe cînd celălalt se arunca asupra ei.

O clipă, a simţit cum degetele umede de transpiraţie îi alunecau pe butonul metalic, care nu mai voia să se rotească...

În sfîrşit, s-a auzit o pocnitură şi mecanismul şi-a reintegrat lăcaşul, exact în momentul cînd prizonierul începuse să zgîlţîie uşa.

Încuietoarea a doua a mers mult mai uşor.

Cînd îşi aminteşte ce a văzut, nu-i vine să creadă. În încăperea vecină camerei de copii se află un bebeluş, îmbrăcat într-o salopetă de bumbac bleu. Un bebeluş gigantic, mai înalt şi mai gras ca Rosebud. Un bebeluş de vreo douăzeci de ani, cu un cap enorm de hidrocefal, doi ochi mari, ieşiţi din orbite, şi o gură băloasă.

Îmbrăcămintea e cea care îl face grotesc — salopeta aceea de sugar, imensă, acoperindu-l din cap pînă la picioare... Și colacul de cauciuc care-i înconjoară fruntea, ca să nu se lovească atunci cînd cade !

E de necrezut cîte lucruri poate înregistra creierul omenesc, într-o fracțiune de secundă !

Apariția asta, Rosebud n-o va uita pînă la moarte.

PARTEA A PATRA

TOCĂNIŢĂ DE VIŢEL — SPECIALITATEA MEA (urmare)

Sosul se toarnă peste bucăţile de carne şi se lasă la foc mic încă zece minute. Apoi, cu gălbenuşul şi cu zeama de lămîie, se face un rîntaş...

24

Cînd vine ora de masă a cîinilor, carnea care le-a fost destinată nu s-a dezgheţat încă. Nu va putea fi consumată decît spre seară şi ei, de foame, au devenit nervoşi.

— Roselyne, spune Virginie, fii drăguţă, fierbe-le animalelor nişte orez, ceva mai mult, într-o oală. Amestecă-l cu trei cutii de conserve speciale, apoi lasă-l să se răcească, mă rog, ştii tu cum.

Virginie e foarte ocupată. Toacă, pregăteşte sosuri, căleşte ceapa într-o tigaie, toate pentru cina de gală de diseară.

Rosebud e încîntată. Întîmplarea îi vine în ajutor. Cînd orezul se umflă, mai să dea peste margine, aruncă apa, îl spală cu apă rece ca să scoată amidonul şi îl varsă într-o cădiţă, pentru „căţeluşi".

Deschide cutiile de pateu, le toarnă deasupra şi amestecă îndelung. Virginie nu se uită deloc la ce face

ea. Atunci Rosebud își scoate cutiuța din buzunar, o deschide și scutură jumătate din conținut peste mîncarea cîinilor.

În mod normal, asta ar trebui să-i adoarmă pînă la noapte. E haşiş de cea mai bună calitate.

Virginie, ocupată cu cratițele ei, nu a văzut nimic.

Rosebund iese cu cădița. Cîinii o înconjoară imediat, ea pune mîncarea jos și fuge.

Frankenstein, King-Kong și Dracula mănîncă după un ritual, mereu același. Mai întîi, Dracula, *pater familias*, înfipt solid pe labele din spate, mîrîie sălbatic, interzicîndu-le celorlalți să-și bage nasul în mîncare.

Frankenstein și King-Kong scheaună pînă cînd șeful haitei gustă din mîncare, după care iau poziție în jurul troacei și se îndoapă, care mai de care.

Văzîndu-i mîncînd cu atîta poftă, Rosebud e încîntată. Se teme ca nu cumva bestiilor să li se pară că mîncarea are un gust ciudat și, frustrate, să se arunce asupra ei, împărțindu-și cele cincizeci de kilograme de carne proaspătă și rozătă.

— Roselyne ! Te rog, fii bună, taie roșiile astea în felii subțiri și fă, într-un castronaș, o vinegretă așa cum trebuie, cu verdeață, pentru la prînz. Mi-e o foame...

— De cîine ! lasă să-i scape Rosebud, după care își mușcă limba.

Dar Virginie izbucnește în rîs. Un rîs, totuși, puțin forțat.

— Ai curaj fetițo ! Bravo !

Dă-i înainte, hoaşcă, spune tot ce vrei. Roselyne, micuța Roselyne, cea bună la toate, o să-ți facă o vinegretă de să te lingi pe degete.

— Aşa e bine, doamnă ?

— Ia să vedem.

Virginie ia puţin sos pe deget şi gustă.

— Aproape. Mai pune o linguriţă de muştar şi o să fie perfect, nouă ne place să mîncăm mai condimentat. Şi mai taie două, trei roşii — ştii ce poftă de mîncare avem.

Da, da, ştiu. Sîntem trei... şi mîncăm cît patru. Roşiile proaspete sînt bune pentru bebeluşi, îi ajută să crească.

Rosebud a înţeles că monstrului de la etajul doi i se dă de mîncare între orele normale de masă. Virginie vine pe furiş la bucătărie, ia resturile, care sînt întotdeauna abundente, apoi le duce progeniturii ei abominabile.

În timp ce varsă vinegreta în supieră, Rosebud face cîteva socoteli rapide. Anormalul, după înălţime, pare adult. Are, probabil, între optsprezece şi douăzeci de ani. Mătuşa Virginie, fără machiaj, are în jur de patruzeci şi cinci. Copilul l-a făcut, probabil, cu Pierre-Armand, la puţin timp după război.

Dacă un copil nu are o malformaţie fizică, nu poţi să-ţi dai seama imediat că e anormal. Cînd afli, eşti deja ataşat de el, nu te mai poţi hotărî să te desparţi... Dar ţi-e ruşine să ieşi cu el în lume.

Rosebud simte că o apucă mila pentru bietul deşeu uman, care nu iese niciodată din camera lui capitonată... Copilul plăteşte pentru o greşeală care nu-i a lui, pentru care nu e cu nimic răspunzător. Nu el a vrut să se nască, şi atunci, cu ce drept e tratat ca un criminal ?

Dă din umeri. Gata cu sentimentalismele. Ce poate să-i facă ea, handicapatului ăstuia, cu salopeta lui de sugar cu tot ? Dacă Virginie l-ar fi lăsat în grija unei instituţii, ar fi trăit la fel de izolat de lumea exterioară.

— Ai terminat ? Du-te să pui masa. După cruditäţi, mîncăm friptura care a mai rămas, să o pui la cuptor. La sfîrşit, ca de obicei, fructe şi brînză.

Ce o fi făcînd Pierre-Armand, acolo, la etaj, de mai bine de o oră, cu toate găleţile, cîrpele şi detergenţii pe care le-a luat cu el ? Face curăţenie în cameră pentru vizitatorul pe care îl aşteaptă diseară ? În cazul ăsta, ar trebui să schimbe şi salteaua !

În timp ce pune masa, Rosebud îşi aminteşte de telefon. Curioasă, se apropie şi duce receptorul la ureche : tonul a revenit. Excelent, înseamnă că au pus siguranţele la loc. Cînd vor adormi, Rosebud va telefona la poliţie, care o va scoate din viesparul ăsta. Domnul Jacques, acum cinci zile, nu i-a asigurat nici un fel de protecţie, deci e inutil să-i ceară ajutor. Din momentul în care nu i-a mai fost de nici un folos, a aruncat-o ca pe un gunoi.

Profitînd de faptul că e singură, presară şi pe vinegretă puţin haşiş. Le place să mănînce condimentat ; după condimentul ăsta n-or să se mai scoale, monştrii !

— Pierre-Armand ! strigă Virginie. La masă !

În grădină, cîinii, sătui, se hîrjonesc cu vioiciune şi latră frenetic. Rosebud îi observă neliniştită. I se par prea vioi. De parcă drogul pe care l-au înghiţit, în loc să-i adoarmă, i-a excitat.

Ca să verifice ipoteza, Rosebud se duce să vadă ce se întîmplă cu patronii, în sufragerie. Par şi ei în plină formă, deşi au golit sosiera...

Asta o neliniştește şi mai mult. Din cîte a auzit, efectele haşişului sînt foarte diferite, în funcţie de individ şi de modul de absorbţie. S-ar putea ca, luat pe cale bucală, să nu dea decît o asemenea reacţie !

Cînd le serveşte friptura, Virginie îi surîde :

— Găteşti foarte bine, drăguţo. Sînt mulţumită de tine.

— Mulţumesc, doamnă.

Pierre-Armand adăugă şi el, zîmbind ciudat :

— Văd că ai trecut cu bine perioada de probă. Cred că te vom păstra cu noi...

— Ai fi putut să te abţii de la ironia asta de prost gust ! se indignează Virginie, după plecarea bonei.

El dă din umeri.

— N-a fost nici o ironie. E o simplă constatare a unei stări de fapt. Mai aşteptăm pînă la ora siestei. La trei şi jumătate o trezim, şi o ducem sus, sub pretextul că trebuie să cureţe la tine în birou sau să pregătească aşternutul pentru doctor.

— La trei şi jumătate ! Aşa devreme ?

— Ascultă, ştii şi tu că micuţul are reacţii imprevizibile. Uneori se întîmplă să se distreze cîteva ore cu o fată înainte să...

— Taci !

— Totul trebuie să se termine, iar curăţenia să fie făcută înainte de venirea lui Moreau ! Doar n-o să-l

punem să-l examineze într-o cameră plină de sînge ! Nu-i el prea deştept, dar tot o să i se pară ciudat !

Vorbind, fără să-şi dea seama, au ridicat tonul. De fapt, de ce s-ar teme ? Nici prin gînd nu le trece că micuţa bonă, cu urechea lipită de uşă, a auzit tot.

25

Virginie dă la o parte farfuria pentru desert, înăbuşindu-şi un căscat.

— Mă simt obosită, amorţită...

— Nici nu e de mirare, după ziua şi noaptea de ieri ! O cafea bună o să te învioreze.

Pierre-Armand sună clopoţelul. Apare Roselyne, albă ca varul, purtînd platoul cu cafelele. Mîinile îi tremură atît de tare încît, cînd pune ceştile pe masă, sparge o farfurioară. Nu-i nimic, fetiţo. Nu prea pare în apele ei ; să se ducă mai bine să-şi facă liniştită siesta.

Virginie serveşte cafeaua.

— Crezi că bănuieşte ceva ?

— S-ar putea. Şi ce dacă ? Frica nu te păzeşte de pericol. Cafeaua asta are un gust ciudat, nu ţi se pare ?

— Nu. Poate că a fiert prea mult... Mai dă-mi o ceaşcă, trebuie să mă lupt cu somnul.

— Du-te să te culci, draga mea. Lasă-mă să mă ocup eu de toate, sînt obişnuit.

— Nu. Trebuie să mă duc la micuţ, să-i fac toaleta şi să-i dau să mănînce.

Rosebud, în bucătărie, încearcă în zadar să-şi stăpînească tremurul mîinilor. Deci asta-i soarta pe care i-au rezervat-o. La trei şi jumătate, peste mai puţin de o oră, vor veni să o ia şi să o ducă la etajul doi, în camera monstrului...

Cînd a auzit, a pus în cafea şi restul de haşiş, cu speranţa că doza asta îi va ucide pe cei doi sadici, regretînd că nu are la îndemînă decît haşiş, în loc de arsenic sau stricnină...

Se aud paşii grei ai Virginiei, care urcă scara. La etajul întîi se opresc o clipă, apoi îşi reiau ascensiunea.

Pierre-Armand mai rămîne în living, să fumeze o ţigară şi să o asculte pe M-me Soleil la radioul cu tranzistori...

În parc, cei trei cîini par la fel de vioi. Bestiile !

După ce a urcat cu platoul cu fructe, Virginie a simţit un rău ciudat. Puncte roşii, albastre, multicolore, ca o perdea de perle, i se perindă prin faţa ochilor, apoi dispar. Oboseala e de vină.

Traversează baia şi camera de copil, deblochează cele două încuietori, trage uşa şi intră cu o expresie transfigurată de bucurie.

Copilul e acolo — îmbrăcat în salopeta pe care, de curînd, şi-a murdărit-o — pe covorul gros care acoperă podeaua. Cînd i se face somn, se întinde pe saltea.

Cînd o vede, îşi întinde braţele spre Virginie, care pune platoul jos şi îl ceartă, de formă :

— Gérard, puiule rău, iar ai făcut pipilică ! Mami s-a supărat pe tine, să ştii !

Îl ia în braţe şi el rîde, din gură îi curg bale şi scoate nişte sunete de parcă ar suge.

— Da, scumpule, ţi-e foame. Acum mănînci, iar pe urmă mami te face frumos. O să ai o fetiţă drăguţă cu care să te joci... Da, puiule, eşti mulţumit ?

Fără să înţeleagă sensul cuvintelor, sensibil doar la inflexiunile mîngîietoare ale vocii, hidrocefalul zîmbeşte. Ia fructul pe care i-l întinde Virginie, gata curăţat, şi muşcă cu lăcomie. Sucul îi curge din gură, de-a lungul bărbiei. Cu delicateţe, Virginie îl şterge, iubitoare, apoi îl mîngîie pe obrazul pe care barba a început să crească, şi exclamă :

— Răule, curînd o să trebuiască să ne radem în fiecare zi, ca să fim frumoşi...

Gérard are şaptesprezece ani, dar pentru Virginie a rămas, şi va fi totdeauna, un bebeluş de un an şi jumătate.

Cînd avea un an şi jumătate, medicii i-au spus Virginiei că nu va fi niciodată normal.

— Mănîncă, dragostea mea, mănîncă, regele meu. E bun ? Mai vrei ?

N-a vrut niciodată să se despartă de el, să-l încredinţeze unei clinici specializate. Împlinise zece ani, cînd l-a găsit cu cîinele familiei, căruia îi scosese ochii.

Apoi a început să omoare păsări şi pisici de pripas. Devenea periculos. Soţul Virginiei i-a dat un ultimatum : el sau copilul. Ea n-a şovăit nici o clipă. Bărbatul era singurul răspunzător de nenorocirea care îl lovise pe Gerard şi îl ura, căci copilul acela monstruos îi amintea tot timpul de insistenţa cu care îi ceruse Virginiei să avorteze...

Virginie şi-a luat puiul cu ea, ca o lupoaică. Dar copilul creştea, atrăgea atenţia, trezea milă sau înspăimînta... A trebuit să-l ascundă de ochii lumii.

Acum îl ajută să intre în baie, deschide robinetul de apă caldă şi îl săpuneşte pe tot corpul, aşa mare cum e, în timp ce el, inconştient, se joacă cu vaporaşul.

Din fericire îl avea pe Pierre-Armand, prietenul dintotdeauna, îndrăgostitul care pînă atunci fusese mereu respins. El o iubea destul pe Virginie ca să-i accepte copilul. Împreună, s-au mutat în sud, pe malul mării, într-o căsuţă izolată. Erau aproape fericiţi. Asta pînă în ziua cînd Gérard, care avea atunci cincisprezece ani, a mutilat sălbatic o tînără servitoare. Au fost nevoiţi să fugă, să-şi schimbe identitatea, să se mute în altă ţară.

Au găsit proprietatea asta izolată, apărată de ziduri înalte şi fără vecini curioşi.

Dar Gérard se făcuse bărbat, un bărbat cu o sexualitate uneori greu de satisfăcut. În perioadele de criză devenea violent, se dădea cu capul de ziduri, iar asta ţinea zile întregi.

Doctorul Moreau, un alt vechi prieten al Virginiei, i-a prescris calmante, însă în urma tratamentului Gérard devenea apatic, cădea într-o disperare neagră şi îşi pierdea pofta de mîncare.

Nu aveau altă soluţie, dacă voiau să-l vadă fericit. Într-o seară, Pierre-Armand s-a dus la Rouen. De pe una din străduţele înguste din cartierul vechi, a cules o prostituată, după ce a prevenit-o că va avea de-a face cu un om bolnav. Ea a cerut, în schimb, o mică avere.

Apoi...

Gérard nu ştie ce face, nu e vina lui. După ce a făcut dragoste, devine furios. Şi ucide. De parcă ar vrea să şteargă, pentru totdeauna, ceea ce un instinct obscur îl face să privească drept o ruşine...

Cu prostituatele era prea periculos. Pe prima au lăsat-o în apropierea oraşului, în pădurea Essarts. Povestea a făcut multă vîlvă. S-a crezut că a fost victima unui sadic. Ancheta nu a descoperit însă nimic. De atunci, Virginie şi Pierre-Armand s-au organizat. Mai întîi pentru recrutarea fetelor, apoi pentru ascunderea cadavrelor.

Aşa, „micuţul" îşi păstrează un fel de echilibru vegetativ.

La început, foamea lui sexuală era destul de rară. Dar, de la o vreme, devine tot mai pofticios... Virginie a încetat să se întrebe ce proporţii vor lua toate astea în viitor... Dacă ar fi putut să se sacrifice chiar ea pentru bietul copil, ar fi făcut-o, dar, ciudat, Gérard nu i-a arătat niciodată că o doreşte...

Nu are încotro. Dacă ar trebui să o ia de la capăt, ar face acelaşi lucru. Nu are nimic să-şi reproşeze.

— Aşa, scumpule, acum eşti frumos. Stai aici, mama se duce să ţi-o aducă pe fetiţă.

Lui îi curg balele.

Bărbatul cu automobilul Triumph de culoare verde, care, de cîteva zile, bate în cercuri concentrice regiunea Evreux, îşi vede în sfîrşit răbdarea răsplătită. Înserase în ziarele locale un anunţ, care suna aşa : „Bună recom-

pensă cui poate da informaţii despre o fată brunetă, care făcea autostopul în cutare zi, în cutare loc. Discreţie asigurată. Trimiteţi răspunsul pe adresa ziarului".

Se prezentaseră cîţiva amatori de glume proaste, atraşi de recompensă, dar relatările lor erau vizibil inventate. În sfîrşit, la hotel a obţinut informaţia dorită, de la un individ înalt, rubicond, cu o camionetă rablagită, care a descris-o pe Rosebud cu precizie, ca şi geanta de voiaj, de care atîrna o etichetă veche *Air France.*

— Am luat-o de pe şosea sîmbăta trecută, seara, pe la şapte fără ceva. Veneam de la Evreux, de la cumpărături. Se ducea la Quitteboeuf, de unde trebuia să vină cineva s-o ia.

— Nu v-a spus cine ?

— Nu ştia nici ea, asta m-a făcut să rîd. Se angajase bonă la nişte tipi, fără să-i cunoască, aşa că i-am spus că putea să vină la mine, la fermă. Vă daţi seama, cu şase copii, nu răzbaţi. Am lăsat-o la Quitteboeuf, chiar în braţele doamnei care o aştepta. Cît pe ce să intru în maşina ei. Au plecat împreună, eu m-am dus la treburile mele şi mai multe nu ştiu, stimabile domn !

— Pe femeie o cunoaşteţi ?

— Nu, dar mi-ar fi plăcut. O blondă frumoasă, înaltă, pe la treizeci şi cinci, patruzeci de ani.

— Ce maşină avea ?

— Un Peugeot albastru deschis.

— Ce număr ?

Fermierul a izbucnit în rîs :

— Ei, nu vi se pare că vreţi cam multe, pentru banii ăştia ? N-am obiceiul să mă uit la numărul

maşinilor, şi chiar dacă m-aş fi uitat, cu siguranţă nu l-aş fi ţinut minte !

Philippe i-a dat fermierului cele cincizeci de bancnote şi el a părut încîntat de asemenea pleaşcă.

— Pentru ce o căutaţi ?

— A fugit de-acasă. Familia ei m-a angajat.

— Ah ! Bine, dacă o găsiţi, transmiteţi-i salutări de la mine. Laurent mă cheamă, o să ţineţi minte ?

— Nici o teamă.

Lucrurile au mers apoi foarte repede. Au stabilit baza la Quitteboeuf. A fost de-ajuns ca Philippe să sune la Paris. De acolo, un personaj influent a anunţat toate posturile de jandarmi dimprejur, pe o rază de douăzeci de kilometri, să caute un Break albastru deschis, sub pretextul că ar fi provocat un accident...

Break-uri albastre au găsit trei duzini, dar numai opt dintre ele ar fi putut fi conduse de o femeie blondă. Din cele opt blonde, şase erau de mult trecute de cincizeci de ani, iar a şaptea, care altfel arăta destul de bine, locuia singură într-o căsuţă cu două camere şi nu avusese niciodată nevoie de servitoare.

Mai rămînea o oarecare Virginie Boistel, care stătea într-un soi de castel dărăpănat. Philippe a făcut o plimbare prin faţa casei, ţinînd maşina la pas, şi a observat imediat cei trei cîini.

Vicleana asta de Rosebud şi-a găsit ascunzătoarea ideală. Dacă Philippe s-ar arăta la poartă, ea s-ar speria şi ar fugi iar.

Din zori, Philippe era la postul lui de observaţie. Aici e : a zărit-o dînd de mîncare ciinilor. A mai văzut şi un omuleţ îmbrăcat ciudat.

A coborît din copacul în care se cocoţase şi s-a dus la Poştă să telefoneze la Paris ca să ceară instrucţiuni.

— Aici Philippe, am găsit-o, dar e foarte bine apărată. E imposibil să intri în casă fără să fii observat. Ce să fac ?

La capătul celălalt al firului, vocea Marsiliezului părea obosită.

— M-am săturat de ticăloasa asta. Ne-a tras pe sfoară. Aş fi vrut să recuperez marfa, dar acum e prea tîrziu. Am refăcut aproape toată reţeaua.

— Şi atunci ?

— Aştepţi să scoată nasul afară şi faci ce trebuie. După asta te întorci, am nevoie de tine. Ciao !

Gînditor, Philippe revine la postul lui de observaţie. Pentru că şi-a lăsat maşina, prea ieşită din comun, în parkingul aşezării, e obligat să o ia pe jos peste cîmpuri, ceea ce îl indispune foarte tare.

O dispoziţie ucigaşă — merge de minune.

Se caţără într-un măr rămuros, nu fără să-şi agaţe pantalonii eleganţi, din velur. Se instalează pe creanga cea mai groasă, de unde domină creasta zidului şi vede direct spre uşa casei, o sută de metri mai departe.

Îşi scoate arma din teaca de sub braţ — un pistol drăguţ, fabricat în Italia, la Beretta, tip Puma, calibru

7,65 cu şapte gloanţe în încărcător. De la distanţa asta, n-a ratat niciodată. Cînd gagica scoate nasul, adio.

Şi speră că îl va scoate repede, pentru că stă într-o poziţie foarte incomodă.

După asta se va putea întoarce la Paris, unde are de făcut o treabă mult mai interesantă.

Ciinii au înnebunit. Unuia balele îi curg în lungi şiroaie albe. Toţi trei aleargă în cerc, urlînd neîncetat, şi cînd se ciocnesc se muşcă sălbatic.

Rosebud, în camera ei, îşi roade unghiile pînă la sînge.

Deodată, tresare. Cineva bate în uşă.

— Roselyne ?

— Da ?

E Pierre-Armand, care respectă ora prevăzută. E 15,30 — o punctualitate militărească. Rosebud clănţăne din dinţi. O va auzi, nu se poate să nu o audă.

— Roselyne, poţi să vii cinci minute, Virginie are nevoie de tine în biroul ei...

— Eu... două minute... Fac duş...

— Grăbeşte-te, fetiţo.

A plecat, sau a rămas să pîndească după uşă ? Oare nu mai adoarme o dată ? ! Are vocea unui om în deplină posesiune a facultăţilor fizice şi mentale.

Cu paşi uşori, Rosebud se apropie de uşă şi ascultă. E acolo, îi aude respiraţia. Dacă nu face ceva, el o să

împingă ușa, care nu se poate încuia pe dinăuntru, și atunci...

Intră în panică. Doar n-o să se lase așa de ușor. Își descheie cureaua-centiron, făcînd-o să alunece prin bride, apoi și-o înfășoară strîns în jurul pumnului, cu catarama în afară.

Pierre-Armand devine nerăbdător :

— Ei, ești gata ?

— Numai un minut, vă rog...

Aruncă o ultimă privire, neliniștită, în parc : cîinii se agită mai mult ca niciodată. Parcă au turbat.

Rosebud, ascunzîndu-și la spate pumnul înarmat, deschide ușa.

În camera albastră, Virginie își alintă fiul, legănîndu-l. Idiotul se lasă între brațele ei cu toată greutatea.

Deodată, un fulger purpuriu sfîșie fruntea Virginiei, care se înmoaie, cuprinsă de o toropeală subită și strigă speriată :

— Pierre-Armand ! Vino repede !

Auzind asta, Pierre-Armand, instinctiv, întoarce capul. Rosebud profită și îl lovește violent cu centironul.

Dar Pierre-Armand abia dacă se clatină. Deși slab, are o forță incredibilă. Prinde din zbor pumnul pe care Rosebud l-a ridicat ca să mai lovească o dată și rînjește :

— Bănuiam eu. Știi tot, nu-i așa ?

Ea se zbate, dar el o strînge în braţe, paralizîndu-i mişcările. Plină de ură, ea încearcă să-l lovească cu genunchiul acolo unde doare mai tare, dar el prevăzuse asta şi pivotează rapid.

Îi sucește brațul și ea strînge din dinţi ca să nu geamă. O ţine ca într-un cleşte, trece în spatele ei şi o împinge pe scară.

— Hai o dată ! Celelalte n-au făcut atîtea fiţe !

O forţează să urce patru trepte. Ea se împiedică, se aruncă înainte, se lasă greu. El înjură şi strigă :

— Virginie, vino să mă ajuți !

Nici un răspuns. Strigă mai tare :

— Virginie !

Liniştea a devenit înspăimîntătoare.

Îngenunchiată pe una din trepte, cu fruntea odihnindu-se pe treapta următoare, Rosebud nu-şi mai aude decît inima, care bate de parcă ar vrea să-i spargă pieptul.

Sus, Virginie a căzut, în fine, victima haşişului. Dacă ar mai putea să reziste cîteva minute, poate că şi Pierre-Armand ar începe să slăbească...

El pare descumpănit de tăcerea Virginiei. Ar vrea să alerge sus, să vadă ce se întîmplă, dar nu îndrăzneşte să o lase acolo pe Rosebud, pe care o ştie în stare de orice. Apasă şi mai mult pe braţul răsucit al prăzii :

— Mişcă, sau îţi rup mîna !

Rosebud izbucneşte în plîns. Nu se poate, e prea nedrept ! Abia a scăpat de traficanţi, ca să cadă în

ghearele unor demenţi ! Ar vrea să fie doar un coşmar, dar toate sînt îngrozitor de reale.

Furios, el o loveşte cu picioarele şi o înjură, ca pe un animal îndărătnic :

— Căţea, mişcă !

Atunci ea se întoarce spre el, cu ochii sticlind de ură, şi îi scuipă în faţă :

— A murit, hoaşca ticăloasă ! I-am pus otravă în cafea ! Şi o să crăpi şi tu, asasinule !

De uluire, el îi dă drumul. De cîteva minute, avea o ameţeală ciudată. Îşi duce o mînă la ochi.

Rosebud îşi destinde picioarele şi le aruncă înainte. Pierre-Armand, dezechilibrat, cade pe scări, încercînd zadarnic să se ţină de balustradă.

Geme, se ridică cu o grimasă de durere, şi cade iar pe spate. Spune cu o voce slabă, lipsită de orice intonaţie :

— Se învîrteşte...

Un sunet ciudat o surprinde pe Rosebud. E toracele lui, din care aerul iese ca dintr-un cauciuc vechi.

Ea coboară, cu umerii lipiţi de perete, ca să rămînă în afara razei lui de acţiune. El încearcă, totuşi, să o prindă de gleznă, dar ea îl ocoleşte de la o distanţă respectuoasă, apoi coboară în fugă ultimele trepte.

Repede, telefonul !

O clipă se opreşte nedumerită în faţa aparatului. Ce număr are jandarmeria ?

Formează două cifre, la întîmplare : numărul 13.

Sună interminabil, pînă cînd se aude vocea impersonală a unei telefoniste.

— Reclamaţiile, vă ascult !

— Domnişoară, repede, chemaţi jandarmii, repede, vă rog !

— De unde sunaţi ?

— Nu ştiu ! Vor să mă omoare, repede !

— Ce număr aveţi ?

— Nu ştiu ! Sînt într-o casă izolată... Nu puteţi afla de unde provine apelul ?

— Nu. Sînt centrala de la Neubourg...

— Chemaţi jandarmii ! Proprietarii casei l-au omorît pe poştaşul din sat, jandarmii trebuie să ştie !

Telefonista scoate un ţipăt de uimire. Rosebud aude cum îi spune colegei de alături :

— Ştii, poştaşul de la Bosc-Robert, cel care a dispărut... Se pare că a fost asasinat !

Cealaltă exclamă şi ea ceva. Rosebud fierbe. Îl simte, foarte aproape, pe scară, pe Pierre-Armand care ar putea să-şi vină în fire... Urlă cu disperare în receptorul indiferent.

O mînă grea i se lasă pe umăr. Crezîndu-se deja moartă, întoarce încet capul.

O faţă mare, de hidrocefal, stă aplecată deasupra ei, examinînd-o cu interes. Din gura deformată de un rîs continuu curge un firişor de salivă.

Mecanic, fără să-şi dea seama ce face, Rosebud închide telefonul.

26

Întinsă pe jos în camera albastră, mătuşa Virginie contemplă imaginile abstracte, în culori minunate, care i se perindă prin minte. Sînt atît de frumoase, încît o fac să zîmbească.

Din casă se aud zgomote neobişnuite, ţipete, mobile răsturnate, dar ea nu le percepe. Se simte foarte bine, mai bine ca niciodată, eliberată de greutatea propriului trup.

Pierre-Armand zace într-o poziţie inconfortabilă. Un picior, pe care şi l-a strivit sub el, i-a amorţit de tot. Partea de sus a corpului, îndoită într-un unghi aproape drept, se sprijină pe prima treaptă a scării. Mîinile, după ultimul efort pe care l-a făcut ca să se ridice, i-au rămas încleştate pe barele balustradei.

Pentru el, nu s-a deschis nici o expoziţie de artă abstractă. În momentul acesta, un şobolan îi roade creierul ; simte în tot corpul scrîşnetul dinţişorilor ascuţiţi şi scoate interminabile ţipete interioare, care acoperă urletele lui Rosebud.

Doctorul Moreau şi-a expediat ultimul client. E foarte devreme. Dacă ia acum maşina, ar putea să ajungă la Deauville la ora aperitivului. Ce bine ar fi fost dacă nu i-ar fi promis Virginiei că îşi va petrece seara la ei...

Ce corvoadă ! Deşi îl îngrijeşte pe anormal încă de la naştere, i se pare mereu la fel de respingător cînd trebuie să-l vadă, să-l consulte. Respingător şi înfricoşător, în acelaşi timp.

În afară de asta, atmosfera de la Domeniu e de-a dreptul sinistră şi doctorul, care a avut o săptămînă grea cu bolnavii, simte nevoia să se destindă.

S-a hotărît. Cu atît mai rău pentru cucoana Boistel şi monstrul ei. Se va duce întîi la Deauville şi marţi dimineaţa, pe drumul înapoi, va trece să vadă ce mai e pe la Domeniu.

Ridică telefonul, ca să o anunţe pe Virginie că nu poate veni, are o urgenţă. Un medic nu duce niciodată lipsă de alibiuri.

Philippe, cocoţat în pomul lui, nu face nici o mişcare. De cîteva minute, spectacolul pe care i-l oferă grădina şi faţada Domeniului a devenit pasionant.

Cîinii, care pînă atunci se alergaseră nebuneşte unii pe alţii pe peluză, s-au îngrămădit în faţa uneia din ferestrele înalte de la parter. Urlă ca după mort şi zgîrie cercevelele cu labele din faţă, de parcă în casă s-ar întîmpla ceva cu totul ieşit din comun.

Cîteodată, cînd mai fac cîte o scurtă pauză, se aud ţipete îndepărtate, de femeie, acoperite imediat de lătratul cîinilor.

Philippe rînjeşte. S-ar zice că patronii s-au hotărît să-i aplice bonei o corecţie. Poate că sînt chiar pe cale

să o omoare ; ar fi mai interesant şi l-ar scuti de o treabă neplăcută.

Stă în continuare cu pistolul pregătit în mînă, mişcîndu-şi din cînd în cînd încheietura, ca să-şi întreţină supleţea tirului.

I-a sfîşiat hainele lui Rosebud şi le-a smuls de pe ea. Goală, cu excepţia cizmelor, ea s-a refugiat în spatele unei baricade încropite în grabă, din scaune şi fotolii răsturnate, pe care monstrul, cu mîinile lui neîndemînatice, le ia şi le aruncă departe.

Telefonul sună în van de cîteva minute. A sunat o dată, apoi s-a oprit şi a sunat iar. Dar, într-o asemenea situaţie, la ce ar mai folosi telefonul ?

Rosebud gîfîie, epuizată, la capătul puterilor, dar nu se dă bătută.

De fiecare dată cînd degetele lipicioase ale hidrocefalului o ating, urlă din toate puterile. La început, monstrul a părut stupefiat. Acum, după fiecare ţipăt, emite ceva ca un hohot de rîs. Îl distrează. Îi place să se joace cu fetiţa cea frumoasă.

Nu e obişnuit cu o asemenea rezistenţă. Balele îi curg pe bărbie în şiroaie lungi. E năduşit tot, suflă greu, şi a început să emane un miros specific, de animal sălbatic. Înaintează spre Rosebud, care se retrage cu spatele la perete, încercînd să ajungă la uşa care dă în vestibul. Ştie că nu are nici o şansă să iasă prin

grădină din cauza cîinilor, pe care haşişul i-a adus într-o stare de turbare ! Monstrul, însă, se mişcă încet, cu greutate, ca un bebeluş care nu are încă simţul echilibrului. O dată ieşită pe culoar, ar putea să urce scara. El nu e destul de rapid ca să o ajungă din urmă ; ea ar încerca să se refugieze la etajul întîi, într-o cameră pe care ar încuia-o cu cheia.

Dar, ca şi cum i-ar fi ghicit gîndurile, monstruoasa creatură se postează în faţa uşii întredeschise.

Se aruncă asupra fetei, cu un strigăt, şi o apucă de păr. Durerea e atît de îngrozitoare încît Rosebud, ca să se elibereze, îi trage o lovitură în picior. El o ţine bine, ea se agaţă de braţul unei canapele — ca să mai întîrzie deznodămîntul fatal — dar monstrul continuă să o tragă spre el, cu o mînă de fier, şi canapeaua grea începe să alunece pe parchet.

Ea schimbă tactica şi se lasă atrasă la pieptul lui. El îi dă drumul o clipă, apoi o îmbrăţişează, strivind-o. Îşi freacă pîntecele de coapsele ei, gîfîind de plăcere.

Rosebud se luptă cu greaţa care o copleşeşte. Nu trebuie să i se facă rău ; mai ales, să nu leşine. Ceva, cineva îi frămîntă sălbatic sînii, durerea este cumplită, închide ochii, îi deschide iar.

În faţa ei, cîinii, înnebuniţi, zgîrie cu furie tocul ferestrei.

Rosebud are acum mîinile libere ; apucă de spătar un scaun Louis XV, tapisat cu moar, şi îl aruncă în geamul care se sparge cu un zgomot asurzitor.

Cîinii se năpustesc în cameră.

Cu un efort supraomenesc, Rosebud se smulge din braţele dementului şi fuge pe culoar. Trînteşte uşa şi se lipeşte de ea, ca să o ţină închisă.

În living, cei trei lupi se luptă cu fiul Virginiei. După cîteva clipe, Rosebud trebuie să-şi astupe urechile, ca să nu mai audă mîrîielile oribile ale bestiilor, ce îl devorează.

Philippe, cu ochii ieşiţi din orbite, nu poate să creadă că toate se întîmplă aevea. Mai întîi a văzut fereastra spărgîndu-se, apoi cîinii năpustindu-se înăuntru, după care s-au auzit tot felul de zgomote sugestive.

Dar ce se întîmplă acum le întrece pe toate...

Cei trei cîini au ieşit afară şi îşi dispută cu ferocitate un braţ omenesc, din care smulg bucăţi întregi de carne.

Ce s-a întîmplat ? Fata e cea care a murit ? Sau altcineva ?

I se face frică. Ar vrea să fugă cît mai departe de îngrozitorul spectacol, dar nu poate, pînă nu e sigur de moartea fetei.

Încearcă să se pună în locul lui Rosebud. Dacă mai e în viaţă, s-a ascuns, probabil, pe undeva prin casă, şi nu va îndrăzni să iasă cît timp cîinii sînt în libertate...

Îşi ridică pistolul şi ţinteşte cu grijă. Unul dintre cîini se prăbuşeşte, cu ţeasta sfărîmată. Ceilalţi doi îi dau tîrcoale, adulmecîndu-l cu prudenţă.

Philippe mai trage de două ori. S-a terminat cu cîinii.

Se lasă să alunece din copac şi o ia la fugă spre casă. Mai are ceva de făcut, apoi va fi liber să părăsească locurile astea din cale-afară de nesănătoase.

Prin geamul uşii de la intrare, Rosebud îl vede pe Philippe sărind zidul şi făcîndu-şi apariţia în grădină. El a omorît cîinii : mai ţine încă pistolul în mînă.

E un prieten, chiar dacă misiunea lui e să o aducă pe Rosebud la Paris, între doi jandarmi. Nu-i nimic. Orice, orice, mai bine decît să mai rămînă aici, fie şi o singură clipă.

Uitînd că e goală, deschide larg uşa şi aleargă în grădină şă-şi întîmpine salvatorul, bîlbîind, pe jumătate inconştientă, fraze de mulţumire. A găsit-o, nu se ştie cum, dar a găsit-o, o va duce departe de aici... Îl iubeşte !

Brusc, el se opreşte. Ea aleargă spre el, zîmbitoare, graţioasă şi erotică în goliciunea ei rozâ, pe care cizmele negre de piele o fac şi mai picantă.

El îşi ridică încet arma şi trage, cu braţul întins, ca la standul de tir.

Rosebud, înmărmurită în elanul ei, are intuiţia, oarecum confuză, că Philippe trage în ea. Apoi e prea tîrziu.

Philippe tresare din tot trupul. Glonţul, deviat, atinge urechea lui Rosebud şi se înfige într-un copac.

Philippe se îndoaie de mijloc şi se prăbuşeşte cu nasul în pietriş. Mai are încă în mînă pistolul, care acum nu-i mai e de nici un folos.

Poarta de la intrarea în parc începe să se deschidă, lăsînd să intre cîţiva bărbaţi în uniforme întunecate. Cel care a tras sare de pe creasta zidului pe alee şi se îndreaptă spre Rosebud, băgîndu-şi arma la loc, în teaca ei de umăr.

E domnul Jacques.

Jandarmii o înconjoară pe Rosebud. Simte că cineva îi aruncă o pătură pe umeri. Şi, în timp ce se lasă în voia slăbiciunii, mai aude cuvintele domnului Jacques, ca printr-o ceaţă deasă :

— Oamenii mei l-au reperat la Evreux, acum trei zile şi de atunci s-au ţinut mereu pe urmele lui... cînd şi-a lăsat maşina în parcaj, l-au pierdut din vedere... Acum i-am prins pe toţi, toată banda. O lovitură în stil mare...

27

Cîteva zile mai tîrziu...

La Porte d'Italie, la intersecţia cu autostrada Soarelui, stau autostopiştii, într-o ţinută extravagantă, purtînd dreptunghiuri mari de carton, pe care e înscrisă destinaţia fiecăruia : Sens, Montelimar, Saint-Tropez.

Una singură, o fată cu părul lung, negru la vîrfuri şi auriu la rădăcină, stă nemişcată, în aparenţă indife-

rentă. Ea nu are carton. La picioare, o geantă mică de voiaj de care flutură o etichetă veche *Air France*.

Mai mulţi automobilişti au oprit în dreptul ei şi au întrebat-o unde merge, dar au plecat dezamăgiţi mai departe : nu era în direcţia lor.

Acum opreşte o limuzină roşie, pilotată de un zdrahon cu caschetă de piele.

— Unde mergi ?

— La Aix-en-Provence. Sau prin apropiere...

— E bine, eu mă duc la Marsilia. Urcă.

E un tip drăguţ, pus pe agăţat, pus pe vrăjeală, dar aşa sînt toţi. Aşa că, decît altul, mai bine el.

Îşi aprinse o ţigară şi îi oferă una şi lui Rosebud, care refuză.

— Mulţumesc, nu mai fumez.

— Cu ce ocazie la Aix ? Eşti în vacanţă ?

— Nu. Mă întorc acasă, la ai mei.

— Asta-i bună ! Cum te cheamă ?

Rosebud nu şovăie decît o clipă :

— Mă cheamă Geneviève.

Iar între timp...

Brigadierul de jandarmi îşi scoate centironul şi, sătul, îşi trage scaunul mai departe de masă. Soţia îl priveşte, plină de admiraţie. Omul ei, după arestarea „Monştrilor de la Castel“ — cum li s-a spus în presă — a apărut în toate ziarele şi a fost propus pentru avansare.

Brigadierul își înăbușă un rîgîit discret.

— Delicioasă, friptura ta de iepure... Dar nu se compară cu tocănița de vițel pe care ai făcut-o atunci... Știi cînd, în seara crimei.

— Da, era o carne bună. Ai făcut bine că ai luat bucățica aceea de la Boistel. Acolo s-ar fi stricat. Așa, au mîncat cu toții de s-au lins pe degete ; și jandarmii, și domnul de la Biroul de Narcotice... Ba chiar au cerut de trei ori.

Deodată, începe să rîdă.

— Știi de unde am rețeta ? Am găsit-o în *Cartea de bucate a mătușii Virginie !*

...Un sfert de oră înainte de a se așeza la masă, se adaugă ciupercile tocate fin și cîteva bucățele de șuncă, prăjite în prealabil.

SFÎRȘIT